

Thủy Trúc

Khúc Nhạc Tình Yêu

Chương 1

Nhược Lan ái ngại đưa tay nhấn chuông lần thứ nhất, lần thứ hai, rồi lần thứ ba... Cánh cổng của ngôi biệt thự 603 vẫn im lìm nhìn cô . Chắc hẳn nó cũng thông cảm với cô, nhưng vì chủ nhân của nó không có ở nhà.

Nhược Lan nhẹ lắc đầu, rồi quay lưng bỏ đi . Cô không buồn nhìn lại căn biệt thự sang trọng ấy.

Tin... tin... tin...

Giật mình, Nhược Lan nép sát vào lề đường . Cô đưa tay chặn ngực, nhìn anh thanh niên bước xuống xe . Anh tiến lại gần cô, giọng cộc lốc

- Lần sau thận trọng hơn.

Nhược Lan định thần lại, cô lúng túng:

- Xin lỗi anh.

Thế là Nhược Lan phải thuê phòng trọ, cô thở dài . Cứ tình trạng này, không biết đến bao giờ cô mới được nhận việc đây ? Vẫn chưa trả lời được câu hỏi thì cô đã thiếp ngủ vì quá mệt mỏi.

Nhược Lan đa tươt tất với trang phục rất trang nhã, gọn gàng . Cô thở nhẹ nhẹ rồi khoá cửa phòng trọ.

Đón tiếp cô là người đàn ông đã trạc tuổi lục tuần . Nhìn nét mặt vui vẻ, nhưng không kém phần phúc hậu của ông, Nhược Lan đã có cảm tình với ông . Cô hăng hái nhận việc, cô nói :

- Ông Bà yên tâm . Cháu sẽ chăm sóc bà Bà thật chu đáo.

Ông Bà mỉm cười :

- Cháu có thể dọn đến ở đây . Có lúc bác phải đi công tác xa.

Nhược Lan vui vẻ :

- Dạ được.

- Mình đi chưa ba ?

Một câu hỏi không chút âm sắc tình cảm . Nhược Lan giật mình nhìn về phía phát ra âm thanh sắc lạnh đó . Cô chợt nhận ra đã gặp anh ta ngày đầu tiên cô đến ngôi biệt thự này . Bỗng nhiên cô chợt rùng mình với giọng nói này.

Ông Bân nhìn cô :

- Cháu có thể nhận việc ngay bây giờ, được không Nhược Lan ?

Nhược Lan gật đầu :

- Dạ được . Bác cứ đi công việc đi ạ.

Nhược Lan nhìn hai cha con họ khuất dần mà lòng cô không khỏi thắc mắc . Cô vẫn chưa được hân hạnh biết quý danh của ông chủ trẻ .Ồ ! Cũng chẳng sao, miễn sao cô làm việc tốt, được trả lương công bằng là đầy đủ rồi . Nghĩ vậy, nên cô bước nhẹ lên lầu.

Rẽ sang trái, căn phòng cuối cùng , Nhược Lan đưa tay gõ cửa . Cô hồi hộp chờ người trong phòng lên tiếng, nhưng hoàn toàn im lặng.

Năm phút trôi qua, mà Nhược Lan vẫn không nghe tiếng nói nào . Cô nhìn cánh cửa khép hờ mà lòng không tránh khỏi tò mò . Cô đẩy nhẹ cửa, bước vào.

Nếu không trấn tĩnh kịp thời, thì cô đã ngã đi trước cảnh tượng trong phòng . Một người thanh niên còn rất trẻ, nhưng gương mặt bơ phờ ra, hốc hác, tóc rối bù, tay chân thì bị xích vào một góc cột trong nhà, quần áo thì rách nát.

Nhược Lan quá bàng hoàng . Cô không phải chăm sóc cho bà Bân sao ? Tại sao họ phải giấu cô chuyện này ? Một người như thế này, chắc không bình thường . Tại sao họ lại gạt cô rằng chăm sóc cho bà Bân ?

- Ha... ha... ha.

Sau tiếng cười ghê rợn đó là tiếng khóc bi thương đến nỗi lòng.

- Anh không cố ý đựng em đâu Yên Phi . Đừng có bắt anh . Anh yêu em thì làm sao anh giết chết em được . Tin anh đi Yên Phi . Đừng có bắt anh . - Nhược Lan không hiểu gì hết, cô hoàn toàn thất vọng lẫn tức giận . Tại sao họ có thể đối xử với một con người tinh thần bất loạn như vậy ?

Thấy lòng hơi nhói đau, Nhược Lan thu hết can đảm . Cô đảo mắt tìm kiếm chìa khóa .

Một con người không biết gì đến xung quanh, chẳng chú ý gì đến sự hiện diện của cô .
Nhược Lan tìm mãi, nhưng chẳng thấy . Cô thất vọng quay lưng.

- Cô làm gì ở đây ?

Giọng nói lạnh băng vang lên . Nhược Lan nhìn anh thanh niên với vẻ tức giận.

- Tại sao anh lại đối xử với anh ấy như vậy ? Còn bà Bà đâu ?

- Cô quá tò mò . Ba tôi đã chỉ rõ phòng của mẹ tôi là rẽ phải, phòng cuối cùng . Đôi tai của cô cần phải kiểm tra lại.

Nhược Lan càng tức giận :

- Các người thật tàn nhẫn . Tôi không thể nào chấp nhận được.

- Tôi không ép cô chấp nhận hay không chấp nhận . Ở đây, chỉ nói đến chữ tiền mà tôi phải trả lương cho cô thôi.

- Yên Phi ! Đừng bỏ anh Yên Phi !

Tiếng kêu xé lòng làm Nhược Lan chùn bước . Bỗng nhiên, cô lại thương tâm trước một người mà cô không hề hiểu gì và biết gì về họ . Nhược Lan muốn tìm hiểu nguyên nhân để giúp con người tội nghiệp kia trở về với cuộc sống thực tại.

Dòng suy nghĩ của cô bị cắt ngang bởi giọng nói có âm sắc lạnh lùng, vô cảm.

- Cô có thể nghĩ việc ngay bây giờ.

Nhược Lan hăm hăm, nhìn anh :

- Xin lỗi . Tôi không bỏ cuộc.

Dứt lời, cô bỏ đi trước ánh mắt kinh ngạc của ông chủ trẻ.

Nhược Lan quá mệt mỏi, cô thiếp đi lúc nào không hay . Đến khi tỉnh dậy thì bà Bà đã ở ngay trước mặt cô , giọng bà nhẹ nhàng :

- Nhược Lan ! Thạch Đình muốn gặp cô.

Nhược Lan rất bất mãn khi nghe đến cái tên Thạch Đình . Cô chẳng muốn nghe, cũng chẳng muốn gặp con người vô cảm kia . Nhưng với thân phận người điều dưỡng giúp bà Bà hồi phục sức khỏe thì cô phải đối diện với Thạch Đình.

- Dạ, cháu lên ngay . Bà về phòng nghỉ ngơi đi ạ.

Nhẹ lắc đầu, bà Bà nói :

- Tôi chờ cô ở đây . Tôi có chuyện muốn nói với cô.

- Dạ, cháu sẽ xuống ngay.

Làm vệ sinh cá nhân xong, Nhược Lan lên phòng khách . Cô ngồi đối diện với Thạch

Đình.

- Anh cần gặp tôi có chuyện gì ?

Thạch Đình không nhìn cô, anh nói :

- Tôi có chuyện phải đi Nha Trang . Cô chăm sóc mẹ và thằng Bằng chu đáo giùm tôi .

Cám ơn nhiều.

Nhược Lan chỉ gật đầu, cô không nói gì mà đứng dậy . Thái độ của cô khiến Thạch Đình nổi giận.

- Nhược Lan ! Cô rất xem thường tôi.

Nhược Lan nhún vai :

- Tôi tiếp nhận yêu cầu của anh mà anh cho rằng xem thường . Thiết nghĩ, ngoài bốn phận điều dưỡng của tôi ra, tôi không có gì để nói với anh cả.

Nhược Lan bỏ đi thật nhanh . Cô về phòng mình, nhưng không thấy bà Bà . Cô lên lầu tìm, vẫn không gặp, và cuối cùng, cô đành phải dừng lại nơi cửa phòng của Thạch Bằng . Nghe tiếng nói chuyện lẫn trong tiếng khóc, Nhược Lan nghe tim mình đập nhanh hơn.

- Thạch Bằng ! Hãy tha thứ cho mẹ.

-...

- Yến Phi chết rồi . Biết con ra nông nỗi này, Yến Phi ở nơi tuổi vàng cũng đau lòng lắm.

-...

- Hãy tỉnh lại đi Thằng Bằng ! Mẹ chỉ có mình con thôi . Mẹ đau lòng lắm . Đừng bỏ mẹ, Thạch Bằng ơi.

Tiếng khóc càng ngày càng lớn, Nhược Lan đã lờ mờ hiểu ra câu chuyện . Thì ra Thạch Bằng bị cú sốc tâm lý lẫn tinh thần . Đối với bà Bà, cô giả vờ như không biết . Câu chuyện này chỉ có giữa Thạch Đình và cô biết thôi . Dẫu biết rằng đèn nhà ai nấy sáng, nhưng lòng cô vẫn thấy tội nghiệp cho mẹ con Thạch Bằng.

Thạch Đình ! Tôi xin anh hãy thả anh Thạch Bằng ra đi.

- Không được đâu Tuyết Vân . Anh cũng muốn lắm, nhưng sẽ có hại cho Thạch Bằng.

Cô gái có tên Tuyết Vân ăn vận rất model, ngồi đối diện với Thạch Đình . Cô nhẹ giọng hơn :

- Anh làm như vậy, không sợ bác gái buồn sao ? Tôi thấy ..

Thạch Đình ngắt lời cô :

- Em thấy không bằng anh thấy đâu . Cũng tại Thạch Bằng mà Yến Phi mới chết.

Tuyết Vân buồn buồn, cô nói chậm :

- Đã hai năm rồi, anh vẫn không quên được chuyện ấy sao ?

- Nếu nó không xuất hiện thì Yến Phi đã không đến nỗi như thế.

Nhẹ lắc đầu, Tuyết Vân nói :

- Anh cố chấp quá, Thạch Đình ạ . Thật ra, anh Bằng đã chịu nhiều đau khổ rồi.

- Không phải anh không cho nó cơ hội, tự nó chuốc lấy thôi.

Tuyết Vân đứng lên :

- Tôi có chuyện phải đi . Hẹn gặp lại.

Thạch Đình cũng đứng lên, anh nói :

- Hôm nào rảnh, anh sẽ đến thăm hai bác.

Câu chuyện giữa hai người chỉ có bấy nhiêu đó thôi, nhưng Nhược Lan đã vô tình hiểu thêm về Thạch Bằng.

- Lúc nào cô cũng lấp ló.

Nhược Lan biện minh cho mình :

- Tôi vừa đến thôi, định nói với anh rằng bà chủ muốn đi cúng chùa.

Thạch Đình nhếch môi:

- Tại sao mẹ tôi không trực tiếp gặp tôi ?

Nhược Lan đỡ lời luôn :

- Bà chủ không được khỏe

- Không được khỏe thì làm sao đi lễ Phật được ? Chuyện này ngày mai hãy tính.

Thạch Đình quay bước, Nhưng Nhược Lan đã lên tiếng . Cô giả vờ không biết.

- Tại sao anh đối xử với mẹ của mình như vậy ? Chẳng lẽ anh chỉ biết đến mình thôi sao ?

- Tôi không muốn nói đến chuyện này nữa . Có những chuyện không biết thì hay hơn.

Nhược Lan không kiềm được sự xúc động của mình dành cho mẹ con bà Bân, nên đã quyết định nói thẳng với Thạch Đình :

- Thạch Đình ! Chuyện đã qua, anh hãy để cho nó qua luôn đi . Nhìn Thạch Bằng như vậy, anh không đau lòng sao ? Cùng một giọt máu thì làm anh sao nữa nhần tâm nhìn nửa giọt máu kia càng ngày khô cạn chứ ?

Cười nửa miệng, Thạch Đình nói :

- Cô biết nhiều hơn tôi tưởng rồi đấy.

Nhược Lan giữ ý kiến của mình, cô tiếp tục nói :

- Ông trời sao quá bất công . Một người ung dung tự tại, còn một người lại cách ly với cuộc sống bên ngoài . Nếu vì yêu mà có tội, thì tội yêu một người có đáng như Thạch Bằng không ?

Đột nhiên Thạch Đình cúi gắt :

- Cô đến đây làm điều dưỡng hay điều tra vậy ? Cô phải nhớ mình là ai chứ ?

Nhược Lan cũng không kém :

- Chưa bao giờ tôi thấy ai vừa cổ chấp , vừa bảo thủ như anh . Đối xử với em mình như vậy, anh có còn là người không Thạch Đình ?

Bốp.

Nhược Lan choáng váng vì cái tát tai nẩy lửa của Thạch Đình . Cô không khóc mà thẳng thắn hơn :

- Rồi một ngày nào đó, anh sẽ hối hận.

Kết thúc câu chuyện với Thạch Đình, Nhược Lan quay trở lên phòng bà Bân, vẫn không thấy bà Bân đâu . Như thường lệ, cô đến phòng Thạch Bằng.

Nhược Lan rất đỗi ngạc nhiên khi trong phòng không có bà Bân và cũng không có Thạch Bằng . Cô vội tìm kiếm trong các phòng, nhưng vẫn không thấy hai mẹ con bà Bân đâu.

Tìm khắp vườn hoa, Nhược Lan cũng không thấy . Cô đến vườn hoa phong lan, nơi bà Bân thường đến . Vẫn không thấy hai người, Nhược Lan ngồi bệt xuống thảm cỏ . Cô thở ra vì mệt nhọc . Nhà giàu sao lắm chuyện khó hiểu.

- Nhược Lan !

Nghe tiếng gọi nhỏ nhẹ, Nhược Lan biết ngay là bà Bân . Cô nhìn quanh quất . Hai mẹ con họ đang ngồi dưới giàn hoa lan . Nhược Lan nhẹ thở ra nhẹ nhõm.

Nhược Lan nhìn sang Thạch Bằng . Anh cũng nhìn cô với đôi mắt vô hồn . Mái tóc anh vẫn chưa cắt, duy chỉ có bộ quần áo là tạm được.

Nhìn hai giỏ đồ của bà Bân, Nhược Lan đã hiểu ý định của bà . Cô đồng tình :

- Bà chủ ! Tôi ủng hộ bà . Bà nên đưa Thạch Bằng đi để hồi phục tinh thần cho anh ấy . Cháu sẽ nói chuyện với Thạch Đình.

Bà Bân nắm tay cô, giọng xúc động :

- Ta cảm ơn cháu nhiều lắm . Ta sẽ cho cháu địa chỉ để liên lạc sau . Còn bây giờ, ta và Thạch Bằng phải rời khỏi chỗ này . Bởi vì trong mắt Thạch Đình, không bao giờ có mẹ

con của ta cả . Và cháu hãy trao lá thư này cho ông Bân.

Nhược Lan nhận lá thư . Cổ nén xúc động, cô nhẹ nhàng nói :

- Chúc bà may mắn . Bà ráng giữ gìn sức khỏe nha.

Quay sang Thạch Bằng, bà Bân kéo tay con mà nước mắt doanh tròng.

Hai mẹ con bà Bân vừa khuất sau cổng rào, Nhược Lan quay vào phòng riêng của mình thu xếp đồ đạc.

- Cô cũng đồng loã với mẹ tôi ?

Nhược Lan nhìn Thạch Đình, cười nhẹ :

- Có lẽ anh nên làm tiệc ăn mừng, vì cái gai trong mắt của anh đã không còn nữa . Mẹ con Thạch Bằng đã bỏ đi rồi . Anh hãy buông tha cho họ.

- Cô lấy tư cách gì mà xen vào chuyện của gia đình tôi chứ ?

- Tư cách con người đối với con người . Chuyện bất bình như vậy, tôi không thể không lên tiếng.

Thạch Đình lắc đầu :

- Ba tôi đã sai.

Nhược Lan nhìn xa xăm :

- Tôi đến đây vì mưu sinh để sống, chứ tôi không đến đây để chia rẽ gia đình anh . Tôi thấy Thạch Bằng rất đáng thương . Tại sao anh không đặt mình vào hoàn cảnh của mẹ con họ ? Anh có thấy mình hạnh phúc khi người thân của mình đau khổ không ?

Thạch Đình xua tay :

- Tôi không có thời gian . Cô có thể đến ngân hàng nhận tiền lương của mình.

Nhược Lan lắc đầu . Cô nhìn thẳng vào gương mặt lạnh lùng của Thạch Đình.

- Anh hãy để số tiền đó mà đi mua lại lương tâm của chính mình.

Dứt lời, cô bỏ đi . Thạch Đình buông rơi tờ chi phiếu . Anh ngỡ ngàng với chính mình .

Chưa bao giờ anh bất lực trước một lời nói nào, mà hôm nay anh đành phải im lặng trước lời nói của một cô gái xa lạ . Thạch Đình cảm thấy nhục đầu quá . Lời nói của Nhược Lan như một gáo nước lạnh tạt vào mặt anh . Anh như chột tỉnh . Nhược Lan đã đánh thức suy nghĩ sai lệch của anh.

Chương 2

Ba năm sau...

Thạch Đình nhìn cha nằm trên giường bệnh mà lòng anh quặn đau. Anh nhớ lại lời nói hôm nào của Nhược Lan. Bây giờ anh mới hiểu thấu lời nói của cô Đã ba năm rồi, anh đã tìm cô nhưng vẫn không gặp. Anh muốn nói lời xin lỗi cô, nhưng không có cơ hội. Còn mẹ con Thạch Bằng cũng vậy. Anh đã nhắn tin trên báo, tivi, nhưng vẫn không tin tức gì. Bây giờ, ba anh đã lâm bệnh nặng. Ông muốn gặp mẹ con Thạch Bằng làm tin anh càng thêm nhói đau. Giờ đây, anh đang là người hối hận.

- Bệnh nhân phòng số 9 chuẩn bị khám bệnh.

Thạch Đình nghe giọng nói sao mà quen thuộc. Anh có cảm giác nôn nóng, muốn cánh cửa phòng bật mở nhanh lên.

Cửa phòng bật mở. Thạch Đình không thể nào thốt nên lời. Trước mặt anh là một gương mặt quen thuộc.

- Thạch Đình!

Nhược Lan lên tiếng, cô ngạc nhiên nhìn bệnh nhân trên giường bệnh mà lòng không khỏi xót xa.

Lâu lắm, Thạch Đình mới thốt nên lời:

- Nhược Lan! Tôi không ngờ gặp lại cô trong hoàn cảnh này.

Nhược Lan cười nhẹ:

- Để tôi khám bệnh cho bác trai và hẹn gặp lại anh ở quán nước bên kia bệnh viện.

Nghe Nhược Lan nói, lòng Thạch Đình thầm mong. Anh đã có cơ hội nói lời xin lỗi cô Anh cảm thấy tinh thần mình nhẹ đi phần nào.

- Anh uống gì, Thạch Đình?

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Nhược Lan, Thạch Đình nói chậm:

- Ba năm rồi, tôi thường uống cà phê đen.

Nhược Lan cười cười, cô nhắc lại:

- Anh thấy cuộc đời này đáng lắm sao?

Thạch Đình xoa tay, anh nói:

- Thật khó mà ngờ được.

Nhược Lan thành thật:

- Ngày trước, tôi gặp anh vì kinh tế không thuận mái, tôi phải tự lực để hoàn thành ước nguyện của mẹ tôi. Bây giờ, tôi đã tốt nghiệp thành một bác sĩ, chắc mẹ tôi cũng yên lòng nơi chín suối.

Thạch Đình nhìn cô, nể phục:

- Cô thật là bản lĩnh. Tôi thành thật xin lỗi cô Nhược Lan.

Nhược Lan xua tay:

- Tôi không còn nhớ chuyện ngày xưa nữa. Anh hãy để cho nó vào dĩ vãng đi.

Thạch Đình nhìn cô chăm chăm:

- Cô thật sự không nhớ chuyện cũ sao?

Nghiêng đầu nhìn Thạch Đình, Nhược Lan đùa vui:

- Anh nhớ sao?

Thoáng buồn, Thạch Đình nói chậm:

- Tôi đã sống trong giày vò, ân hận suốt ba năm rồi. Ngày nào chưa gặp mẹ và Thạch Bằng tôi không sao yên tâm được.

Nhược Lan trấn an Thạch Đình:

- Anh đừng lo lắng quá. Chắc bác gái và anh Bằng không sao đâu. Đất trời bao la, chắc hẳn họ sẽ có chỗ dung thân mà.

Hớp một ngụm nước, Thạch Đình thở nhè nhẹ:

- Tôi vẫn nhớ như in lời nói hôm nào của cô.

Nhược Lan cười thành tiếng:

- Lúc đó, tôi cũng ngang bướng thật và vô duyên ghê.

Thạch Đình tự nhiên hơn:

- Cái tát tai của tôi mới vô duyên. Tôi thật tệ.

Vẫn cười rất tươi, Nhược Lan nói:

- Tôi biết mình không làm lại anh mà.
- Cô thật thông minh.
- Thông minh bẩm sinh mà anh.

Chợt có tiếng máy nhắn tin, Thạch Đình đứng lên:

- Xin lỗi. Tôi có chuyện phải đến công ty hẹn gặp lại nha.

Nhược Lan vui vẻ:

- Anh cứ đi. Tôi trông bác giùm anh. Yên tâm lo chuyện công ty đi Thạch Đình.
- Cảm ơn cô nha, Nhược Lan.
- Đừng khách sáo chứ.

Nhược Lan dừng xe trước cổng nhà, cô ngạc nhiên nhìn ổ khóa nằm im như trên chóc cô.

- Nhược Lan! Con không mang chìa khóa theo sao?

Giọng nói của bà Bân vang lên làm Nhược Lan quên đi cái nắng đang gay gắt nóng trên mái tóc mượt mà của cô.

Nhược Lan dắt xe vào nhà. Cô nhìn bà Bân, mỉm cười:

- Bác đoán thử xem hôm nay con gặp ai?

Bà Bân cốc nhẹ lên đầu cô:

- Gặp Mỹ Chi phải không?

Ngả lưng ra ghế salon, Nhược Lan cười lớn hơn:

- Bác đoán sai rồi. Ngày mai, Mỹ Chi mới về nước mà.
- Chứ con gặp ai mà vui quá vậy?
- Thạch Đình. Bác có tin không?

Bà Bân nhắc lại:

- Thạch Đình? Bác có nghe lầm không?

Nhược Lan lắc đầu:

- Con nói thật đấy. Bác trai đang ở trong bệnh viện.

Bà Bân im lặng một chút rồi nói:

- Ông ấy thế nào?
- Bác trai bệnh phổi rất nặng, đến giai đoạn cuối cùng rồi.

Bà Bân lặng đi. Ba năm rồi xa cách mà sao bà vẫn không quên được ông Bân. Nhưng vì Thạch Bằng, bà đành phải xa ông.

Nhược Lan nhìn bà, dò xét:

- Bác không sao chứ?

Bà Bân xua tay:

- Bác không sao.

- Thật bác không có gì chứ?

Bà Bân lắng sang chuyện khác:

- Thạch Bằng không gặp con hả Lan?

Nhược Lan tròn mắt nhìn bà:

- Anh ấy đến rước con à?

Đến ngồi bên cạnh Nhược Lan, bà Bân nắm tay cô:

- Khi nãy Thạch Bằng về với gương mặt buồn lắm. Bác có hỏi, nhưng nó không nói gì hết.

Nhược Lan bật cười:

- Chắc anh ấy không gặp con chứ gì.

- Giờ làm việc mà không gặp con sao?

- Lúc ấy, con đang bận khám cho bệnh nhân mà.

- Đạo này, Thạch Bằng nó bận rộn ở công ty, không có thời gian đưa đón con. Con có buồn nó không Nhược Lan?

Cười thật tươi, Nhược Lan lắc đầu:

- Con tôn trọng nghề nghiệp của anh Bằng. Người đàn ông phải lo sự nghiệp trước chứ bác.

- Bây giờ, Thạch Bằng đã trở lại như xưa. Sự nghiệp đã ở trong tay cũng nhờ con một phần đó Nhược Lan. Chuyện tình cảm của hai đứa đã đến lúc kết thúc rồi.

Nhược Lan nhìn bà, cô chậm rãi nói:

- Anh Bằng không nói gì với con hết. Ngày nào anh cũng đến viếng mộ Yến Phi Con nghĩ anh ấy chưa quên được Yến Phi Còn chuyện tình cảm giữa con và anh ấy chưa rõ ràng thì làm sao kết thúc để bước vào ngưỡng cửa hôn nhân được hở bác. Con không có quyền để chia sẻ tình yêu của anh ấy dành cho Yến Phi, mặc dù cô ấy đã chết.

- Bác sẽ nói chuyện này với Thạch Bằng.

Nhược Lan xua tay:

- Con nghĩ không nên đâu bác. Bác hãy thận trọng suy nghĩ và việc làm của anh ấy.

Thạch Bằng vừa trải qua cú sốc tình cảm. Bác không còn nhớ sao?

- Như vậy, thiệt thòi cho con quá.

- Lúc nào con cũng ủng hộ anh ấy.

- Nhượng Lan à!

Nhượng Lan nắm tay bà Bân, cô lắng sang chuyện khác.

- Chắc bác chưa dùng cơm trưa phải không?

- Chưa. Bác đợi con và Thạch Bằng.

- Anh ấy vẫn chưa về, còn con thì đói rồi.

- Hay là con ăn trước đi rồi nghỉ ngơi cho khỏe, còn đi làm nữa.

Nhượng Lan vừa xuống bếp thì Thạch Bằng bước vào. Anh nhìn mẹ, hỏi:

- Hôm nay mẹ không sang nhà bác Tư chơi sao?

Bà Bân nhìn con trai, dò xét:

- Con từ nghĩa trang về phải không?

-...

- Yến Phi đã chết năm năm rồi, con chưa quên được sao?

Thạch Bằng gieo mình xuống salon, anh vuốt mặt rồi trả lời mẹ:

- Đêm nào con cũng thấy Yến Phi Nhìn Nhượng Lan là con nhớ đến Yến Phi.

- Con sợ nó không tha lỗi cho con à?

- Không đâu mẹ. Lỗi lầm không phải do con, mà con chỉ buồn tại sao người chết không phải là con mà là Yến Phi chứ. Cô ấy nào có tội tình gì đâu.

Bà Bân trầm giọng:

- Thế còn Nhượng Lan, con tính sao? Ba năm rồi, nó đã vì con, vì mẹ. Nếu không có nó thì làm sao con có được như bây giờ. Và ngay cả mẹ cũng không còn đến ngày nay nhìn con đầy đủ.

Thạch Bằng bước đến tủ lạnh, anh mở cửa lấy một lon coca rồi nói chậm rãi:

- Nhượng Lan là một người con gái rất bản lĩnh. Cô ấy có một tâm hồn rất cao thượng, khoan dung, độ lượng và..

- Và cũng rất yêu con. Sao con không thấy điều đó?

Bà Bân ngắt lời con trai. Thấy Thạch Bằng im lặng, bà tiếp:

- Nhượng Lan là một cô gái tốt. Nếu mà được một con dâu như vậy thì mẹ có chết cũng an lòng.

Thạch Bằng đến bên bà Bân. Anh choàng tay qua vai mẹ, cười cười:

- Số của mẹ chưa chết sớm đâu. Mẹ phải sống đến lúc con đàn cháu đống chứ.

Bà Bân có vẻ giận con trai, bà nói:

- Con như vậy thì làm gì mà mẹ có cháu ẵm bông với người ta chứ.

Thạch Bằng cười lớn hơn:

- Từ từ chứ mẹ. Nhược Lan rõ hơn con mà. Bây giờ con kiến nó bò bụng con rồi.

Bà Bân nói nhỏ với con trai:

- Nhược Lan đang ở dưới bếp.

Hai mẹ con xuống đến bếp thì Nhược Lan đã nằm nghỉ ở trong phòng. Cô biết Thạch Bằng đã về, nhưng cô không muốn gặp anh. Bởi đối diện với anh cô rất đau long, rất xót xa cho tình duyên của mình. Cô nghĩ mình không xóa nổi hình ảnh của Yến Phi trong trái tim Thạch Bằng.

Reng... reng... reng...

Nhược Lan nhấc ống nghe lên mà trong lòng không muốn nghe.

- Alo xin lỗi. Ai ở đầu dây ạ?

Phía đầu dây bên kia, một giọng nam trầm ấm vang lên:

- Nhược Lan! Thạch Đình đây.

Nhược Lan thở phào nhẹ nhõm. Thạch Đình chứ không phải Thạch Bằng. Bởi cô rất sợ, mỗi khi Thạch Bằng gọi về là anh đang ở nghĩa trang.

- Cô không sao chứ, Nhược Lan?

Nhược Lan xua tan ý nghĩ của mình, giọng cô trở nên bông đùa:

- Tôi không sao. Anh có tiết mục gì à?

Giọng Thạch Đình cười trong máy:

- Tiết mục "đền ơn" cô, được không?

- Tôi có giúp anh chuyện gì đâu mà bây giờ đền ơn.

- Nhược Lan! Tại cô không nhớ đó thôi.

Nhược Lan chắc lưỡi:

- Được rồi. Anh nói địa điểm đi.

- Tôi đến rước cô.

- Không cần đâu. Tôi tự đến được mà.

- Lúc này, tôi có hỏi phòng trực, mấy cô không chỉ nhà. Năn nỉ mãi, mấy cô mới cho số

điện thoại.

- Thạch Đình à! Anh thấy sức khỏe của bác trai thế nào rồi?

- Ba tôi yếu lắm.

- Tôi sẽ đến thăm bác.

- Tôi đợi cô nha Nhược Lan.

- Bye... bye...

Nhược Lan gác máy, cô vào phòng thay y phục. Vừa dắt xe ra đến cổng, Nhược Lan gặp Thạch Bằng, cô ngạc nhiên:

- Anh không đến công ty à?

Thạch Bằng lắc đầu, giọng anh chùng xuống:

- Anh có gọi điện thoại về, nhưng điện thoại đang bận. Anh nghĩ em chưa đi làm, mới vội trở về.

Nhược Lan dựng chân chống xe xuống, cô đi trở vào nhà. Thạch Bằng đi phía sau, anh nói:

- Chiều nay, anh xin nghỉ. Em có rảnh không?

Nhược Lan muốn trả lời ngay với Thạch Bằng là rảnh, nhưng cô không sao nói được nên lời. Cô biết mỗi lần cô nghỉ, anh đều rủ cô đến nghĩa trang làm tim cô đau nhói.

- Nhược Lan! Em không sao chứ?

Lắc đầu, cô nói mà không nhìn anh:

- Em không sao. Chiều nay em bận họp.

- Vậy anh không làm phiền em.

Nói xong, Thạch Bằng bỏ về phòng. Nhược Lan đã nói dối anh, nhưng cô không muốn mình là cái bóng bên cạnh Thạch Bằng. Cô nào biết sau bóng dáng cô có một ánh mắt dõi theo, một ánh mắt buồn dịu vợi.

Trong khi đó, Nhược Lan đến nhà Thạch Đình. Cô vào thăm ông Bân. Bệnh viện đã hết cách điều trị cho ông Bân. Bây giờ là lúc cô phải nói ra cho Thạch Đình biết mẹ con bà Bân hiện giờ đang ở đâu.

Đến bên giường bệnh, Nhược Lan nhìn ông Bân gầy yếu xanh xao mà không cầm được nước mắt.

- Bác Bân! Bác có nhận ra cháu không?

Ông Bân nói yếu ớt:

- Ta nhận ra con, Nhược Lan ạ. Bây giờ ta cầu xin con cho ta gặp mẹ con Thạch Bằng.
- Cháu sẽ nói với mẹ con anh ấy. Nhưng còn chuyện bác gái và anh Bằng có gặp bác hay không, cháu không dám bảo đảm.

- Hãy giúp bác một lần cuối cùng đi Nhược Lan. Ta xin con đấy.

Nhược Lan trấn an ông Bân:

- Bác yên tâm dưỡng bệnh đi. Cháu hứa với bác.
- Cám ơn cháu. Bây giờ, cháu ra ngoài với Thạch Đình đi.
- Dạ.

Nhược Lan nhìn Thạch Đình trong làn khói thuốc, giọng cô đều đều:

- Chuyện công ty thế nào rồi, Thạch Đình? Có khó khăn gì hay sao mà anh trầm tư quá vậy?

Rút một hơi thuốc, Thạch Đình nhìn thật sâu vào đôi mắt Nhược Lan.

- Liệu cô có bỏ tôi ra đi như họ không?

Nhược Lan còn chưa trả lời thì Thạch Đình tiếp tục với giọng trầm buồn:

- Di Hảo và thằng Bằng đã bỏ đi, bây giờ ba tôi cũng sắp bỏ tôi mà đi luôn. Có phải tôi đáng ghét lắm không Nhược Lan?

Lần đầu tiên Nhược Lan thấy Thạch Đình có tâm trạng buồn, giọng nói của anh hông vô hồn, vô cảm như trước nữa. Cô có cảm giác rằng anh đã thay đổi cách nhìn và cách sống của mình.

Nhược Lan nhìn thẳng vào Thạch Đình:

- Gặp lại anh hôm nay, tôi thấy anh khác xưa nhiều lắm. Tôi hy vọng di Hảo và Thạch Bằng sẽ hiểu được thiện cảm của anh.

Thạch Đình sáng mắt:

- Nói vậy, cô biết họ ở đâu?

Nhược Lan gật đầu. Cô viết cho Thạch Đình địa chỉ rồi hỏi:

- Khi nào anh đến, hãy gọi điện thoại cho tôi nha Thạch Đình.

Đứng lên, Thạch Đình đưa tay xem đồng hồ, anh vui vẻ nói:

- Hôm nay tôi đãi cô, được không?

Nhược Lan nhún vai, cô đùa:

- Được thôi, ít khi tôi có lộc ăn như vậy.

Thạch Đình trở nên tự tin hơn.

- Tôi nghĩ ngược lại thì có.

Nhược Lan chỉ cười, cô không nói gì. Đi song đôi bên cạnh Thạch Đình, Nhược Lan hóm hỉnh:

- Đi với tôi hoài, anh không sợ "người ta" buồn sao?

Mở cửa xe, Thạch Đình cười cười:

- Sau khi người yêu của tôi chết, tôi không còn ham thích chuyện trai gái nữa. Cô tin hay không thì tùy, nhưng tôi chỉ ngại về phía cô thôi.

Nhược Lan thoáng buồn. Cả hai anh em họ đều chung tình với hai người con gái đã chết. Nhưng Thạch Đình có vẻ cứng rắn hơn Thạch Bằng. Anh sôi nổi hơn cô tưởng, còn Thạch Bằng trầm tư quá. Sống chung một nhà, nhưng cô chưa nghe anh tâm sự. Mới có hai ngày gặp Thạch Đình mà cô có cảm giác dễ chịu và thư thái hơn.

Cho xe chạy ra khỏi cổng, Thạch Đình đùa vui về:

- Cô nghĩ ra món ăn nào hợp khẩu chưa?

Nhược Lan bật cười thoải mái:

- Những quán nhỏ bên lề đường rất hợp với khẩu vị của tôi. Còn anh thì chắc không phải rồi.

Thạch Đình cười tươi:

- Nhà hàng sang trọng chỉ là nơi tôi đãi khách bàn việc làm ăn thôi. Lúc rảnh rỗi, tôi thường đi ăn một mình ở những quán ăn bình dân.

- Thật khó tin.

- Tôi có thể kể cho cô nghe. Bún bò Huế, cháo lòng, mì hoành thánh, hủ tiếu gõ nè và...

Nhược Lan ngắt lời anh, cô cười lớn:

- Tôi tin. Những món anh kể nghe thật hấp dẫn, nhưng tôi có một món hấp dẫn hơn, đó là món...

Thạch Đình chỉ tay ra dấu cho Nhược Lan im lặng.

- Để tôi đoán xem món gì nhạ Món gói cuốn chấm tương. Đúng không?

Nhược Lan cười:

- Sao anh biết hay vậy?

- Tôi thường thấy các cô gái ăn món đó. Tôi nghĩ cô cũng thích.

Nhược Lan nghiêng đầu:

- Thời đi học, tôi cũng thường ăn món ấy lắm. Nhưng khi có việc làm rồi, lúc nào tôi

cũng bận rộn. Có thể cũng ba năm rồi, không biết cái quán nhỏ ấy còn không nữa.

Thạch Đình bật cười:

- Để tôi chở cô lại quán ruột của tôi. Bảo đảm cô sẽ ngon miệng.

Nhược Lan gật đầu:

- Để xem.

Bước xuống xe, Nhược Lan nhìn cô chủ quán rồi nheo mắt:

- Chị My! Còn nhớ em không?

Cô chủ quán có tên My đặt cái gói cuốn đang cuốn dở dang xuống đĩa rồi cầm tay Nhược Lan, cô kêu lên mừng rỡ:

- Nhược Lan! Ngọn gió nào thổi em đến đây vậy?

Thạch Đình hóm hỉnh. Anh chỉ vào người mình, nói tinh bơ:

- Ngọn gió này nè chị My.

Chị My nhìn hai người, chị vui vẻ mời:

- Ngồi đi Thạch Đình, Nhược Lan. Hôm nay chị khao hai đứa.

Thạch Đình nheo mắt nhìn chị My.

- Nhược Lan là khách rất đặc biệt đối với em. Chị My khao bữa khác đi. Hôm nay em phải đãi cô ấy.

- Người yêu hả Thạch Đình?

Nhược Lan vội đáp lời thay Thạch Đình.

- Đừng hiểu lầm chứ chị My Em và anh Đình là bạn thường thôi.

Thạch Đình đẩy chén tương về phía Nhược Lan, anh cười mở hơn:

- Tôi không ngờ cô cũng thích đến đây.

Nhược Lan rất tự nhiên, cô cắn gói cuốn một cái rồi vừa nhai vừa nói:

- Vừa ngon, vừa rẻ, vừa hợp túi tiền. Anh nghĩ có thích không chứ?

Thạch Đình bật cười nho nhỏ:

- Cô thật có tính khôi hài.

Chương 3

- Em vẫn còn thức đọc sách à, Nhược Lan?

Nhược Lan giật mình quay lại, Thạch Bằng nhìn nàng mặt đỏ gay vì rượu, giọng anh lè nhè:

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Để quyển sách "Điều dưỡng nhi khoa" xuống bàn, Nhược Lan ngược nhìn Thạch Bằng, cô thật buồn khi thấy anh trong tình trạng say rượu thay lời, để rồi anh nhăm lẩn cô và Yến Phỉ Và bằng giọng dứt khoát, cô đứng lên, nói rõ ràng:

- Anh say rồi, ngày mai hãy nói.

Nhược Lan nói xong và đứng lên, quay lưng định đi nhanh ra cửa, nhưng cô đã bị giữ lại.

- Tại sao em phải giấu anh chứ? Anh Đình là anh trai của anh mà.

Nhược Lan lau nhanh những giọt nước mắt đang đọng quanh mi:

- Đó là một sự tình cờ. Ba của anh bị bệnh phải vào bệnh viện và chính em đã khám bệnh cho ba anh.

- Nhưng sao em không nói sớm với anh? Hai người thật thông thả, còn đi ăn với nhau trong khi ba của anh nằm chờ chết ở nhà.

Nhược Lan bật khóc:

- Anh đã theo dõi em. Thật ra, anh không tin em. Thạch Đình mời em đi ăn thì có gì đáng nói đâu mà anh lại nặng lời với em như vậy chứ?

Giọng Thạch Bằng đánh lại:

- Không phải đây là lần đầu tiên em tiếp xúc với anh ấy. Em phải biết là anh Thạch Đình không đơn giản như anh ấy nói chuyện với em đâu.

Mắt Nhược Lan chợt nhòa nhoẹt:

- Em biết giữa anh và anh Đình có chút hiểu lầm, nhưng em xin anh đừng lôi em vào sự mâu thuẫn giữa hai anh. Em đã quá mệt mỏi rồi, Thạch Bằng ạ.

Bỗng nhiên Thạch Bằng nâng cằm Nhược Lan âu yếm nhìn vào mắt cô:

- Anh rất lo cho em, Nhược Lan ạ. Anh biết rõ tính tình của anh Đình. Nếu lần sau có đi anh sẽ cùng đi với em.

Nhược Lan lại rung rung nước mắt, cô nói:

- Em không cần biết anh đang say hay anh đang tỉnh, nhưng em phải nói cho anh hiểu rằng em là Nhược Lan, chứ không phải là Yến Phi. Em không muốn mình là cái bóng bên lề tình cảm của anh.

Thạch Bằng vỗ nhẹ lên tay cô:

- Anh nghĩ mình không xứng đáng với tình cảm của em, chứ không bao giờ anh nghĩ em là cái bóng của Yến Phi cả. Anh đã suy nghĩ kỹ rồi Nhược Lan.

Nói đến đây, Thạch Bằng dừng lại. Anh vòng tay ôm chặt Nhược Lan vào lòng, thủ thỉ bên tai cô:

- Em có đồng ý làm vợ của anh không?

Nhược Lan ngược lên nhìn Thạch Bằng nước mắt cô chảy dài:

- Có vội vàng quá không Thạch Bằng? Em muốn anh suy nghĩ thật kỹ. Lúc nào em cũng ủng hộ anh.

Thạch Bằng bật cười:

- Không còn gì phải suy nghĩ nữa. Có chăng là nghĩ suy nên cưới em ngay lúc này hay ngày mai, anh phải hét lên cho cả thế giới này hay là anh rất hạnh phúc khi cưới được em.

Nhược Lan ngọ nguậy trong vòng tay anh:

- Anh không hối hận chứ Thạch Bằng?

Vòng tay Thạch Bằng siết chặt thân người Nhược Lan hơn, anh giả vờ gằn giọng:

- Sau này, em muốn gặp ai cũng phải cho anh biết, không được tự nhiên đi một mình.

Nghe chưa bà xã?

Nhược Lan cũng không vừa, cô lườm anh:

- Nếu anh độc tài và ích kỷ như vậy, thì em không chịu làm vợ anh đâu.

Thạch Bằng bật cười nhe nhó:

- Không chịu cũng phải chịu, bông hoa bây giờ đã có chủ rồi.

Nhược Lan le lưỡi trêu anh:

- Hoa đẹp không là của riêng ai mà phải để cho mọi người chiêm ngưỡng và..

Thạch Bằng xô nhẹ Nhược Lan ra:

- Và duy nhất chỉ có anh mới được quyền thưởng thức thôi.

Nhược Lan ngượng ngùng:

- Người sành điệu phải biết cách thưởng thức hoa. Nếu không, gai hoa hồng không nể một ai đâu.

Nhược Lan vừa dứt lời, cũng là lúc Thạch Bằng cúi xuống, lướt nhẹ bờ môi của Nhược Lan một cách trân trọng.

Sáng hôm sau khi Nhược Lan tỉnh dậy, cô thấy một mẩu giấy màu hồng nằm dưới cánh cửa. Đây cũng là thói quen của Thạch Bằng mỗi khi anh ngại nói thẳng với cô Nhược Lan thu hết can đảm mở mảnh giấy ra.

"Anh đến nghĩa trang viếng mộ Yến Phi.

Thạch Bằng"

Nhược Lan úp mặt vào lòng bàn tay, cô khóc không thành tiếng. Rõ ràng Thạch Bằng đã đùa cợt với cô Anh thật quá đáng. Mới đêm qua, anh đã nói với cô thật nhiều, toàn là chuyện tương lai và anh đã hôn cô - một nụ hôn ngọt ngào, say đắm mà cô chờ đợi ở anh đã lâu thật lâu lắm rồi. Vậy mà bây giờ cô cảm giác thấy môi mình mặn đắng. Cô không đủ sức để chịu đựng những buồn phiền do Thạch Bằng mang đến cho cô nữa rồi.

Nghĩ vậy, Nhược Lan thu dọn quần áo. Giờ này bà Bán đã đi chợ. Mặc dù ngôi nhà này không phải của cô, nhưng đối với cô, nó có rất nhiều kỷ niệm vui buồn.

Reng... reng.. reng...

Tiếng chuông điện thoại đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhược Lan. Cô nhìn điện thoại mà không buồn nhắc ống nghe. Nhược Lan viết vài dòng vào mẩu giấy của Thạch Bằng rồi lẳng lặng đóng cửa phòng mình lại.

Nhược Lan đến nhà Mỹ Chi, cô cũng không gặp ai. Cả nhà đều đi vắng. Nhược Lan bước đi mà lòng cô trĩu buồn. Tâm trạng như thế này thì cô không thể nào vào bệnh viện làm việc được. Thế là cô gọi điện xin phép nghỉ.

Một chiếc taxi trở tới. Nhược Lan đưa tay vẫy và nói với bác tài:

- Bác làm ơn chở cháu ra Vũng Tàu.

Nhược Lan ghé vào một quán nước bên đường. Cô chủ quán đến hỏi cô dùng loại giải

khát nào. Bất giác, Nhược Lan nói:

- Chị pha cho em ly cà phê thật đậm không cần bỏ đường nha chị.

Hơi ngạc nhiên trước người khách, nhưng cô chủ quán trẻ vẫn gật đầu và đi vào trong. Trong khi đó, phía bên trong quán, Thạch Đình cũng ngồi một mình bên tách cà phê đen. Nhìn làn khói thuốc bay lơ lửng trước mặt, anh nhớ đến Nhược Lan. Từ khi gặp lại Nhược Lan anh thấy nỗi buồn của mình vơi đi. Anh thấy mình và cô có nhiều điểm rất giống nhau. Nhược Lan là một cô gái dễ cảm thông, có một tâm hồn rất sâu sắc mà chưa bao giờ anh gặp qua ở bất cứ người con gái nào.

Mỗi khi nghĩ đến Nhược Lan là tinh thần anh rất thoải mái. Đã năm năm trôi qua, anh mới thấy mình có cảm giác thoải mái như bây giờ. Anh muốn cuộc họp mau chóng kết thúc để anh được gặp cô, cùng cô ăn gỏi cuốn chấm tương ở quán chị Mỹ Nghi đến đó, Thạch Đình chợt mỉm cười một mình.

Sực nhớ ra, anh gọi điện về Sài Gòn, nhưng không ai nghe máy. Thoáng buồn, Thạch Đình đứng lên, ra khỏi quán mà không buồn nhìn đến quang cảnh chung quanh.

Nhược Lan hớp một ngụm cà phê, cô thấy môi quá đắng. Bất chợt, cô nhớ đến Thạch Đình. Vậy mà ngày nào anh cũng uống. Bây giờ cô mới hiểu rằng, những người có tâm sự thích uống cà phê để cảm nhận từng giọt đắng trong cuộc sống đầy chàm đắng và muôn màu muôn vẻ này.

Đưa tay xem đồng hồ, cô thần thờ rời khỏi quán. Thế là Nhược Lan phải ở khách sạn. Cô nhớ Thạch Bằng da diết. Cô muốn về thành phố nhưng cô sợ phải đối mặt với sự thật quá phũ phàng. Bởi hình bóng của cô không thể nào chen vào trái tim của anh, dù chỉ một góc nhỏ của con tim thôi.

Nhược Lan gieo mình xuống giường nệm. Một mình cô với một căn phòng rộng rãi, cô thấy ở đây lạnh lẽo vào cô đơn quá so với căn phòng của cô ở thành phố. Nỗi nhớ Thạch Bằng bao nhiêu là cô cảm thấy tim mình nhói đau bấy nhiêu. Cô không ghen tỵ với người đã chết nhưng cô vẫn thấy mình bị xúc phạm với lối sống mâu thuẫn của Thạch Bằng.

- Con thật quá đáng, Thạch Bằng ạ.

Giọng bà Bân có vẻ giận con trai. Thấy con trai ngồi im lặng, bà càng giận ra mặt.

- Tại sao con đối xử với Nhược Lan như vậy chứ? Yến Phi đã chết năm năm rồi. Bất cứ ai cũng vậy, không thể chấp nhận mình là cái bóng của người khác được. Hạnh phúc đang ở trong tầm tay mình, sao không biết giữ lấy nó chứ?

-...

- Mẹ thật không hiểu nổi con. Nếu mẹ là Nhược Lan thì mẹ cũng không thể chấp nhận được. Con phải đi tìm nó về cho mẹ.

Thạch Bằng ngẩng lên nhìn mẹ, giọng anh đều đều nhưng dứt khoát:

- Con xin lỗi mẹ. Nếu Nhược Lan quyết tâm ra đi thì con ủng hộ cô ấy.

Bà Bân tức giận thật sự, giọng bà nghẹn đi vì Thạch Bằng đồng tình với sự ra đi của Nhược Lan.

- Nếu con cảm thấy cuộc sống này không cần có Nhược Lan thì mẹ không còn gì để nói nữa.

Dứt lời, bà bỏ đi ra ngoài. Thạch Bằng gục đầu xuống bàn. Anh đã đến tìm Thạch Đình, nhưng không gặp. Người giúp việc báo với anh rằng cậu chủ đi Vũng Tàu dự hội thảo chuyên nghiệp thương mại. Anh đã gặp ba, nhưng ông không nói chuyện nhiều, ngoài câu trả lời rằng Nhược Lan không đến thăm ông.

Cho đến bây giờ, Thạch Bằng mới thấy mình rất ngu ngốc. Đúng ra, anh phải nói rõ ý định của mình cho cô nghe, nhưng anh đã không làm vậy, mà chỉ để lạ cho cô vồn vện một dòng chữ như trêu tức cô thì làm sao cô chấp nhận được. Nhược Lan ra đi đã làm trỗi dậy trong lòng anh một chút gì đó nuối tiếc và hối hận. Nuối tiếc vì anh không biết phải tìm cô ở đâu và hối hận vì anh đã làm một việc rất nông nổi mà ngay bản thân anh cũng không tha thứ cho mình.

Reng... reng... reng...

Nghe tiếng chuông cửa, Thạch Bằng đi nhanh ra ngoài. Anh ngờ ngàng nhìn người khách không mời mà đến.

- Thạch Bằng! Anh rất mừng khi gặp lại em.

Thạch Bằng nhếch môi:

- Chắc anh không hài lòng khi thấy tôi trong tình trạng tươi tỉnh như thế này, phải không Thạch Đình?

Thạch Đình cười nhẹ:

- Anh đến đây với thiện cảm của mình. Em có thể cho anh vào nhà được không?

Thạch Bằng miễn cưỡng:

- Nếu ngoài vấn đề của ba, tôi không tiếp anh đâu, Thạch Đình.

Hai anh em song đôi vào nhà, đã thấy bà Bân ngồi trang nghiêm trên ghế salon. Thạch

Đình lễ phép chào bà..

Anh lúng túng:

- Mẹ khỏe không?

Bà Bà vẫn giữ phép lịch sự:

- Ta vẫn khỏe. Còn con?

Thấy bà Bà cười mở, Thạch Đình cảm thấy mình nhẹ nhõm hơn lúc mới vào. Anh nói:

- Con cũng khỏe. Mẹ sống ở đây thế nào?

Quan sát Thạch Đình một lát, bà trả lời:

- Thạch Bằng đã đi làm lại, còn ta thì lo chuyện bếp núc trong nhà. Hai mẹ con ta sống ở đây cũng tạm thời yên ổn.

Thạch Đình nhìn bà Bà chăm chú. Người đàn bà mà hai mươi năm trước đã quyến rũ ba anh bỏ bê vợ con, khiến mẹ anh phải đau khổ mà chết, để khỏi nhìn thấy ba sa đọa. Năm đó anh vừa sáu tuổi. Anh vẫn còn nhớ như in. Lúc Thạch Bằng chưa ra đời thì bà rất yêu thương anh. Nhưng khi có Thạch Bằng rồi, anh hoàn toàn bị đối xử ngược lại. Vốn sợ ba, nên bà rất tốt với anh ở trước mặt, còn sau lưng thì chỉ có một mình Thạch Bằng là trên hết. Từ đó, anh ôm hận trong lòng và chuyện xảy ra cũng là lúc thuận tiện cho anh trả thù.

Nhược Lan xuất hiện, mọi chuyện thay đổi, ngay chính bản thân anh cũng đổi thay theo trái tim nhân hậu của cô.

Đang miên man nhớ lại chuyện cũ thì vô tình ánh mắt anh đập vào khung hình treo trên tường và tự nhiên cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Nhược Lan và họ quan hệ như thế nào?

- Hôm nay, con đến đây gặp ta với mục đích gì, Thạch Đình?

Dòng suy nghĩ của Thạch Đình bị cắt ngang. Anh định thần ngay và đáp lời bà Bà:

- Con đến đây vì chuyện của gia đình ta.

Rồi anh vào thẳng vấn đề:

- Con muốn xin lỗi dì và Thạch Bằng vì những chuyện đã qua Ba năm qua, con rất hối hận những chuyện mình đã làm. Bây giờ, sức khỏe cha rất yếu, lúc nào ba cũng nhắc đến dì và Thạch Bằng. Nếu dì và em tha thứ cho con thì dọn về với ba và con, gia đình ta sẽ sống hòa thuận như xưa.

Nhìn vẻ mặt ăn năn của Thạch Đình, bà Bà quyết định ngay:

- Ta và Thạch Bằng sẽ thường xuyên đến thăm cha con. Còn chuyện dọn về thì không thể

được. Căn nhà này không thể không có chủ. Cực khổ lắm, ta mới mua được ngôi nhà này, nên không muốn bán nó. Và lại, nơi đây cũng còn có kỷ niệm với Nhược Lan.

Thạch Đình vừa mừng vừa ngạc nhiên:

- Nhược Lan đã ở đây với dì à?

Bà Bân nhìn sang Thạch Bằng. Thấy con trai vẫn giữ vẻ im lặng, bà tiếp:

- Phải. Nhược Lan ở đây đã ba năm rồi. Ta và Thạch Bằng xem cô ấy như người trong nhà.

Bà Bân vừa dứt lời thì giọng lạnh lùng của Thạch Bằng vang lên:

- Tôi nghĩ anh đã hiểu và biết Nhược Lan rất quan trọng đối với hai mẹ con tôi.

Thạch Đình hơi chau mày:

- Ý chú muốn nói gì? Tôi không hiểu.

Giọng Thạch Đình lo lắng hỏi tiếp:

- Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy? Anh thật sự không biết gì hết.

Bà Bân đến khuyên can Thạch Bằng:

- Chuyện đâu còn có đó. Con đừng có nóng nảy như vậy. Hai đứa là anh em mà. Có chuyện gì từ từ nói với nhau.

Nghe mẹ nói, Thạch Bằng buông thông tay Anh vuốt mặt rồi nói từng tiếng một:

- Mấy ngày trước, hai người gặp nhau, rồi hôm nay không nói không rằng Nhược Lan đã bỏ đi.

Thạch Đình đã hiểu, anh cười buồn:

- Chú đã hiểu lắm rồi. Giữa tôi và Nhược Lan hoàn toàn trong sáng. Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì thì tôi không rõ, nhưng hôm nay ở Vũng Tàu, tôi có gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng không ai nhắc máy.

Thạch Bằng gieo mình xuống ghế, anh ôm mặt la lớn:

- Tôi đã sai rồi.

Bà Bân nhìn con trai, an ủi:

- Đừng tự làm khổ mình như vậy. Con đến bệnh viện, chắc sẽ biết Nhược Lan đi đâu.

Thạch Đình vỗ vai Thạch Bằng:

- Những gì muốn nói, tôi đã nói hết rồi. Tin hay không là quyền của chú. Dì Hảo nói đúng, chú nên đến hỏi thăm viện trưởng.

Rồi quay sang bà Bân, Thạch Đình nói:

- Ba và cháu rất mong dì và em trở về.

Bà Bân tiễn Thạch Đình ra cửa.

- Ta sẽ đến thăm ông ấy. Con hãy đến công ty làm việc đi.

Thạch Đình ra về, bà Bân quay vào trong. Nhìn con trai trong tình trạng không ổn định như vậy, bà không biết nói gì hơn ngoài sự im lặng. Bởi vì bà biết tính tình của Thạch Bằng. Bằng rất trái ngược với người khác. Lúc đang buồn, Thạch Bằng không thích có bạn để tâm sự, ngay cả bà là mẹ của Thạch Bằng cũng không ngoại lệ.

- Viện trưởng có biết Nhược Lan xin nghỉ vì lý do gì không ạ?

Ông viện trưởng nhìn anh rồi lắc đầu:

- Cô ấy gọi điện về chỉ xin phép nghỉ dài hạn. Cả bệnh viện đều đề cử cho cô ấy đi du học bên Canada, nhưng trong hoàn cảnh này chúng tôi cũng không liên lạc được với cô ấy. Thật đáng tiếc, thời gian không còn bao lâu nữa.

Thạch Bằng xin phép ông viện trưởng ra về. Anh không đến công ty mà ghé vào quán rượu. Anh uống thật say để quên đi hình ảnh Nhược Lan. Nhưng càng uống anh càng thấy gương mặt cô như hiện ra trước mặt anh với đôi mắt đau buồn làm tim anh càng thêm đau nhói. Nhược Lan ơi! Bây giờ em đang ở đâu? Em có biết rằng anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em không?

Gọi tên Nhược Lan trong tiềm thức, nhưng không một lời đáp trả. Anh đứng lên, bước đi loạng choạng ra chỗ đậu xe thì bất ngờ gặp Tuyết Vân.

Thạch Bằng đưa tay che miệng, giọng anh lè nhè khi nhận ra Tuyết Vân:

- Tuyết Vân có còn nhớ anh không?

Tuyết Vân rất đổi vui mừng, cô không ngại nắm lấy tay anh:

- Gặp lại anh đã bình phục, em rất mừng. Dì Hảo khỏe không anh?

Vẫn với giọng say khướt, anh trả lời cô:

- Mẹ anh vẫn khỏe. Còn em?

Buông tay Thạch Bằng ra, cô nhún vai:

- Em vẫn chưa có cuộc sống riêng. còn anh sao say dữ vậy?

Thạch Bằng xua tay:

- Đừng quan tâm đến anh. Người ta...

Anh không nói tiếp mà đưa cho Tuyết Vân tấm danh thiếp.

- Khi nào rảnh, đến nhà anh chơi. Còn bây giờ anh đã say rồi, không thể tiếp chuyện với

em được.

Tuyết Vân lo lắng:

- Anh lái xe được không? Hay để em đưa anh về nhà?

Thạch Bằng hươ tay không định hướng:

- Yên tâm. Em cứ vui vẻ đi chơi đi.

Mặc dù Thạch Bằng nói như vậy, nhưng cô nhất quyết không cho anh lái xe. Với cử chỉ nhanh nhẹn, Tuyết Vân đẩy anh lên xe của mình.

Tuyết Vân nhìn Thạch Bằng với trạng thái say sưa, cô chợt mỉm cười một mình.

Mở cửa ra, thấy Tuyết Vân, bà Bân hơi ngỡ ngàng. Bà hỏi:

- Con gặp Thạch Bằng ở đâu vậy?

Tuyết Vân thật tình trả lời:

- Dạ, trong quán rượu. Thấy anh ấy say quá, con không an tâm, nên đưa anh ấy về.

- Thôi cảm ơn con nha.

- Dạ, không có gì. Ngày mai, con sẽ đến quây dì một bữa.

Bà Bân mỉm cười:

- Con vẫn như ngày xưa.

Tuyết Vân lém lỉnh:

- Tại dì không biết đó thôi.

- Ngày mai dì đợi con đó nha.

- Con không trễ hẹn đâu. Dì nhớ cho anh Bằng uống nước chanh, vì nước uống này rất mau đã rượu.

Nghe tiếng đồng hồ reo vang, Thạch Bằng mệt mỏi trở mình. Anh nhìn lên đầu giường. Ba giờ sáng rồi mà không nghe tiếng mở cửa phòng bên cạnh. Bởi vì anh còn nhớ rất rõ giờ này Nhược Lan hay mở cửa phòng để ra ngoài ăn mì gói. Nhớ nhưng làm sao gương mặt khả ái nhưng không kém phần bướng bỉnh của cô Thạch Bằng ngồi bật dậy, đầu của anh vẫn còn nhức vì đêm qua anh đã uống rất nhiều bia.

Thạch Bằng cảm thấy bụng đói cồn cào. Đêm qua, Tuyết Vân đã đưa anh về. Gặp lại Tuyết Vân, anh lại nhớ đến Yến Phỉ Nhưng lần này, anh đã phân định rõ ràng, không còn nhầm lẫn giữa hai cô gái. Anh phải đi tìm Nhược Lan, vì anh đã nhận ra rằng, anh không thể sống thiếu cô.

Bước ra khỏi phòng, Thạch Bằng đến phòng Nhược Lan. Nhìn cánh cửa phòng im lìm

khép kín, anh cảm thấy thật cô đơn và trống vắng. Đi xuống nhà bếp tìm lại kỷ niệm, nhưng thùng mì không còn một gói nào cả.

Rõ ràng Nhược Lan ra đi là cô đã quyết tâm không để lại thứ gì cho anh lưu luyến. Duy nhất tấm ảnh bán thân treo ở phòng khách. Nhìn hình càng thêm nhớ người, khiến anh cảm thấy mình càng có lỗi với Nhược Lan.

Anh không chịu đựng nổi niềm nhung nhớ Nhược Lan, Thạch Bằng ra phòng khách. Anh bấm môi nhấn số gọi điện cho Mỹ Chi.

Thạch Bằng nghe được giọng ngái ngủ ở đầu giây bên kia:

- Alô Xin lỗi. Ai ở đầu dây vậy?

Thạch Bằng rất ái ngại, nhưng anh không thể chờ đến sáng mai, nên anh lên tiếng:

- Thạch Bằng đây Mỹ Chi! Nhược Lan có đến nhà cô không?

Giọng Mỹ Chi hoảng hốt trong máy:

- Không có. Nhược Lan với anh xảy ra chuyện à?

-...

- Em có nghe nó kể về anh nhiều lắm. Nhưng mấy hôm nay, em không có ở nhà. Em đi du lịch mới về, không biết nó có đến tìm em không nữa.

- Làm phiền cô giữa khuya, tôi thấy ngại quá. Nhưng..

- Ô! Không có gì đâu anh.

- Cảm ơn Mỹ Chi.

- Bye.

Thạch Bằng gác máy, đến bên khung cửa sổ. Anh mở toang cánh cửa nhìn ra bên ngoài. Trời vẫn chưa sáng, lòng anh nôn nao mong cho trời mau sáng để anh rong ruổi đi tìm Nhược Lan.

- Con tỉnh rồi hả Thạch Bằng?

Nghe tiếng mẹ, Thạch Bằng quay lại:

- Mẹ cũng không ngủ được à?

Bà Bà ngồi xuống ghế salon, thở dài:

- Nghe con nói chuyện ở ngoài này mẹ ra coi xem. Mỹ Chi có biết Nhược Lan ở đâu không?

Đến ngồi bên mẹ, Thạch Bằng nắm tay bà. Anh nhìn mẹ xúc động:

- Con không làm cho mẹ buồn nữa đâu. Tuyệt Vãn và con chỉ tình cờ gặp nhau thôi. Còn

Nhược Lan, con nhất định phải tìm được cô ấy.

Bà Bân nhìn con, mỉm cười:

- Mẹ nghĩ ông trời sẽ không phụ lòng con.

Chợt nhớ ra điều gì, Thạch Bằng nói:

- Còn chuyện anh Đình nói mẹ nghĩ sao?

- Mẹ chờ ý kiến của con.

Suy nghĩ một lát, anh đáp lời mẹ:

- Con biết mẹ đã vì con nên mới chấp nhận bà. Nếu mẹ đã tha thứ cho ba thì mẹ nên trở về bên ấy mà chăm sóc cho bà. Những ngày còn lại này, ba rất cần có mẹ bên cạnh.

- Thế còn con?

- Thỉnh thoảng, con sẽ đến thăm ba.

- Như vậy, ba con sẽ không vui đâu.

- Con nghĩ anh Hai biết cách chăm sóc bà. Và con muốn cuộc sống này phải do chính con tạo nên, chứ không muốn vinh quang của mình có được là do núp dưới bóng của ba.

Vỗ vai con trai, bà Bân nói:

- Mẹ ủng hộ con, Thạch Bằng ạ.

Chương 4

Nhược Lan trở về Sài Gòn, cô đến chợ mua một bó hoa kèn đến viếng mộ Yến Phi.

Đặt bó hoa trước mộ Yến Phi, Nhược Lan tâm sự:

- Yến Phi! Khi tôi biết cô thì cô đã thành người thiên cổ. Tôi tiếc cho cô, một số phận quá ngắn ngủi. Và tôi rất oán trách cô. Tại sao cô nhẫn tâm bỏ Thạch Đăng ra đi chớ. Tên tuổi của cô đã khắc sâu vào tâm khảm của anh ấy, cô có biết không? Tôi đã yêu anh ấy, nhưng

tình yêu sâu đậm của tôi được anh ấy xem là trò đùa. Tôi trở thành cái bóng của cô và tôi không thể chấp nhận được. Yến Phi! Tôi đã bỏ đi và tôi đã thất vọng. Anh ấy không tìm tôi. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác, bởi vì trong tim anh ấy chỉ duy nhất có bóng hình của cô mà thôi.

Nói đến đây, Nhược Lan chớp khẽ đôi mi, hai dòng lệ nóng vượt bờ mi lăn dài xuống má. Cô nói tiếp:

- Tôi đến đây để tạm biệt cô Có thể lâu lắm tôi mới trở về thăm cô Hãy phù hộ cho anh ấy đạt thành tâm nguyện của mình.

Rời nghĩa trang Nhược Lan đến bệnh viện. Cô đến viện trưởng, nghiêm trang nói:

- Cháu đã suy nghĩ kỹ rồi. Ở lại cũng không giải quyết được gì.

- Cháu muốn gặp Thạch Bằng không? Cậu ấy thường đến đây lắm.

Nhược Lan nhẹ giọng:

- Gặp anh ấy cháu không ngại. Nhưng lần đi du học này cháu đã hạ quyết tâm rồi.

- Chú chỉ sợ tình yêu không biên giới thôi.

Nhược Lan nhún vai:

- Tình yêu không biên giới, nhưng con tim lại có ranh giới. Trái tim anh ấy không thể rộng ra để chứa đựng hình ảnh của con.

Viện trưởng nhìn Nhược Lan, mỉm cười:

- Đừng bi quan như vậy. Tình yêu không thể miễn cưỡng. Nhưng chú thấy Thạch Bằng rất lo lắng cho cháu. Những ngày cháu xin nghỉ phép, cậu ấy đều đến đây một mình rồi lại lủi thủi ra về trông rất tội nghiệp.

Nhược Lan xoay một vòng tròn trên ghế cô cười buồn:

- Đó cũng là sự lựa chọn của anh ấy. Tìm kiếm cháu để rồi bốn cột trên tình yêu của cháu.

- Các cô các cậu bây giờ yêu nhau không đơn giản như thời của chú. Thời nay yêu nhau quá phức tạp.

Nhược Lan đứng lên:

- Ngày mai, cháu sẽ làm việc lại. Cháu rất nhớ các bệnh nhân của mình

Ông viện trưởng nhìn cô, cười cười:

- Có một bệnh nhân rất cần sự quan tâm của cháu. Cháu có muốn biết anh ta nằm ở đâu không?

Nhược Lan giả vờ ngây thơ:

- Ở đâu chú?

- Ở trong tim của cháu chứ ở đâu.

- Chú ghẹo cháu hoài. Bye Hẹn gặp lại chú vào sáng mai.

Nhược Lan ra khỏi phòng, cô gặp ngay Thạch Bằng. Cả hai đều lúng túng im lặng. Cuối cùng Nhược Lan đành lên tiếng trước.

- Chào anh.

Thạch Bằng nghiêm sắc mặt, anh nói:

- Anh muốn mời em ly nước, có được không Nhược Lan?

Nhược Lan cố gượng cười:

- Được chứ. Em cũng đang định đi uống một chút gì đó.

Hai người đi song song với nhau, nhưng không ai nói với ai đến nửa lời. Đến quán nước Nhược Lan chọn bàn nơi góc phải gần cây dừa kiểng.

Nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế dựa, Nhược Lan cố tỏ ra vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Cô nói:

- Nếu anh tìm gặp em vì việc em ra đi mà không nói rõ lý do thì em xin lỗi. Chỉ vì em không muốn mẹ và anh lo.

Giọng Thạch Bằng chùng xuống:

- Em thật đại khờ. Mẹ và anh rất lo lắng cho em.

- Em đã trưởng thành rồi, có thể tự quyết định cho mình. Anh không cần phải bận tâm vì em.

- Nói như vậy, em đã nhận quyết định đi Canada du học?

- Phải.

- Ở Việt Nam không có gì để cho em lưu luyến sao?

Khẽ chớp mắt, Nhược Lan nói chậm rãi:

- Quê hương của mình, có ai mà không lưu luyến. Em ra đi lần này là để nâng cao nghiệp chuyên môn và cũng vì bệnh nhân của mình.

Nhìn thật sâu vào mắt của Nhược Lan, anh hỏi:

- Nếu có một người mong em ở lại thì em tính sao?

Cúi nhìn ly cà phê, Nhược Lan ngẫm hiểu người đó là Thạch Bằng chứ không ai khác.

Anh đã cho cô hy vọng đó rồi lại thất vọng đó. Cô không thể để mình bị xúc phạm, bị

bốn cột trong tình yêu một lần nữa. Ra đi là cô đã chấp nhận tất cả, dù cô biết rằng mình không thể nào quên được Thạch Bằng.

- Nhược Lan! Hãy cho anh một cơ hội.

- Đây là cơ hội tốt và em là người may mắn. Ngay cả năm mơ, em cũng không thể nào tưởng tượng nổi.

- Qua bên ấy, ai sẽ chăm sóc cho em?

Đưa tay khuấy nhẹ ly cà phê, Nhược Lan ngẩng mặt lên nhìn anh:

- Em là một đứa trẻ lớn lên từ cô nhi viện. Từ khi cô Diệu Anh mất đi là em đã biết tự chăm sóc cho mình.

- Sao anh không nghe em nhắc đến chuyện này?

Nhược Lan cười buồn:

- Thấy anh buồn, em cũng không đành lòng đem chuyện buồn kể cho anh nghe.

- Bây giờ, anh có thể nghe được không?

Nhược Lan nhìn anh, cúi đầu, thờ dãi:

- Cho đến bây giờ, em cũng chưa biết mặt cha mẹ ruột. Lúc còn sống, cô Diệu Anh có nói rằng cha mẹ em còn sống, nhưng cô cũng không biết ở đâu. Đến khi cô hấp hối, có trao cho em một phong bì và dặn khi nào tốt nghiệp đại học thì mở ra xem. Nhưng cho đến bây giờ, em vẫn giữ phong bì ấy bên mình, chưa biết bên trong chứa đựng những bí mật gì?

- Sao em không mở ra thử xem? Biết đâu bên trong lại có địa chỉ của ba mẹ em?

Đôi mắt Nhược Lan buồn vời vợi:

- Mặc dù cô Diệu Anh nói rõ lý do vì sao cô đặc biệt quan tâm đến em, nhưng trong lòng em vẫn không cam tâm.

- Thế sao em không mở phong bì đó ra?

- Biết được thì sao chứ? Dù sao họ cũng đã bỏ em. Tìm gặp lại làm gì cho thêm đau lòng.

- Nếu sau này gặp lại họ thì em tính như thế nào?

- Em không nghĩ đến chuyện ấy. Nếu chuyện ấy đến hãy để nó tự nhiên sẽ hay hơn.

- Nhưng anh không thể để chuyến đi du học lần này xảy ra tự nhiên như vậy.

Nhược Lan tròn mắt:

- Anh định làm gì?

Lay nhẹ tay Nhược Lan, Thạch Bằng ôn tồn:

- Anh không làm gì cả, nhưng anh không muốn mất em.

Nhược Lan thiếu não nhìn anh:

- Em đã nói với viện trưởng. Chuyện này không đùa giỡn được.

Mắt Thạch Bằng chợt sáng bừng lên, anh nhỏ nhẹ:

- Nếu anh nói với viện trưởng được thì em sẽ ở lại chứ?

Suy nghĩ một lát, Nhược Lan nói:

- Giữa anh và em phải xa nhau một thời gian. Chúng ta phải phân định cho rõ ràng.

Nói đến đây, nước mắt Nhược Lan bỗng chực đổ:

- Em đã mệt mỏi thật sự rồi. Giữa hình và bóng, người ta chỉ thích ngắm và chiêm ngưỡng thường thức hình thôi.

Thở một hơi thuốc khá dài, Thạch Bằng ôn tồn nói:

- Em nói đúng. Nhưng có phần cũng chưa chính xác. Nói đến hình, phải có bóng, bởi hình và bóng đi liền với nhau. Hình ảnh của Yến Phi lúc nào cũng hiện hữu trong anh, nhưng bóng dáng của cô ấy đã khuất rồi. Nhiều lần em đã cùng anh đến viếng mộ Yến Phi, chứng tỏ em không ích kỷ, không ghen tỵ. Và em ra đi đã đánh thức tình yêu trong anh. Anh không thể sống mà không có em. Hình bóng của em đã khắc sâu vào tâm khảm của anh rồi. Em có hiểu không?

Nhược Lan lấy khăn giấy chấm nước mắt rồi cô lắc đầu:

- Dù sao thì em và anh cũng không thể quyết định vội vàng. Em muốn chúng ta phải phân định rõ ràng, bởi vì miễn cưỡng trong hôn nhân sẽ không hạnh phúc.

Đôi mắt Thạch Bằng chợt trở nên giận dữ:

- Anh không biết phải giải thích thế nào cho em hiểu đây. Nhưng thật sự, anh không thể để hạnh phúc vượt khỏi tầm tay.

Nhược Lan nhắc môi chua chát:

- Anh có thể tìm cho mình một cô gái thích hợp hơn em. Chúng ta có thể là anh em hay là bạn cũng được.

Quyết định của Nhược Lan khiến anh không tự chủ được. Thạch Bằng nói lớn:

- Em thì được, còn anh thì không.

Bản tính bướng bỉnh nổi dậy mãnh liệt, Nhược Lan nói luôn:

- Đó là quyền của riêng anh. Nhưng anh phải tôn trọng quyết định của em, cũng như em đã tôn trọng anh. Ích kỷ không phải là bản tính của anh kia mà.

Thạch Bằng nhún vai, anh nhún mạnh:

- Trong tình yêu bao giờ cũng ích kỷ. Cũng như em, nếu quyết định ra đi là em đã ích kỷ, em trốn chạy sự thật, em muốn anh phải sống trong sự giày vò đau khổ, đúng không?

Nhược Lan bình tĩnh đứng lên:

- Câu chuyện nên kết thúc ở đây. Em muốn đến thăm bác Bân. Anh có cùng đi với em không?

Gương mặt Thạch Bằng thoáng nét buồn, rồi anh thường nay trở lại, anh nói:

- Anh đưa em đi.

Nhược Lan dừng xe lại mà trong lòng hết sức lo âu. Ngôi biệt thự vẫn im lìm sau cánh cổng rào đóng kín. Cô đã bấm chuông ba lần mà người giúp việc đâu, cô cũng chẳng thấy.

Từ bệnh viện, cô về nhà cũng không thấy bà Bân và Thạch Bằng đâu cả. Những người trong biệt thự này càng ngày, Nhược Lan cảm thấy càng khó gần gũi. Sau lần ở Vũng Tàu về, bà Bân ít nói chuyện với cô hơn, rồi dọn về với ông Bân. Còn Thạch Bằng cũng ít khi ở nhà. Anh nói rằng bận nhiều việc ở công ty. Cô ở nhà cũng chẳng vui vẻ, nên nhiều lần đến nhà Mỹ Chi chơi cho đỡ buồn.

Hôm nay, cô định tìm gặp mọi người trong gia đình ông Bân để tạm biệt họ. Ngày mai, cô đã lên đường đi Canada rồi.

Lòng cô vương vấn, nhưng thái độ nửa vời của Thạch Bằng làm cô thất vọng. Thạch Bằng làm ra vẻ lạnh lùng, kênh kiệu như chẳng quan tâm đến sự có mặt của cô trong ngôi nhà này. Cô ghét anh, chẳng thèm quan tâm, cũng không đến gặp anh, mặc dù trong lòng cô rất muốn chăm sóc cho anh.

Mở khóa xe, Nhược Lan cho xe nổ máy. Vừa ngồi lên xe, cô vừa suy nghĩ. Nhược Lan không nên gặp Thạch Bằng, bởi vì anh chỉ còn cãi vã về chuyện ra đi hoặc ở lại của cô thôi. Cô muốn phân định cho rõ ràng để về sau không hối hận. Nghĩ vậy, Nhược Lan điều khiển cho xe hướng về nhà Mỹ Chi.

Dừng chiếc Dream vào nhà xe, Nhược Lan không buồn vào nhà. Cô men theo lối sỏi ra ngoài vườn. Cô rất thích ngồi hàng giờ ở vườn này. Hít thở không khí trong lành ở đây, cô cảm nhận được hương thơm của hoa cau ngan ngát rất dễ chịu và cô không phải bận tâm suy nghĩ bất cứ vấn đề gì cả.

Thình lình, Nhược Lan bỗng nghe có tiếng nói lớn từ phía sau lưng:

- Nhược Lan! Mi thật là rảnh rồi.

Nhược Lan giật mình quay lại. Mỹ Chi mảnh mai trong chiếc robe màu ngọc bích, cùng với mái tóc uốn cao đang tươi cười tiến lại. Nhược Lan mừng rỡ nắm lấy tay Mỹ Chi, lắc mạnh:

- Mày làm tao giật mình. Chuẩn bị đi chơi với chàng hay sao mà diện quá vậy?

Nở một nụ cười sung sướng, Mỹ Chi đập nhẹ vào tay Nhược Lan:

- Chỉ tình cờ quen nhau thôi. Nhưng tao thấy anh ấy rất hợp nhãn.

Nhược Lan nheo mắt nhìn bạn:

- Thế còn người ta thì sao?

Mỹ Chi quàng tay ôm lấy vai Nhược Lan vừa cười vừa nói:

- Anh ấy cũng có chút tình ý với tao.

Bật cười, Nhược Lan nói:

- Mày hay hơn tao nhiều lắm. Mới gặp mà đã biết anh chàng có tình ý rồi.

- Dễ thôi. Dựa vào óc nhận xét và đôi mắt quan sát thì biết liền chứ gì.

- Có thể cho tao biết quý danh không?

Túm túm cười, Mỹ Chi trả lời:

- Còn trong vòng bí mật, nói trước không đem lại sự may mắn.

Lườm bạn một cái, Nhược Lan cố nén nụ cười trên môi. Thấy Mỹ Chi vui vẻ, cô cảm thấy mình cũng quen đi chuyện buồn.

Thấy bạn đột nhiên im lặng, Mỹ Chi gợi chuyện:

- Chuyện tình yêu của mày thế nào rồi?

Gượng cười, Nhược Lan nói:

- Tao không bí mật như mày, nên không may mắn.

Biết Nhược Lan có ý trêu chọc, Mỹ Chi đập mạnh vào vai bạn:

- Mày dám chọc tao hả? Hãy đợi đấy.

Nhược Lan le lưỡi trêu bạn:

- Tao biết biệt danh "bà la sát" của mày nên nào dám.

Mỹ Chi lắc đầu, cô kéo tay bạn đứng lên, rồi như ra lệnh:

- Vào nhà, tao cho mày xem cái này.

Nhược Lan đứng lên theo bạn. Cô rất hiểu tâm trạng chớm yêu của Mỹ Chi, lúc nào cũng vui vẻ, làm bất cứ chuyện gì cũng cảm thấy yêu đời. Gia đình Mỹ Chi đã xuất cảnh sang

Pháp. Sự về nước này là một cuộc du lịch của Mỹ Chi Cô và Mỹ Chi là đôi bạn rất thân thời trung học. Sau khi cô Diệu Anh qua đời, Mỹ Chi là người thứ hai hiểu được cô.

Vừa vào đến phòng khách, Mỹ Chi ấn bạn ngồi xuống ghế salon. Cô bảo nhỏ:

- Bây giờ thì mày nhắm mắt lại đi.

Nhược Lan nhắm mắt lại. Cô không biết Mỹ Chi đang giở trò gì thì một giọng nói rất trầm cất lên sau lưng cô.

Nhược Lan mở mắt ra, cô ngạc nhiên:

- Thạch Bằng! Sao anh có mặt ở đây?

Thạch Bằng tỉnh bơ:

- Anh đến và đợi em ở đây lâu lắm rồi.

Nhược Lan đảo mắt tìm Mỹ Chi, nhưng cô không thấy Mỹ Chi đâu cả. Và cô ngẫm trách bản tính tình nghịch của bạn.

Yên lặng vài giây, Nhược Lan nói nhỏ:

- Anh gặp em có chuyện gì không?

Ánh mắt Thạch Bằng ngời sáng tinh ranh:

- Chứ chẳng phải em tìm anh sao?

Nhược Lan cố giấu vẻ bối rối, cô trả lời mà mặt quay nhìn hướng khác:

- Em không gặp bác, nên định tìm anh để trả lại chìa khóa mà.

Thạch Bằng nhìn cô chăm chú:

- Ngày mai, anh không tiễn em được. Hãy cố gắng giữ gìn sức khỏe và học tập thật tốt.

Qua bên ấy, hãy tìm cho mình một cuộc sống...

Nói đến đây, Thạch Bằng chợt dừng lại. Anh không nói thêm nữa, khi thấy Nhược Lan đứng lên.

Nhược Lan quay mặt sang hướng khác để cố dấu giọt nước mắt lăn dài trên má.

Giọng Nhược Lan chợt nghèn nghẹn:

- Một cuộc sống hạnh phúc, trọn vẹn, đầy đủ ý nghĩa thì bất cứ ai cũng có quyền mơ ước.

Nhưng cuộc đời đưa đẩy, khiến họ không có quyền chọn lựa. hãy để cho ông trời quyết định duyên số.

Nghe Nhược Lan nói như vậy, Thạch Bằng trở nên lạnh lùng:

- Ông trời đã quyết định duyên số cho em rồi. Cứ vui vẻ ra đi, lúc nào anh cũng ủng hộ quyết định của em.

Nhược Lan muốn quay sang tát vào mặt Thạch Bằng một cái thật mạnh, thật đau. Rõ ràng anh đã nói hai lời với cô Mới hôm nào anh tỏ ra giận dữ không cho cô đi, nhưng hôm nay thì hoàn toàn ngược lại. Muốn cho anh một cái tát tai nhớ đời, nhưng cô không làm như vậy, bởi anh có quyền yêu và không yêu.

Nhược Lan chùi nước mắt, hít mũi:

- Cảm ơn anh đã ủng hộ em. Qua bên ấy em sẽ liên lạc với anh.

Thạch Bằng cố giữ giọng lạnh lùng:

- Bây giờ anh về. Chúc em lên đường may mắn.

Nhược Lan quay lại nhìn Thạch Bằng. Cô không nói gì, chỉ gượng cười, tiễn anh ra cửa.

Thạch Bằng nghiêng nghiêng đầu nhìn cô:

- Anh chờ tin vui của em.

Nhược Lan cười gượng, cô gật đầu, nhưng không nói gì. Đợi cho Thạch Bằng khuất xa căn biệt thự cô mới quay vào.

Vào phòng khách, thấy Mỹ Chi nằm dài trên salon, Nhược Lan nhìn bạn, trách móc:

- Mà không thấy tao đã đến đây rồi sao?

Mỹ Chi giả vờ ngây thơ:

- Tao không biết. Mà định nói gì?

Giọng Nhược Lan buồn dịu vợi:

- Tao không muốn gặp anh Bằng trong lúc này.

Mỹ Chi tỉnh bơ:

- Chứ hai người không yêu nhau là gì?

Nhược Lan cắn móng tay, cười gượng:

- Chính vì yêu mà tao trở thành con rối của tình yêu. Thạch Bằng là con người nửa vời không phân định rõ ràng.

Mỹ Chi ngồi dậy, nghiêng nghiêng đầu:

- Thế nào mới gọi là phân định rõ ràng?

Nhược Lan buồn rầu nói:

- Giữa Yến Phi và tao thì anh ấy không phân biệt được người chết và người sống. với anh ấy, tao là người hiện hữu mà anh ấy chẳng hề quan tâm, chia sẻ buồn vui. Thạch Bằng trầm lặng ít nói hơn tao tưởng. Anh thích đến viếng mộ Yến Phi, mặc kệ tao với nỗi buồn canh cánh trong lòng.

- Mà ghen với người đã chết à?

Nhược Lan nhún vai:

- Nếu ghen mà làm cho Thạch Bằng biết rõ tâm tư tình cảm của tao dành cho anh ấy thì cũng nên ghen.

Mỹ Chi nheo mắt nhìn bạn:

- Như vậy thì mày nói thẳng ra.

- Nói cái gì?

- Em yêu anh. Em không thể xa anh.

Đang buồn, Nhược Lan cũng phải phì cười:

- Câu nói của mày hát ở vở tuồng nào vậy?

Mỹ Chi véo nhẹ vào tay bạn:

- Yêu mà không nói thì ai mà biết chứ.

Nhược Lan nghĩ ngợi. Cô không biết dùng lời nào giải thích cho Mỹ Chi hiểu chuyện giữa cô và Thạch Bằng. Và vì sao cô yêu mà phải chấp nhận xa Thạch Bằng.

Thấy bạn ngồi trầm tư, Mỹ Chi đứng lên, nói với bạn:

- Đừng nghĩ ngợi nhiều cho thêm mệt óc. Xuống nhà bếp phụ tao một tay. Tao vừa học được cách nấu món ăn mới.

Đi theo Mỹ Chi, Nhược Lan phải thốt lên:

- Tao ganh tỵ với mày đấy. Mày thật sung sướng Mỹ Chi ạ.

Như được dịp tốt, Mỹ Chi cười tươi:

- Bởi vì kiếp trước, tao có tu, còn mày thì không. Vì vậy, mày phải ráng lo tu nhân tích đức ở kiếp này.

Nhược Lan gật đầu, vẻ hài hước:

- Ra đến nước ngoài, tao sẽ tu, sẽ tĩnh tâm để...

Mỹ Chi cướp lời bạn:

- Tĩnh tâm để nghĩ về người ta phải không?

Nhược Lan đâm mạnh vào vai bạn:

- Đồ quỷ! Tu như mày có nước thành ma.

Mỹ Chi xuyết xoa vì cái đâm quá mạnh của bạn, nhưng cô ráng cười:

- Ma cũng biết yêu nữa nha mày.

Dứt lời, Mỹ Chi bỏ chạy. Không cần nghĩ ngợi, Nhược Lan đuổi theo cô bạn nghịch

ngọt.

Ngồi trong phòng chờ đợi, Nhược Lan hết hy vọng gặp Thạch Bằng. Lúc tiễn cô ra sân bay, chỉ có ông viện trưởng và Mỹ Chi thôi. Cô nghĩ, như vậy cũng tốt. Nếu gặp anh trong lúc chia tay này, chắc chắn cô sẽ xiêu lòng ở lại và tiếp tục sống trong buồn khổ. Cô phát thanh viên thông báo chuyến bay sắp khởi hành. Nhược Lan nghe lòng trĩu nặng buồn.

Trong khi đó, ở biệt thự 603, ông Bân mệt mỏi bảo bà Bân:

- Tôi đã lập di chúc rồi. Bà cứ đến gặp luật sư Thanh Tuấn.

Ông nhìn sang Thạch Đình, nói chậm từng tiếng một:

- Trên bàn làm việc của ba có quyển "Tự điển Việt - Hoa". Trong đó có một tấm ảnh.

Con tìm người trong ảnh, và miếng ngọc bội quyết định hôn ước của con.

Nói xong, ông khẽ nhắm mắt rồi tiếp:

- Thạch Bằng! Hãy tha thứ cho bạ Hai anh em phải nương tựa lẫn nhau để giữ gìn công ty. Đó là tâm huyết của dòng họ nhà ta.

Vẫn nhắm nghiền đôi mắt, ông hỏi:

- Ba muốn gặp Nhược Lan.

Thạch Bằng nắm bàn tay gầy guộc của ba, giọng anh chùng xuống:

- Sáng nay, cô ấy đã lên đường đi Canada rồi, ba ạ.

Hơi thở ông Bân yếu dần, giọng ông không rõ ràng, đứt quãng:

- Nhược Lan là cô gái tốt... ba...

Ông Bân không nói hết câu, bàn tay ông xuôi xuống, các đầu ngón tay không còn bám vào bàn tay Thạch Bằng được nữa. Anh cảm nhận được sự ra đi của bạ Mất đi một tình cảm vô cùng thiêng liêng quý giá, anh cảm thấy đau xót, hụt hẫng. Mặc dù ba không gần gũi anh, nhưng trong lòng anh, ông vẫn là cha một người cha mà anh yêu quý.

Thạch Bằng cảm thấy đôi mắt anh cay xè. Thế là anh bật khóc, giọng anh nghèn nghẹn:

- Ba! con sẽ không phụ lòng ba mong mỏi. Con không giận đâu. Ba hãy yên lòng.

Bà Bân không nói gì, vòng tay ôm lấy xác chồng mà nước mắt tuôn trào. Riêng Thạch Đình anh bình tĩnh hơn bà Bân và Thạch Bằng.

Anh vuốt mặt cha rồi nhìn sang Thạch Bằng nói nhỏ:

- Em lo thu xếp hậu sự cho ba đi.

Thạch Bằng ra khỏi phòng. Thạch Đình ôm vai bà Bân để dìu bà ra xa xác cha, anh chân

thành an ủi bà.

- Dĩ cũng đừng buồn, đừng tự trách mình. Ông đã yên lòng ra đi, đó là duyên số mà ông trời đã định cho ba con rồi.

Giọng bà Bân ướm sững:

- Nếu dì về chăm sóc ba của con sớm hơn thì ông ấy đã không chết.

Thạch Đình đưa cho bà khăn giấy, anh đứng lên rồi nói:

- Con phụ với Thạch Bằng lo đám cho ba.

Bà Bân đưa tay chấm nước mắt, hít hít mũi:

- Con đi đi. Ta biết phải làm gì rồi.

Thế là đám tang của ông Bân được cử hành. Gia đình không thông báo ra bên ngoài mà chỉ có người thân trong gia tộc. Tang lễ trôi qua trong lặng lẽ, tất cả người thân trong gia đình đều ngậm ngùi, thương tiếc. Bà Bân không muốn rời nghĩa trang. Thạch Đình và Thạch Bằng khuyên mãi, bà mới chịu ra xe.

- Tội nghiệp ba con quá.

Về đến biệt thự, không ai nói với ai một lời nào. Bà Bân lặng lẽ vào phòng riêng. Còn lại hai anh em ngoài phòng khách ngồi đối diện với nhau, nhưng rồi Thạch Đình đành phải lên tiếng khi có tiếng chuông điện thoại reo:

- Em nghe điện thoại đi. Biết đâu Nhược Lan gọi về.

Thạch Bằng xua tay:

- Nếu là cô ấy, hãy nói em không có ở nhà.

Đưa tay lên sờ mặt mình, Thạch Đình nhìn Thạch Bằng, nghi ngờ:

- Em giận Nhược Lan vì cô ấy không ở lại, hay vì một lý do nào khác?

Nhìn băng quơ mấy cây cảnh, Thạch Bằng xa xăm:

- Em không có quyền đòi hỏi ở cô ấy bất cứ điều gì.

Thạch Đình vờ như không nghe, anh cố tình nói:

- Trước lúc mất, ba đã chấp nhận và mong mỏi Nhược Lan vào làm dâu nhà này.

Thạch Bằng thờ ơ lẫn thất vọng:

- Nhưng cô ấy không chấp nhận. Đi du học cô ấy quyết định xa em.

Thạch Đình nói, giọng dung hòa:

- Em phải tin tưởng Nhược Lan và tin ở chính bản thân mình. Nhược Lan là một cô gái đầy tự trọng lẫn ý chí, nghị lực. Lần đi du học này chẳng qua vì tương lai của hai đứa.

Thạch Bằng nhìn anh trai. Anh ngạc nhiên thật sự. Từng lời nói của anh trai khiến anh cảm thấy Thạch Đình chừng chặc hơn nhiều ngay cả trong cách suy nghĩ cũng vậy. Đây cũng là lần đầu tiên Thạch Đình khuyên anh một lời khuyên rất chân thành mà anh cảm nhận được từ Thạch Đình.

Thấy Thạch Bằng nhìn mình với vẻ ngạc nhiên, anh nói luôn:

- Chính Nhược Lan đã làm thay đổi con người của anh. Cô ấy là mẫu người có vẻ sống tinh thần. Hãy tìm cách liên lạc với cô ấy, đừng sống trong trạng thái đối lòng.

Thạch Bằng khẽ lắc đầu:

- Em không phủ nhận là em đã yêu Nhược Lan, nhưng cô ấy không cho em cơ hội. Cô ấy ra đi là em không có quyền chọn lựa. Nếu yêu em cô ấy sẽ trở về.

Thạch Đình bật cười nhỏ:

- Hết thời gian du học, cô ấy sẽ trở về chứ ở bên ấy làm gì.

Thạch Bằng thần thờ nhìn anh trai:

- Em chỉ sợ khi Nhược Lan về nước với một cuộc sống hoàn toàn mới.

Nghe em trai nói trúng sự suy đoán của mình Thạch Đình im lặng. Anh cũng nhìn băng quơ mấy cây cảnh đặt trong góc phòng khách.

Thạch Bằng thấy anh Hai rơi vào trạng thái im lặng anh thật sự không biết Thạch Đình nghĩ gì, nhưng với sự quan tâm của anh thì ít ra anh trai của anh cũng nghĩ đến Nhược Lan.

Bất chợt, Thạch Đình lên tiếng phá tan sự im lặng buồn bã:

- Hãy tìm cách liên lạc với Nhược Lan. Em nên tìm cách an ủi mẹ. Anh có chuyện phải vào công ty.

Nghe lời Thạch Đình, Thạch Bằng đi vào phòng mẹ. Anh thấy mẹ ngồi bất động, đôi mắt bà nhìn chăm chú vào khung hình của ba anh, một tuần lễ mà anh thấy mẹ Ốm đi nhiều, da xanh xao trông rất tội nghiệp. Nhìn bà trong lúc này, anh không tránh được sự đau lòng, vì sự mất mát này rất lớn.

Chương 3

- Em vẫn còn thức đọc sách à, Nhược Lan?

Nhược Lan giật mình quay lại, Thạch Bằng nhìn nàng mặt đỏ gay vì rượu, giọng anh lè nhè:

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Để quyển sách "Điều dưỡng nhi khoa" xuống bàn, Nhược Lan ngược nhìn Thạch Bằng, cô thật buồn khi thấy anh trong tình trạng say rượu thay lời, để rồi anh nhăm lẩn cô và Yến Phỉ Và bằng giọng dứt khoát, cô đứng lên, nói rõ ràng:

- Anh say rồi, ngày mai hãy nói.

Nhược Lan nói xong và đứng lên, quay lưng định đi nhanh ra cửa, nhưng cô đã bị giữ lại.

- Tại sao em phải giấu anh chứ? Anh Đình là anh trai của anh mà.

Nhược Lan lau nhanh những giọt nước mắt đang đọng quanh mi:

- Đó là một sự tình cờ. Ba của anh bị bệnh phải vào bệnh viện và chính em đã khám bệnh cho ba anh.

- Nhưng sao em không nói sớm với anh? Hai người thật thông thả, còn đi ăn với nhau trong khi ba của anh nằm chờ chết ở nhà.

Nhược Lan bật khóc:

- Anh đã theo dõi em. Thật ra, anh không tin em. Thạch Đình mời em đi ăn thì có gì đáng nói đâu mà anh lại nặng lời với em như vậy chứ?

Giọng Thạch Bằng đánh lại:

- Không phải đây là lần đầu tiên em tiếp xúc với anh ấy. Em phải biết là anh Thạch Đình không đơn giản như anh ấy nói chuyện với em đâu.

Mắt Nhược Lan chợt nhòa nhoẹt:

- Em biết giữa anh và anh Đình có chút hiểu lầm, nhưng em xin anh đừng lôi em vào sự mâu thuẫn giữa hai anh. Em đã quá mệt mỏi rồi, Thạch Bằng ạ.

Bỗng nhiên Thạch Bằng nâng cằm Nhược Lan âu yếm nhìn vào mắt cô:

- Anh rất lo cho em, Nhược Lan ạ. Anh biết rõ tính tình của anh Đình. Nếu lần sau có đi anh sẽ cùng đi với em.

Nhược Lan lại rung rung nước mắt, cô nói:

- Em không cần biết anh đang say hay anh đang tỉnh, nhưng em phải nói cho anh hiểu rằng em là Nhược Lan, chứ không phải là Yến Phi. Em không muốn mình là cái bóng bên lề tình cảm của anh.

Thạch Bằng vỗ nhẹ nhẹ lên tay cô:

- Anh nghĩ mình không xứng đáng với tình cảm của em, chứ không bao giờ anh nghĩ em là cái bóng của Yến Phi cả. Anh đã suy nghĩ kỹ rồi Nhược Lan.

Nói đến đây, Thạch Bằng dừng lại. Anh vòng tay ôm chặt Nhược Lan vào lòng, thủ thỉ bên tai cô:

- Em có đồng ý làm vợ của anh không?

Nhược Lan ngược lên nhìn Thạch Bằng nước mắt cô chảy dài:

- Có vội vàng quá không Thạch Bằng? Em muốn anh suy nghĩ thật kỹ. Lúc nào em cũng ủng hộ anh.

Thạch Bằng bật cười:

- Không còn gì phải suy nghĩ nữa. Có chăng là nghĩ suy nên cưới em ngay lúc này hay ngày mai, anh phải hét lên cho cả thế giới này hay là anh rất hạnh phúc khi cưới được em.

Nhược Lan ngọ nguậy trong vòng tay anh:

- Anh không hối hận chứ Thạch Bằng?

Vòng tay Thạch Bằng siết chặt thân người Nhược Lan hơn, anh giả vờ gằn giọng:

- Sau này, em muốn gặp ai cũng phải cho anh biết, không được tự nhiên đi một mình.

Nghe chưa bà xã?

Nhược Lan cũng không vừa, cô lườm anh:

- Nếu anh độc tài và ích kỷ như vậy, thì em không chịu làm vợ anh đâu.

Thạch Bằng bật cười nho nhỏ:

- Không chịu cũng phải chịu, bông hoa bây giờ đã có chủ rồi.

Nhược Lan le lưỡi trêu anh:

- Hoa đẹp không là của riêng ai mà phải để cho mọi người chiêm ngưỡng và..

Thạch Bằng xô nhẹ Nhược Lan ra:

- Và duy nhất chỉ có anh mới được quyền thưởng thức thôi.

Nhược Lan ngượng ngùng:

- Người sành điệu phải biết cách thưởng thức hoa. Nếu không, gai hoa hồng không nể một ai đâu.

Nhược Lan vừa dứt lời, cũng là lúc Thạch Bằng cúi xuống, lướt nhẹ bờ môi của Nhược Lan một cách trân trọng.

Sáng hôm sau khi Nhược Lan tỉnh dậy, cô thấy một mẩu giấy màu hồng nằm dưới cánh cửa. Đây cũng là thói quen của Thạch Bằng mỗi khi anh ngại nói thẳng với cô Nhược Lan thu hết can đảm mở mảnh giấy ra.

"Anh đến nghĩa trang viếng mộ Yến Phi.

Thạch Bằng"

Nhược Lan úp mặt vào lòng bàn tay, cô khóc không thành tiếng. Rõ ràng Thạch Bằng đã đùa cợt với cô Anh thật quá đáng. Mới đêm qua, anh đã nói với cô thật nhiều, toàn là chuyện tương lai và anh đã hôn cô - một nụ hôn ngọt ngào, say đắm mà cô chờ đợi ở anh đã lâu thật lâu lắm rồi. Vậy mà bây giờ cô cảm giác thấy môi mình mặn đắng. Cô không đủ sức để chịu đựng những buồn phiền do Thạch Bằng mang đến cho cô nữa rồi.

Nghĩ vậy, Nhược Lan thu dọn quần áo. Giờ này bà Bán đã đi chợ. Mặc dù ngôi nhà này không phải của cô, nhưng đối với cô, nó có rất nhiều kỷ niệm vui buồn.

Reng... reng.. reng...

Tiếng chuông điện thoại đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhược Lan. Cô nhìn điện thoại mà không buồn nhắc ống nghe. Nhược Lan viết vài dòng vào mẩu giấy của Thạch Bằng rồi lẳng lặng đóng cửa phòng mình lại.

Nhược Lan đến nhà Mỹ Chi, cô cũng không gặp ai. Cả nhà đều đi vắng. Nhược Lan bước đi mà lòng cô trĩu buồn. Tâm trạng như thế này thì cô không thể nào vào bệnh viện làm việc được. Thế là cô gọi điện xin phép nghỉ.

Một chiếc taxi trở tới. Nhược Lan đưa tay vẫy và nói với bác tài:

- Bác làm ơn chở cháu ra Vũng Tàu.

Nhược Lan ghé vào một quán nước bên đường. Cô chủ quán đến hỏi cô dùng loại giải

khát nào. Bất giác, Nhược Lan nói:

- Chị pha cho em ly cà phê thật đậm không cần bỏ đường nha chị.

Hơi ngạc nhiên trước người khách, nhưng cô chủ quán trẻ vẫn gật đầu và đi vào trong. Trong khi đó, phía bên trong quán, Thạch Đình cũng ngồi một mình bên tách cà phê đen. Nhìn làn khói thuốc bay lơ lửng trước mặt, anh nhớ đến Nhược Lan. Từ khi gặp lại Nhược Lan anh thấy nỗi buồn của mình vơi đi. Anh thấy mình và cô có nhiều điểm rất giống nhau. Nhược Lan là một cô gái dễ cảm thông, có một tâm hồn rất sâu sắc mà chưa bao giờ anh gặp qua ở bất cứ người con gái nào.

Mỗi khi nghĩ đến Nhược Lan là tinh thần anh rất thoải mái. Đã năm năm trôi qua, anh mới thấy mình có cảm giác thoải mái như bây giờ. Anh muốn cuộc họp mau chóng kết thúc để anh được gặp cô, cùng cô ăn gỏi cuốn chấm tương ở quán chị Mỹ Nghi đến đó, Thạch Đình chợt mỉm cười một mình.

Sực nhớ ra, anh gọi điện về Sài Gòn, nhưng không ai nghe máy. Thoáng buồn, Thạch Đình đứng lên, ra khỏi quán mà không buồn nhìn đến quang cảnh chung quanh.

Nhược Lan hớp một ngụm cà phê, cô thấy môi quá đắng. Bất chợt, cô nhớ đến Thạch Đình. Vậy mà ngày nào anh cũng uống. Bây giờ cô mới hiểu rằng, những người có tâm sự thích uống cà phê để cảm nhận từng giọt đắng trong cuộc sống đầy chàm đắng và muôn màu muôn vẻ này.

Đưa tay xem đồng hồ, cô thần thờ rời khỏi quán. Thế là Nhược Lan phải ở khách sạn. Cô nhớ Thạch Bằng da diết. Cô muốn về thành phố nhưng cô sợ phải đối mặt với sự thật quá phũ phàng. Bởi hình bóng của cô không thể nào chen vào trái tim của anh, dù chỉ một góc nhỏ của con tim thôi.

Nhược Lan gieo mình xuống giường nệm. Một mình cô với một căn phòng rộng rãi, cô thấy ở đây lạnh lẽo vào cô đơn quá so với căn phòng của cô ở thành phố. Nỗi nhớ Thạch Bằng bao nhiêu là cô cảm thấy tim mình nhói đau bấy nhiêu. Cô không ghen tỵ với người đã chết nhưng cô vẫn thấy mình bị xúc phạm với lối sống mâu thuẫn của Thạch Bằng.

- Con thật quá đáng, Thạch Bằng ạ.

Giọng bà Bân có vẻ giận con trai. Thấy con trai ngồi im lặng, bà càng giận ra mặt.

- Tại sao con đối xử với Nhược Lan như vậy chứ? Yến Phi đã chết năm năm rồi. Bất cứ ai cũng vậy, không thể chấp nhận mình là cái bóng của người khác được. Hạnh phúc đang ở trong tầm tay mình, sao không biết giữ lấy nó chứ?

-...

- Mẹ thật không hiểu nổi con. Nếu mẹ là Nhược Lan thì mẹ cũng không thể chấp nhận được. Con phải đi tìm nó về cho mẹ.

Thạch Bằng ngẩng lên nhìn mẹ, giọng anh đều đều nhưng dứt khoát:

- Con xin lỗi mẹ. Nếu Nhược Lan quyết tâm ra đi thì con ủng hộ cô ấy.

Bà Bân tức giận thật sự, giọng bà nghẹn đi vì Thạch Bằng đồng tình với sự ra đi của Nhược Lan.

- Nếu con cảm thấy cuộc sống này không cần có Nhược Lan thì mẹ không còn gì để nói nữa.

Dứt lời, bà bỏ đi ra ngoài. Thạch Bằng gục đầu xuống bàn. Anh đã đến tìm Thạch Đình, nhưng không gặp. Người giúp việc báo với anh rằng cậu chủ đi Vũng Tàu dự hội thảo chuyên nghiệp thương mại. Anh đã gặp ba, nhưng ông không nói chuyện nhiều, ngoài câu trả lời rằng Nhược Lan không đến thăm ông.

Cho đến bây giờ, Thạch Bằng mới thấy mình rất ngu ngốc. Đúng ra, anh phải nói rõ ý định của mình cho cô nghe, nhưng anh đã không làm vậy, mà chỉ để lạ cho cô vồn vện một dòng chữ như trêu tức cô thì làm sao cô chấp nhận được. Nhược Lan ra đi đã làm trỗi dậy trong lòng anh một chút gì đó nuối tiếc và hối hận. Nuối tiếc vì anh không biết phải tìm cô ở đâu và hối hận vì anh đã làm một việc rất nông nổi mà ngay bản thân anh cũng không tha thứ cho mình.

Reng... reng... reng...

Nghe tiếng chuông cửa, Thạch Bằng đi nhanh ra ngoài. Anh ngờ ngàng nhìn người khách không mời mà đến.

- Thạch Bằng! Anh rất mừng khi gặp lại em.

Thạch Bằng nhếch môi:

- Chắc anh không hài lòng khi thấy tôi trong tình trạng tươi tỉnh như thế này, phải không Thạch Đình?

Thạch Đình cười nhẹ:

- Anh đến đây với thiện cảm của mình. Em có thể cho anh vào nhà được không?

Thạch Bằng miễn cưỡng:

- Nếu ngoài vấn đề của ba, tôi không tiếp anh đâu, Thạch Đình.

Hai anh em song đôi vào nhà, đã thấy bà Bân ngồi trang nghiêm trên ghế salon. Thạch

Đình lễ phép chào bà..

Anh lúng túng:

- Mẹ khỏe không?

Bà Bà vẫn giữ phép lịch sự:

- Ta vẫn khỏe. Còn con?

Thấy bà Bà cười mở, Thạch Đình cảm thấy mình nhẹ nhõm hơn lúc mới vào. Anh nói:

- Con cũng khỏe. Mẹ sống ở đây thế nào?

Quan sát Thạch Đình một lát, bà trả lời:

- Thạch Bằng đã đi làm lại, còn ta thì lo chuyện bếp núc trong nhà. Hai mẹ con ta sống ở đây cũng tạm thời yên ổn.

Thạch Đình nhìn bà Bà chăm chú. Người đàn bà mà hai mươi năm trước đã quyến rũ ba anh bỏ bê vợ con, khiến mẹ anh phải đau khổ mà chết, để khỏi nhìn thấy ba sa đọa. Năm đó anh vừa sáu tuổi. Anh vẫn còn nhớ như in. Lúc Thạch Bằng chưa ra đời thì bà rất yêu thương anh. Nhưng khi có Thạch Bằng rồi, anh hoàn toàn bị đối xử ngược lại. Vốn sợ ba, nên bà rất tốt với anh ở trước mặt, còn sau lưng thì chỉ có một mình Thạch Bằng là trên hết. Từ đó, anh ôm hận trong lòng và chuyện xảy ra cũng là lúc thuận tiện cho anh trả thù.

Nhược Lan xuất hiện, mọi chuyện thay đổi, ngay chính bản thân anh cũng đổi thay theo trái tim nhân hậu của cô.

Đang miên man nhớ lại chuyện cũ thì vô tình ánh mắt anh đập vào khung hình treo trên tường và tự nhiên cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Nhược Lan và họ quan hệ như thế nào?

- Hôm nay, con đến đây gặp ta với mục đích gì, Thạch Đình?

Dòng suy nghĩ của Thạch Đình bị cắt ngang. Anh định thần ngay và đáp lời bà Bà:

- Con đến đây vì chuyện của gia đình ta.

Rồi anh vào thẳng vấn đề:

- Con muốn xin lỗi dì và Thạch Bằng vì những chuyện đã qua Ba năm qua, con rất hối hận những chuyện mình đã làm. Bây giờ, sức khỏe cha rất yếu, lúc nào ba cũng nhắc đến dì và Thạch Bằng. Nếu dì và em tha thứ cho con thì dọn về với ba và con, gia đình ta sẽ sống hòa thuận như xưa.

Nhìn vẻ mặt ăn năn của Thạch Đình, bà Bà quyết định ngay:

- Ta và Thạch Bằng sẽ thường xuyên đến thăm cha con. Còn chuyện dọn về thì không thể

được. Căn nhà này không thể không có chủ. Cực khổ lắm, ta mới mua được ngôi nhà này, nên không muốn bán nó. Và lại, nơi đây cũng còn có kỷ niệm với Nhược Lan.

Thạch Đình vừa mừng vừa ngạc nhiên:

- Nhược Lan đã ở đây với dì à?

Bà Bân nhìn sang Thạch Bằng. Thấy con trai vẫn giữ vẻ im lặng, bà tiếp:

- Phải. Nhược Lan ở đây đã ba năm rồi. Ta và Thạch Bằng xem cô ấy như người trong nhà.

Bà Bân vừa dứt lời thì giọng lạnh lùng của Thạch Bằng vang lên:

- Tôi nghĩ anh đã hiểu và biết Nhược Lan rất quan trọng đối với hai mẹ con tôi.

Thạch Đình hơi chau mày:

- Ý chú muốn nói gì? Tôi không hiểu.

Giọng Thạch Đình lo lắng hỏi tiếp:

- Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy? Anh thật sự không biết gì hết.

Bà Bân đến khuyên can Thạch Bằng:

- Chuyện đâu còn có đó. Con đừng có nóng nảy như vậy. Hai đứa là anh em mà. Có chuyện gì từ từ nói với nhau.

Nghe mẹ nói, Thạch Bằng buông thông tay Anh vuốt mặt rồi nói từng tiếng một:

- Mấy ngày trước, hai người gặp nhau, rồi hôm nay không nói không rằng Nhược Lan đã bỏ đi.

Thạch Đình đã hiểu, anh cười buồn:

- Chú đã hiểu lắm rồi. Giữa tôi và Nhược Lan hoàn toàn trong sáng. Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì thì tôi không rõ, nhưng hôm nay ở Vũng Tàu, tôi có gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng không ai nhắc máy.

Thạch Bằng gieo mình xuống ghế, anh ôm mặt la lớn:

- Tôi đã sai rồi.

Bà Bân nhìn con trai, an ủi:

- Đừng tự làm khổ mình như vậy. Con đến bệnh viện, chắc sẽ biết Nhược Lan đi đâu.

Thạch Đình vỗ vai Thạch Bằng:

- Những gì muốn nói, tôi đã nói hết rồi. Tin hay không là quyền của chú. Dì Hảo nói đúng, chú nên đến hỏi thăm viện trưởng.

Rồi quay sang bà Bân, Thạch Đình nói:

- Ba và cháu rất mong dì và em trở về.

Bà Bân tiễn Thạch Đình ra cửa.

- Ta sẽ đến thăm ông ấy. Con hãy đến công ty làm việc đi.

Thạch Đình ra về, bà Bân quay vào trong. Nhìn con trai trong tình trạng không ổn định như vậy, bà không biết nói gì hơn ngoài sự im lặng. Bởi vì bà biết tính tình của Thạch Bằng. Bằng rất trái ngược với người khác. Lúc đang buồn, Thạch Bằng không thích có bạn để tâm sự, ngay cả bà là mẹ của Thạch Bằng cũng không ngoại lệ.

- Viện trưởng có biết Nhược Lan xin nghỉ vì lý do gì không ạ?

Ông viện trưởng nhìn anh rồi lắc đầu:

- Cô ấy gọi điện về chỉ xin phép nghỉ dài hạn. Cả bệnh viện đều đề cử cho cô ấy đi du học bên Canada, nhưng trong hoàn cảnh này chúng tôi cũng không liên lạc được với cô ấy. Thật đáng tiếc, thời gian không còn bao lâu nữa.

Thạch Bằng xin phép ông viện trưởng ra về. Anh không đến công ty mà ghé vào quán rượu. Anh uống thật say để quên đi hình ảnh Nhược Lan. Nhưng càng uống anh càng thấy gương mặt cô như hiện ra trước mặt anh với đôi mắt đau buồn làm tim anh càng thêm đau nhói. Nhược Lan ơi! Bây giờ em đang ở đâu? Em có biết rằng anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em không?

Gọi tên Nhược Lan trong tiềm thức, nhưng không một lời đáp trả. Anh đứng lên, bước đi loạng choạng ra chỗ đậu xe thì bất ngờ gặp Tuyết Vân.

Thạch Bằng đưa tay che miệng, giọng anh lè nhè khi nhận ra Tuyết Vân:

- Tuyết Vân có còn nhớ anh không?

Tuyết Vân rất đổi vui mừng, cô không ngại nắm lấy tay anh:

- Gặp lại anh đã bình phục, em rất mừng. Dì Hảo khỏe không anh?

Vẫn với giọng say khướt, anh trả lời cô:

- Mẹ anh vẫn khỏe. Còn em?

Buông tay Thạch Bằng ra, cô nhún vai:

- Em vẫn chưa có cuộc sống riêng. còn anh sao say dữ vậy?

Thạch Bằng xua tay:

- Đừng quan tâm đến anh. Người ta...

Anh không nói tiếp mà đưa cho Tuyết Vân tấm danh thiếp.

- Khi nào rảnh, đến nhà anh chơi. Còn bây giờ anh đã say rồi, không thể tiếp chuyện với

em được.

Tuyết Vân lo lắng:

- Anh lái xe được không? Hay để em đưa anh về nhà?

Thạch Bằng hươ tay không định hướng:

- Yên tâm. Em cứ vui vẻ đi chơi đi.

Mặc dù Thạch Bằng nói như vậy, nhưng cô nhất quyết không cho anh lái xe. Với cử chỉ nhanh nhẹn, Tuyết Vân đẩy anh lên xe của mình.

Tuyết Vân nhìn Thạch Bằng với trạng thái say sưa, cô chợt mỉm cười một mình.

Mở cửa ra, thấy Tuyết Vân, bà Bà hơi ngỡ ngàng. Bà hỏi:

- Con gặp Thạch Bằng ở đâu vậy?

Tuyết Vân thật tình trả lời:

- Dạ, trong quán rượu. Thấy anh ấy say quá, con không an tâm, nên đưa anh ấy về.

- Thôi cảm ơn con nha.

- Dạ, không có gì. Ngày mai, con sẽ đến quây dì một bữa.

Bà Bà mỉm cười:

- Con vẫn như ngày xưa.

Tuyết Vân lém lỉnh:

- Tại dì không biết đó thôi.

- Ngày mai dì đợi con đó nha.

- Con không trễ hẹn đâu. Dì nhớ cho anh Bằng uống nước chanh, vì nước uống này rất mau đã rượu.

Nghe tiếng đồng hồ reo vang, Thạch Bằng mệt mỏi trở mình. Anh nhìn lên đầu giường. Ba giờ sáng rồi mà không nghe tiếng mở cửa phòng bên cạnh. Bởi vì anh còn nhớ rất rõ giờ này Nhược Lan hay mở cửa phòng để ra ngoài ăn mì gói. Nhớ nhưng làm sao gương mặt khả ái nhưng không kém phần bướng bỉnh của cô Thạch Bằng ngồi bật dậy, đầu của anh vẫn còn nhức vì đêm qua anh đã uống rất nhiều bia.

Thạch Bằng cảm thấy bụng đói cồn cào. Đêm qua, Tuyết Vân đã đưa anh về. Gặp lại Tuyết Vân, anh lại nhớ đến Yến Phỉ Nhưng lần này, anh đã phân định rõ ràng, không còn nhầm lẫn giữa hai cô gái. Anh phải đi tìm Nhược Lan, vì anh đã nhận ra rằng, anh không thể sống thiếu cô.

Bước ra khỏi phòng, Thạch Bằng đến phòng Nhược Lan. Nhìn cánh cửa phòng im lìm

khép kín, anh cảm thấy thật cô đơn và trống vắng. Đi xuống nhà bếp tìm lại kỷ niệm, nhưng thùng mì không còn một gói nào cả.

Rõ ràng Nhược Lan ra đi là cô đã quyết tâm không để lại thứ gì cho anh lưu luyến. Duy nhất tấm ảnh bán thân treo ở phòng khách. Nhìn hình càng thêm nhớ người, khiến anh cảm thấy mình càng có lỗi với Nhược Lan.

Anh không chịu đựng nổi niềm nhung nhớ Nhược Lan, Thạch Bằng ra phòng khách. Anh bấm môi nhấn số gọi điện cho Mỹ Chi.

Thạch Bằng nghe được giọng ngái ngủ ở đầu giây bên kia:

- Alô Xin lỗi. Ai ở đầu dây vậy?

Thạch Bằng rất ái ngại, nhưng anh không thể chờ đến sáng mai, nên anh lên tiếng:

- Thạch Bằng đây Mỹ Chi Nhược Lan có đến nhà cô không?

Giọng Mỹ Chi hoảng hốt trong máy:

- Không có. Nhược Lan với anh xảy ra chuyện à?

-...

- Em có nghe nó kể về anh nhiều lắm. Nhưng mấy hôm nay, em không có ở nhà. Em đi du lịch mới về, không biết nó có đến tìm em không nữa.

- Làm phiền cô giữa khuya, tôi thấy ngại quá. Nhưng..

- Ô! Không có gì đâu anh.

- Cảm ơn Mỹ Chi.

- Bye.

Thạch Bằng gác máy, đến bên khung cửa sổ. Anh mở toang cánh cửa nhìn ra bên ngoài. Trời vẫn chưa sáng, lòng anh nôn nao mong cho trời mau sáng để anh rong ruổi đi tìm Nhược Lan.

- Con tỉnh rồi hả Thạch Bằng?

Nghe tiếng mẹ, Thạch Bằng quay lại:

- Mẹ cũng không ngủ được à?

Bà Bà ngồi xuống ghế salon, thở dài:

- Nghe con nói chuyện ở ngoài này mẹ ra coi xem. Mỹ Chi có biết Nhược Lan ở đâu không?

Đến ngồi bên mẹ, Thạch Bằng nắm tay bà. Anh nhìn mẹ xúc động:

- Con không làm cho mẹ buồn nữa đâu. Tuyệt Vãn và con chỉ tình cờ gặp nhau thôi. Còn

Nhược Lan, con nhất định phải tìm được cô ấy.

Bà Bân nhìn con, mỉm cười:

- Mẹ nghĩ ông trời sẽ không phụ lòng con.

Chợt nhớ ra điều gì, Thạch Bằng nói:

- Còn chuyện anh Đình nói mẹ nghĩ sao?

- Mẹ chờ ý kiến của con.

Suy nghĩ một lát, anh đáp lời mẹ:

- Con biết mẹ đã vì con nên mới chấp nhận bà. Nếu mẹ đã tha thứ cho ba thì mẹ nên trở về bên ấy mà chăm sóc cho bà. Những ngày còn lại này, ba rất cần có mẹ bên cạnh.

- Thế còn con?

- Thỉnh thoảng, con sẽ đến thăm ba.

- Như vậy, ba con sẽ không vui đâu.

- Con nghĩ anh Hai biết cách chăm sóc bà. Và con muốn cuộc sống này phải do chính con tạo nên, chứ không muốn vinh quang của mình có được là do núp dưới bóng của ba.

Vỗ vai con trai, bà Bân nói:

- Mẹ ủng hộ con, Thạch Bằng ạ.

Chương 5

Yên lặng một lát, Thạch Bằng lên tiếng phá tan không gian buồn bã. Anh bước đến, ôm mẹ:

- Ba không muốn nhìn mẹ tiêu tụy như vậy đâu. Mẹ đừng buồn nữa. Sinh tử là chuyện bình thường, mỗi con người là một số phận.

Xoay người lại nhìn con trai, nước mắt bà Bân bỗng rơi chan hòa.

- Ông bà ngoại của con chẳng may mất sớm. Mẹ bơ vơ, lạc lõng giữa chợ đời. Những tưởng yêu là màu hồng đem lại cho mẹ hạnh phúc, nhưng không phải như vậy. Mẹ đã bị người yêu lừa gạt cả tình lẫn tiền. Như con thiêu thân, mẹ lao vào ánh đèn màu. Cuộc đời vũ nữ bắt đầu lúc mẹ mười chín tuổi. Và cho đến năm hai mươi bốn tuổi, mẹ mới gặp ba của con. Chỉ tình cờ thôi mà mẹ đã yêu ông ấy.

Thạch Bằng nhìn những giọt nước mắt chảy dài trên gò má của mẹ mà không nén được lòng. Thế là anh bật khóc theo từng lời kể của mẹ.

Trong lúc Thạch Bằng chưa thốt nên lời thì bà Bân lại tiếp tục với giọng nghẹn ngào:

- Sự xuất hiện của mẹ khiến má Hai của con rất tức giận và đau buồn. Nhưng vì yêu ông ấy và đang mang thai con, nên mẹ quyết không bỏ cuộc. Mẹ cam tâm làm người đến sau với ý nghĩ là sinh con xong, mẹ sẽ ra đi. Nhưng má Hai của con cũng không tha cho mẹ. Bà ấy hận mẹ là kẻ thứ ba, nên thuê người bắt cóc mẹ khi mẹ gần đến ngày sanh. Ba của con biết được, ông ấy bắt má Hai xin lỗi mẹ, nhưng bà ấy không chịu. Rồi sau đó bà ấy đã bệnh mà mất. Bà ấy muốn mẹ phải ân hận suốt đời.

Thạch Bằng nhìn vào ánh mắt mẹ, anh hỏi:

- Nhưng tại sao anh Hai vẫn gọi mẹ là mẹ giống như con?

Bà Bân thở nhè nhẹ:

- Vì ba con bắt buộc như thế. Sau cái chết của má Hai, mẹ rất yêu thương Thạch Đình, nhưng ánh mắt Thạch Đình lúc nào cũng nhìn mẹ với vẻ căm thù. Đến khi sinh con ra, thời gian chăm sóc con và sự yêu thương của mẹ dành cho con đã lấn át tình cảm của mẹ cho Thạch Đình.

Thạch Bằng mỉm cười, mắt còn long lanh nước. Anh nắm tay mẹ:

- Có lẽ anh Đình đã hiểu ra từ ba, mẹ phải yêu thương và lo lắng cho anh ấy để bù đắp sự mất mát mà anh ấy phải chịu đựng trong những năm qua Có như vậy, má Hai mới an lòng.

Bà Bân chùi nước mắt, nói chậm rãi:

- Mẹ rất hạnh phúc khi thấy con đã trưởng thành, đã chững chạc trong cách suy nghĩ. Hiểu được mẹ, thì con phải về công ty phụ với anh của con.

Thạch Bằng gật đầu:

- Con sẽ bàn với anh Hai rồi tham khảo ý kiến của mẹ. Còn bây giờ, mẹ hãy nằm nghỉ cho khô, để con xuống nhà bếp bảo đi Tư làm món gà hầm thuốc bắc cho mẹ ăn.

Mỹ Chi thức dậy khi mặt trời đã lên cao. Cô đi đánh răng, rửa mặt thật nhanh rồi vào nhà bếp lục nồi, bê ra một chén mắm cá linh sộng đã ướp gai vị từ hôm qua ăn với cơm nguội ngon lành.

Từ ngày Nhược Lan đi du học, Mỹ Chi thường ăn qua quýt như vậy, kể cả những ngày đi học thêm tiếng Nhật và ngày nghỉ. Hôm qua, cô đã đến dự lễ động quan của ông Thạch Bân, là ba của Thạch Đình một người bạn học cùng lớp với cô môn tiếng Nhật.

Đôi mắt Mỹ Chi thoáng nhìn xa xăm, cô chợt mỉm cười một mình.

Mỹ Chi theo gia đình đi Pháp đã bốn năm nay rồi. Trong vòng bốn năm đó, cô phải đi học nên không có điều kiện về Việt Nam. Sau bốn năm đã tốt nghiệp đại học, ba mẹ cho cô về nước nghỉ hè, tha hồ mà đi đây đi đó cho thư giãn và cô đã chọn Đà Lạt - một danh lam thắng cảnh nổi tiếng được nhiều người trong và ngoài nước biết đến.

Lúc còn ở quê hương, Mỹ Chi đã đến đó nhiều lần mà cô không cảm thấy chán. Bởi vì ở Đà Lạt, cô thích cảnh mưa phùn. Được ở dưới cảnh ấy thật thơ mộng và lãng mạn. Tuy là cô đã đi dưới mưa đến hết ngày nghỉ ở Đà Lạt và kết quả là cô bị cảm.

Vốn yên thích tiếng Nhật, Mỹ Chi trở về thành phố ghi danh học tại trung tâm ngoại ngữ. Thật là ấn tượng ngay ngày đầu tiên vào học.

Mỹ Chi định đưa tay, che mũi lại, nhưng không kịp nữa rồi.

- Ách xì...

Nước mũi đã không nể nang người ngồi bên cạnh, nó văng tứ tung lên trang giấy khiến chủ nhân của nó phải dừng bút.

Mỹ Chi ái ngại lên tiếng:

- Xin lỗi. Tôi đang bị cảm. Để tôi...

Thật bất ngờ, anh thanh niên ngồi bên cạnh cô lấy ra từ túi áo một vỉ thuốc, nghiêm giọng:

- Hãy dùng tạm loại thuốc này rồi đến khám bác sĩ. Đừng xem thường sức khỏe.

Mỹ Chi thở phào nhẹ nhõm:

- Cám ơn anh. Để tôi lấy khăn giấy lau sạch cho anh.

Anh thanh niên xua tay:

- Không có gì, chuyện nhỏ mà. Cô đừng bận tâm.

Rồi anh đặt vỉ thuốc xuống bàn, ngay trước mặt Mỹ Chi, giọng anh nhỏ nhẹ:

- Đến giờ giải lao, cô nhớ uống thuốc thì mới ngồi học được. Nếu không, cô sẽ là trung

tâm gây sự chú ý đấy.

Mỹ Chi đã trở lại tự nhiên, cô giới thiệu:

- Tôi là Mỹ Chi, tôi sống bên Pháp, nhưng về đây chơi.

Anh thanh niên mỉm một nụ cười rồi lấy tấm danh thiếp ra trao cho cô.

- Chúng ta có thể là bạn.

Nhớ đến đây, Mỹ Chi bỗng bật cười lớn. Thế là cô đã phải lòng anh. Vì thuốc anh cho hôm nào vẫn còn nguyên. Cô để nó ngay trên đầu giường ngủ. Trong một cái hộp bằng gỗ thông rất xinh xắn. Hôm đó, cô đã không uống viên nào. Cô sợ ấn tượng ban đầu về anh không được nguyên vẹn, nên cố tình nói dối rằng đã uống rồi.

Thạch Đình đã chính thức đi vào trái tim Mỹ Chi. Cô ngưỡng mộ cách giao tiếp của anh trong tình trường cũng như trong tình bạn. Và tình cảm của cô không bộc lộ được khi mỗi ngày chỉ gặp anh có hai giờ đồng hồ. Thời gian trong phòng học không thể nói chuyện riêng được. Chính vì thế, Mỹ Chi giấu luôn Nhược Lan. Cô không muốn trong lúc đau buồn chuyện của Nhược Lan lại phải suy nghĩ thêm chuyện của cô.

Chợt có tiếng chuông cửa reo đã cắt ngang dòng hồi tưởng của Mỹ Chi. Cô bê luôn chén cơm đi nhanh ra mở cửa.

Mỹ Chi rất tự nhiên khi gặp người khách:

- Và nhà ngồi chơi, đợi em tí xíu nha.

Năm phút sau, Mỹ Chi xuất hiện với gương mặt rất tươi. Cô cười:

- Từ khi Nhược Lan đi Canada, em ít khi ra phố ăn sáng một mình lắm.

Thạch Bằng nhìn cô, nheo mắt:

- Nếu em không ngại thì sáng nay anh mời. Đi không?

Mỹ Chi cười thành tiếng:

- Anh đói thì em đi với anh, chứ em ăn no rồi.

Thạch Bằng nghiêng đầu nhìn cô:

- Hình như lúc này anh ngửi thấy mùi mắm rất hấp dẫn.

Mỹ Chi chống cằm nhìn Thạch Bằng:

- Ở bên Pháp không có món ấy đâu. Món ăn nào có liên quan đến "mắm" là hợp khẩu vị của em mà.

- Vậy trưa, anh mời em đi dùng lẩu mắm cá trên. Đồng ý không?

Mỹ Chi nhìn anh, nghi ngờ:

- Tự nhiên sao anh tốt với em quá vậy?

Thạch Bằng đùa:

- Bởi vậy mới nói Mỹ Chi thông minh hơn người.

Mỹ Chi lắc đầu quầy quậy:

- Em không dám nhận là mình thông minh đâu.

Rồi cô đưa tay chỉ vào ngực mình:

- Nếu anh mời em đi dùng bữa thường xuyên thì em rất sẵn sàng, nhưng những vấn đề nào có liên quan đến Nhược Lan thì miễn bàn nhé.

Thạch Bằng chột nghiêm giọng:

- Chẳng lẽ với anh cô ấy cũng không muốn biết sao?

Mỹ Chi chặc lưỡi:

- Mất lòng trước được lòng sau. Anh phải thông cảm cho em. Lời hứa đáng giá nghìn vàng, em không thể thất hứa với cô ấy được.

Thạch Bằng xác nhận:

- Em nói đúng. Nhưng anh không thể không liên lạc với Nhược Lan.

Giọng Mỹ Chi cứng rắn:

- Nhất định em không nói đâu. Anh đừng mất thời gian ngồi đây năn nỉ em.

Thấy gương mặt Thạch Bằng thoáng buồn, Mỹ Chi cũng xiêu lòng, cô gợi ý:

- Nếu anh quyết định muốn biết về Nhược Lan đâu nhất thiết phải nhờ đến em.

Đôi mắt Thạch Bằng chột rực sáng, anh vồ một cái rất lớn:

- Chỉ số thông minh của em rất cao.

Mỹ Chi thành thật nói:

- Đó là nhờ vào tình yêu, vì tình yêu giúp con người ta thông minh hơn. Riêng em chẳng giúp được gì cho anh cả.

Thạch Bằng cười cười, anh nói:

- Dù sao đi nữa thì phương pháp gợi ý của em rất đáng được thưởng.

Mỹ Chi không nói gì. Cô đứng lên, rồi đưa tay ra cửa làm dấu cho Thạch Bằng đi ra ngoài trước, sau đó cô khóa cửa phòng khách, bước theo sau.

Ra đến xe, Mỹ Chi cười nhẹ:

- Ăn xong, anh có thể đưa em đến bưu điện được không?

Mở cửa xe, Thạch Bằng gật đầu:

- Vậy anh sẽ chở em đến bưu điện, sẵn tiện ăn sáng gần đó luôn.

Mỹ Chi le lưỡi, cô nói đùa:

- Tính toán như anh, thiệt tình mà nói, em cũng sợ, hưởng hồ chi Nhược Lan.

Thạch Bằng đề máy cho xe chạy. Anh nói:

- Hai chuyện hoàn toàn khác, chẳng qua anh chỉ sợ người ta của cô hiểu lầm thôi.

Mỹ Chi nhún vai:

- "người ta" của tôi còn ở nhà của người ta Tôi còn không biết thì làm sao có chuyện hiểu lầm.

Thạch Bằng hỏi gặng:

- Cô nói có thật tình không đó?

- Anh không tin à?

- Không.

- Vì sao vậy?

- Vì cô là một cô gái xinh đẹp, học vấn cao, là niềm mơ ước của nhiều chàng trai thì làm sao tránh được một "vườn si".

- Đúng. Tôi không phủ nhận. Nhưng sự thật thì chưa có ai yêu tôi chân tình cả. Họ chỉ là những con bướm vờn hoa thôi.

- Nhưng có một điều cô không thể dối lòng được Mỹ Chi ạ.

- Anh muốn ám chỉ điều gì đây?

- Đó là sự quan tâm của cô đối với anh Hai của tôi.

Mỹ Chi trầm tư giây lát rồi nói:

- Nếu đó là định mệnh do ông trời sắp đặt thì tôi rất vui mừng.

Cho xe chạy chậm lại, Thạch Bằng nói:

- Ngày trước, tôi không hiểu Thạch Đình tranh giành với tôi vì cái gì. Nhưng ba đã mất mẹ đã kể cho tôi nghe tất cả. Và tôi đã hiểu và thông cảm cho anh Đình. Dù sao anh ấy cũng đã mất mát quá nhiều. Má Hai qua đời lúc anh Đình vừa lên sáu tuổi.

Mỹ Chi nhìn Thạch Bằng, ngạc nhiên:

- nói vậy, anh và anh Đình là anh em cùng cha khác mẹ à?

Nhẹ gật đầu, Thạch Bằng nói tiếp;

- Đó là chuyện trước kia, còn bây giờ chắc cô cũng ít nhiều biết về tôi.

- Tôi có nghe Nhược Lan kể rất nhiều về anh.

Yên lặng vài giây, Thạch Bằng mới hỏi:

- Cô ấy kể gì về tôi?

Mỹ Chi láu lỉnh nhìn Thạch Bằng:

- Tôi chỉ nhớ rằng Nhược Lan nói anh không biết yêu.

Thạch Bằng định nói điều gì đó, nhưng Mỹ Chi đã nói tiếp:

- Đến nơi rồi anh Bằng.

Ngồi trong phòng học mà Mỹ Chi cứ nhìn mông lung ra ngoài. Đã hai ngày rồi, Thạch Đình không đến lớp. Cô cảm thấy trống vắng cô nhớ anh rất nhiều, nhưng không biết làm sao. Mặc dù sống ở Pháp, nhưng thuần phong mỹ tục của người Việt Nam vẫn chưa phai mờ trong lòng cô Chính vì vậy, cô không thể tìm đến Thạch Đình. Người ta thường nói trâu tìm cột chó cột không thể tìm trâu.

Có một điều, Mỹ Chi không muốn hỏi thăm dù qua Thạch Bằng. Vì sao hai ngày nay Thạch Đình không đi học? Có chuyện gì xảy ra với anh không? Mỹ Chi lo lắng trong lòng, nên không thể nào chú tâm vào việc học được. Với cô, Thạch Đình rất khó hiểu.

- Mỹ Chi! mày không sao chứ?

Tiếng nói của cô bạn ngồi kế bên Mỹ Chi làm cô giật mình:

- Tao không sao. Mày không thấy tao nguyên vẹn ngồi ở đây sao?

Lan Nhi, cô bạn gái ngồi bên cạnh Mỹ Chi vừa mới quen, bĩu môi, cười:

- Thấy mày là biết mày chưa chết rồi. Nhưng không có "người ta", mày giống như người chết rồi vậy.

Mỹ Chi đỏ bừng mặt, cô đâm vào vai Lan Nhi:

- Mày có im không thì bảo.

Chợt có tiếng chuông báo hiệu hết giờ. Mỹ Chi đứng lên, cô kéo Lan Nhi rồi nói nhanh:

- Hôm nay, tao mời mày đi hát. Đi không, "Tù Hi Thái Hậu"?

Lan Nhi khẽ chau mày:

- Tao không hiểu mày kêu như vậy với ý nào.

Mỹ Chi chợt cười tủm tỉm:

- Không có ý gì cả. Chỉ vì "Tù Hi Thái Hậu" xem thật là Lan Nhi.

Lan Nhi khẽ à lên một tiếng:

- Thì ra là như vậy. Nhưng tao không có quyền như cô bé Lan Nhi của mày đâu.

Mỹ Chi xua tay, cười:

- Sao cũng được. Bây giờ, mày có đi không nào?

Lan Nhi cười khì:

- Đi thì đi chứ. Nhưng trước khi hát, phải uống hay ăn cái gì đã.

Mỹ Chi tròn mắt:

- Ăn uống no rồi thì làm sao mà hát hò cho nổi.

Lan Nhi giải thích:

- Nếu có anh Đình cùng đi thì mày cũng nên ráng nhịn ăn, nhịn uống để dành hơi ca cho anh ấy nghe. Còn có tao với mày thì tội gì để bụng đói chứ?

Mỹ Chi phì cười, cô chắc lưỡi như để giấu bớt nỗi buồn vu vơ của mình.

- Lan Nhi nè! Mày thấy anh Thạch Đình như thế nào?

Lan Nhi háng giọng:

- Đẹp trai, con nhà giàu, học thức cao, rất hợp với mày.

Bước vào quán kem và karaoke bên đường, Mỹ Chi hươ tay:

- Và còn hợp với rất nhiều cô gái khác chứ không riêng một mình tao đâu.

Đưa mắt quan sát để tìm chỗ ngồi, Lan Nhi buột miệng:

- Chẳng hạn như tao cũng hợp với anh ấy vậy.

Mỹ Chi nhìn Lan Nhi, rồi cả hai cũng kéo ghế ngồi xuống một lượt. Lan Nhi lay tay bạn:

- Mày đừng để bụng, tao chỉ đùa thôi. Tao biết tình cảm của mày đối với anh Đình như thế nào rồi. Nhưng trong lớp học này, tao nghe bọn con gái kháo nhau rằng, anh Đình là người đẹp trai không biết yêu, tim lúc nào cũng lạnh như băng.

Mỹ Chi gọi hai ly cocktail, rồi quay lại nhìn Lan Nhi:

- Mày biết vì sao anh ấy lạnh như băng không? Thạch Đình đã từng yêu, nhưng anh ấy thất bại.

Lan Nhi gục gặc đầu:

- Có lẽ là vậy.

Mỹ Chi chép miệng:

- Chính tao cũng không hiểu nổi mình. Vừa biết tên anh ấy là tao đã thương anh. Yêu mà không cần biết anh ấy có yêu tao không nữa.

Lan Nhi so vai:

- Yêu đơn phương thật là khổ. Nếu chọn tình yêu và cái chết thì tao chọn chết xem ra sướng hơn.

Mỹ Chi phì cười:

- Đó là ý của riêng mày. Dẫu biết rằng yêu là đau khổ, nhưng thiên hạ thà chịu khổ chứ không bao giờ chịu lỗ đâu.

Lan Nhi lắc đầu:

- Cảm giác yêu đương thì tao chưa biết chứ thấy mày yêu một mình, tao ngán ngẩm quá.

Mỹ Chi khoát tay:

- Tình yêu vẫn là đề tài muôn thưở. Cuộc sống luôn cần có tình yêu, vì nó mang đến nhiều điều thú vị/

Lan Nhi cười, cô không cãi lý với bạn nữa. Cô hỏi:

- Tao uống cocktail được chưa?

Mỹ Chi phì cười. Cô chồm qua véo mũi Lan Nhi:

- Mày ngang như cua, sao hôm nay lễ phép với tao quá vậy?

Lan Nhi nháy mắt:

- Vì tao sắp có chuyện phải nhờ mày. Và lại tao không muốn tranh cãi với mày về tình yêu.

Mỹ Chi đẩy ly cocktail về phía bạn, cô hỏi:

- Mày cần tao giúp chuyện gì? Nếu không ngoài khả năng của tao thì...

Lan Nhi ngắt lời bạn:

- Thì cái gì?

Mỹ Chi bật cười:

- Thì tao nhận lời chứ sao nữa.

Lan Nhi mở xắc tay, lấy ra hai cái thiệp đẩy về phía Mỹ Chi. Cô nheo mắt:

- Chuyện này chắc không ngoài khả năng của mày đâu. Còn ba ngày nữa là đến sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của tao. Tao rất vui khi mày và anh Đình đến chung vui với tao.

Mỹ Chi ngáp ngừng:

- Sao mày không trực tiếp mời anh Đình?

Lan Nhi nói thành thật:

- Không phải là tao không muốn trực tiếp mời anh ấy. Tao muốn nhân cơ hội này tạo điều kiện cho mày đến gặp anh ấy để giải tỏa mọi thắc mắc trong lòng. Thấy mày buồn như trăng úa, tao chịu không nổi.

Mỹ Chi trầm ngâm:

- Tao ngại quá.

Lan Nhi cau mày, nhìn bạn:

- Không có ngại ngần gì hết. Tâm trạng lo lắng của mày, tao đây là người hiểu rõ.

Chẳng lẽ mày không muốn gặp anh ấy trong lúc này sao?

Mỹ Chi thở ra:

- Đến thì đến, còn chuyện anh Đình đi hay không, tao không bảo đảm.

Nheo mắt với Mỹ Chi, Lan Nhi cười:

- Nếu biết cách chinh phục thì tao nghĩ mày sẽ làm được chuyện đó.

Mỹ Chi nhăn mặt, cô im lặng một lát rồi nhẹ nhàng nói:

- Hy vọng là tao làm được.

Như chợt nhớ ra điều gì, Lan Nhi nói:

- Tao cũng ngưỡng mộ Nhược Lan lắm. Bạn của mày cũng là bạn của tao. Tao có viết thiệp mời Nhược Lan, mày cho tao xin địa chỉ đi.

Mỹ Chi lắc đầu lia lịa:

- Về dự sinh nhật của mày, nó phải đối diện với Thạch Bằng. Như tao đã kể với mày rồi, Nhược Lan đi du học cũng vì buồn tình cảm của mình.

Nhìn kỹ Chi một thoáng, Lan Nhi gật đầu:

- Thôi thì đành phải chờ cơ hội khác vậy.

Mỹ Chi gật:

- Mày hiểu tao là được rồi.

Sau khi chia tay với Lan Nhi, Mỹ Chi đến thẳng nhà Thạch Đình. Vừa bước vào nhà là cô đã thấy bà Bân lom khom tưới hai chậu hoa hồng. Thấy cô, bà cười vui vẻ:

- Anh em nó đi suốt ngày, không có thời gian mà cũng rinh những chậu hoa này về.

Không có gì làm, bác thay tụi nó chăm sóc hoa cũng đỡ buồn.

Mỹ Chi đưa tay nâng niu những cánh hồng nhưng mìn màng rồi quay nhìn bà Bân, nói:

- Nếu bác thấy buồn thì cháu sẽ đến đây thường xuyên tâm sự với bác.

Bà Bân bật cười:

- Bác sợ phiền đến cháu thôi.

Mỹ Chi lắc đầu, xua tay:

- Cháu rảnh rang lắm. Về đây, cháu chỉ đi học thêm Nhật ngữ thôi.

Bà Bân đặt thùng tưới xuống sân cỏ, rồi đưa tay chỉ về phía ghế đá.

- Bác với con lại đó nói chuyện đợi anh em nó về.

Mỹ Chi đi theo bà Bân đến băng ghế. Vừa đi cô vừa hỏi:

- Nhược Lan có thường xuyên viết thư về cho bác không?

Bà Bân chép miệng:

- Bác hiểu Nhược Lan làm như vậy là đúng. Bác không buồn gì Nhược Lan, chỉ trách con trai của mình không biết giữ gìn của quý thôi.

Rồi bà quay sang nhìn Mỹ Chi:

- Chắc Nhược Lan có liên lạc với cháu?

Mỹ Chi ngập ngừng:

- Mấy hôm trước, Thạch Bằng có hỏi con, nhưng Nhược Lan không cho con biết địa chỉ.

Cô ấy chỉ viết thư gửi cho con thôi.

Như hiểu ý Mỹ Chi, bà Bân vỗ vai cô:

- Nếu Nhược Lan không muốn liên lạc với mẹ con bác thì bác không ép con.

Mỹ Chi cố gắng giải thích:

- Ý của con không phải như vậy đâu. Vì nhỏ Lan không muốn bác và anh Bằng bận tâm và lo lắng cho nó.

Bà Bân xua tay, nói chậm rãi:

- Thạch Bằng ít khi về đây lắm, nhưng bác biết nó rất buồn. Lần nào gặp bác, nó cũng hỏi Nhược Lan có gọi điện về cho bác không. Thật là tội nghiệp! Thấy con buồn, thật tình bác chịu không nổi. Bác xem Nhược Lan như con gái ruột vậy. Với tính tình của nó, nếu ở đây thì bác không lo, nhưng ở nước ngoài một thân một mình cương trực, thẳng thắn như vậy, đôi khi cũng không có lợi cho mình. Từng sống ở nước ngoài, chắc con cũng hiểu điều đó.

Mỹ Chi gãi đầu:

- Con nghĩ, sớm muộn gì Nhược Lan cũng liên lạc với bác. Bác cứ vui vẻ chờ tin của nó, đừng nghĩ ngợi nhiều, không tốt cho sức khỏe.

Bất giác, bà Bân hỏi:

- Đám tang bác trai, bác lu bu, bận rộn quá nên cũng có phần sơ sót với con. Nghe Thạch Bằng nói, con quen với anh Hai của nó phải không?

Mỹ Chi cố giấu vẻ bối rối:

- Con và anh Đình là bạn học chung lớp Nhật ngữ. Bạn bình thường thôi ạ.

Bà Bân siết nhẹ tay Mỹ Chi:

- Thạch Đình ngày nay đã khác với Thạch Đình ngày trước rồi. Nếu yêu Thạch Đình, con phải kiên nhẫn, cố gắng dùng tình yêu của mình mà chinh phục. Bác ủng hộ con, Mỹ Chi ạ. Đừng vì sự khó hiểu, trầm ngâm ít nói của nó mà nản lòng.

Nghe bà Bân nói, Mỹ Chi cảm thấy lo lắng trong lòng.

Chương 6

Ngồi đối diện với Thạch Đình trong phòng khách, Mỹ Chi nhìn anh ngồi trầm ngâm mà chợt nhớ đến lời nói của bà Bân và cố tạo cho mình một nụ cười tự nhiên nhất.

- Lan Nhi không gặp anh, lại không biết nhà anh, nên nó nhờ em chuyển đến anh thăm thiệp mời sinh nhật của nó.

Thạch Đình không nói gì, anh rót nước ra ly rồi đẩy về phía Mỹ Chi. Nét mặt nghiêm trang, anh cất giọng chân thành:

- Em đi cùng với anh chứ?

Mỹ Chi như nín thở sau câu nói của anh. Cô nghe một niềm sung sướng lan tỏa trong lòng mà quên cả chuyện gặt đầu.

Đôi mắt Thạch Đình nhìn thẳng Mỹ Chi hơn, anh lặp lại câu hỏi:

- Mỹ Chi! Em bằng lòng đi với anh chứ?

Mỹ Chi lặng lẽ gặt đầu:

- Đến ngày đó, anh sẽ đón em cùng đi.

Vừa nói, Thạch Đình vừa nhìn thẳng vào đôi mắt của Mỹ Chi. Bây giờ thì anh mới thấy kỹ được gương mặt của Mỹ Chi. Đôi môi cô đỏ như son, cằm hơi nhọn, làn da trắng đầy gợi cảm, đôi mắt hai mí to tròn nhưng có cái nhìn rất hiền hậu như muốn chinh phục

người đối diện. Đôi mắt như biết nói kia làm anh phải xao lòng. Thạch Đình vừa nhận ra thì Mỹ Chi lên tiếng phá tan không khí im lặng giữa hai người.

- Như vậy em về. Hẹn gặp lại.

Thạch Đình đưa tay ngăn lại:

- Mới đến đã đòi về rồi. Ở lại dùng cơm với gia đình anh cho vui nha Mỹ Chi.

Mỹ Chi rút rè:

- Em có làm phiền anh không?

Thạch Đình xua tay, anh thật tình nói:

- Lúc nào phiền thì anh nói cho em biết. Đã là bạn của Nhược Lan thì cũng như bạn của anh. Thà em không đến thì thôi, chứ đã đến đây rồi thì anh phải tiếp đãi đằng hoàng chứ.

Mỹ Chi cười cười:

- Nếu anh đã nói ra thì em sẽ không ngại cho anh biết là em ăn nhiều lắm.

- Không thành vấn đề.

Như chợt nhớ ra, Mỹ Chi hỏi:

- Sao anh không đến trung tâm học nữa.

Thạch Đình hồ hững trả lời:

- Đạo này công ty rất bận rộn, anh không có thời gian nên tự học ở nhà.

Mỹ Chi cười, cô đùa:

- Như vậy, em sẽ chỉ lại cho anh. Tiền học mỗi khóa chia đều ra, anh chịu không?

Giọng Thạch Đình trêu chọc:

- Không tin tưởng cô giáo này được. Vui buồn thất thường thì vừa mất tiền, vừa mất kiến thức, thôi thì tự học chắc ăn hơn.

Mỹ Chi lườm Thạch Đình một cái thật sắc cô nhún giọng:

- Tính toán đôi khi cũng có hại cho chính mình đấy, anh Hai ạ.

Thạch Đình nhìn cô lom lom:

- Em nói y như cảnh cáo anh vậy.

Mỹ Chi so vai, giải thích:

- Ý em không phải như vậy. Đó là quan niệm riêng của em đấy.

Thạch Đình cười nửa miệng:

- Anh sẽ không quên lời em nói.

Giọng Mỹ Chi tinh bơ:

- Em biết anh đã từng yêu, nhưng bị thất bại nhưng không nên vì đó mà càng ngày càng ít tiếp xúc với mọi người. Nếu anh cứ như thế thì tình cảm cũng như cảm xúc dễ trở nên khô lạnh và rất dễ trở thành người vị kỷ.

Thạch Đình khẽ nhắm mắt rồi mở mắt ra, anh cười:

- Bài học tâm lý mà em vừa giảng anh đã nghe qua rồi.

Mỹ Chi nhìn anh chăm chú:

- Nếu đã xem qua rồi thì anh hãy yêu đi vì tình yêu là tuyệt vời.

Im lặng vài giây, đôi mắt Thạch Đình chợt sáng lên:

- Anh cũng có trái tim biết yêu thương.

Mỹ Chi mỉm cười vu vơ Chẳng phải là cô đã dành tình cảm tốt đẹp cho anh ư? Bây giờ cô nghe anh nói như vậy thì anh không còn lạnh lùng như sỏi đá mà mọi người đã nói về anh. Nhất định cô sẽ không ngại chinh phục tình cảm của anh và còn tiến dần vào trái tim biết yêu thương của anh.

- Mỹ Chi!

Mãi suy nghĩ, Mỹ Chi không hay bước chân đi đến gần cô Khi nghe tiếng gọi, cô giật mình ngược lên. Thạch Đình đang đứng bên cạnh cô tự bao giờ. Trên tay anh cầm ly nước khoáng hình như đó là ly nước mà cô đã uống lúc nãy.

Mỹ Chi bối rối:

- Anh Thạch Đình! Không phải em đến đây với ý dạy dỗ anh đâu. Em không muốn thấy anh buồn, nên mới mùa riu qua mắt thợ. Anh đừng giận em nha.

Thạch Đình đặt ly nước vào tay Mỹ Chi Nhìn cô với gương mặt vui vẻ:

- Ngược lại, anh phải cảm ơn em mới đúng. Em nói chuyện với anh không cần phải quá đáng như vậy.

Tự nhiên trở lại, Mỹ Chi cười cười:

- Như vậy, bọn con gái lớp Nhật ngữ sẽ hết ngán anh nữa. Họ sẽ đeo đuổi anh cho coi.

Thạch Đình búng tay nghe cái tách, anh nhanh tiếng:

- Anh biết số mình đào hoa lắm mà. Nhưng cảnh giác các cô, yêu là phải chấp nhận ngỡ ngàng, và lãnh luôn (?) không chơi trò tự tử.

Mỹ Chi dài giọng:

- Anh hãy đợi đấy. Con gái bây giờ không phải nữ nhi thường tình đâu. Coi chừng trái tim tan tành trước đấy.

Câu chuyện hai người chột khựng lại khi thấy bà Bân xuất hiện với giọng đờm buồn:

- Thạch Bằng gọi điện nói rằng nó về không được. Chúng ta đừng đợi nữa.

Sau khi dùng bữa cơm thân mật ở gia đình Thạch Đình về, Mỹ Chi nhấn số gọi điện cho Nhượng Lan.

- Alô Nhượng Lan đó hả?

Bên kia đầu dây, giọng Nhượng Lan vui mừng. Cô nói nhanh:

- Tao định ngày mai lĩnh lương mới gọi điện cho mày.

- Hôm nay tao vui lắm. Còn hai ngày nữa là tao sẽ đi dự sinh nhật nhỏ Lan Nhi, cô bạn mà tao kể cho mày nghe đó.

- Nhớ rồi.

- Tao cùng đi với anh ấy. Thích ghê.

- Nghe giọng nói của mày là tao biết mày khoái rồi. Hy vọng mày yêu tốt đẹp hơn tao.

- Nhượng Lan nè! Anh Bằng đã chấp nhận đau khổ và hạnh phúc, tốt và xấu là hai mặt của cuộc sống rồi thì mày hãy cho anh ấy cơ hội đi. Đừng "vạch lá tìm sâu"...

Nhượng Lan ngắt lời:

- Tao không cố tình tìm hiểu những chuyện đó chỉ cho mệt. Nhưng tao muốn trong khi tao đi, anh Bằng có thời gian suy nghĩ nhiều hơn, phân định rõ ràng hơn.

- Nhưng dì Hảo đâu có lỗi gì với mày mà bây giờ mày cũng không gọi điện, cũng không viết thư về thăm hỏi dì. Mày đã từng gọi dì ấy là mẹ mà.

-...

- Dì Hảo buồn lắm. Tao thấy mày mới là nên suy nghĩ lại cho chín chắn đấy.

- Được rồi, Mỹ Chi Mày đừng nói nữa. Nói vậy thì mày không hiểu hết cô bạn của mày rồi.

- Đúng đó. Càng ngày, tao càng không hiểu nổi, mày nói anh Bằng lạnh lùng, không biết yêu; hay chính mày không biết yêu hả Nhượng Lan?

- Tao không tranh cãi với mày. Chúc mày đi chơi vui vẻ. Cho tao gọi lời thăm Lan Nhi.

- Nhượng Lan!

Mỹ Chi cố gọi Nhượng Lan, nhưng tiếng cúp máy của cô bạn đáp lại lời cô Mỹ Chi gác điện thoại, cô nói một mình:

- Cho mày giận tao luôn. Nói ra, tao thấy nhẹ nhàng hơn, Nhượng Lan ạ.

Reng... reng... reng...

Mỹ Chi mệt mỏi nhìn điện thoại một lần nữa, cô nhắc ông nghe:

- Xin lỗi. Ai ở đầu dây vậy?

-...

- Tôi, Mỹ Chi xin nghe đây. Làm ơn lên tiếng đi.

Một giọng hài hước ở đầu dây bên kia vang lên:

- Mà làm cái gì mà khó chịu vậy? Không gặp anh ấy à?

Mỹ Chi thở dài:

- Tao vừa gọi điện cho Nhược Lan xong.

- Cãi nhau phải không?

- Không cãi, chỉ nói sự thật thôi.

- Bao giờ lời thật cũng mất lòng mà. Mà đừng nên giận, rồi chuyện này cũng đâu vào đấy.

- Hy vọng là vậy.

- Tao hẹn mà đi ra quán 102 uống rượu, đi không? Trả lời luôn.

- Đi liền. Chờ tao mười phút.

- Tao chờ mà đấy, Không gặp không về.

- Có chuyện không vui à?

- Mà không vui rồi cho rằng ai cũng giống mà sao?

- Tao không tranh cãi với mà nữa. Tao đi đây.

Mười phút sau, Mỹ Chi có mặt ở quán 102. Nhìn Lan Nhi ngồi bên cạnh chai rượu rum, nàng ngán ngẩm:

- Đừng nói với tao là mà thất tình rồi.

Đẩy ly rượu về phía Mỹ Chi Lan Nhi cười thành tiếng;

- Tao không nhu mì như mà đâu. Còn biết uống rượu không tốt lắm đâu.

Mỹ Chi nhướn mày nhìn bạn:

- Biết nói vậy, sao mà cũng uống? Rủi mấy chàng thanh niên thấy thì sao?

Giơ tay lên qua khỏi đầu, Lan Nhi xua lia lịa:

- Mặc kệ anh chàng thanh niên nào đó thấy. Thích là tao cứ việc uống.

Mỹ Chi chặc lưỡi:

- Nhược Lan đã khó hiểu, hiểu mà còn khó hơn đó, Lan Nhi ạ.

Nhắm mắt lại, Lan Nhi nhura nhạ:

- Đúng. Hiểu một con người không dễ, có một người để hiểu mình thì càng không đơn giản.

Mỹ Chi lấy chai rượu để về phía mình. Cô nhìn Lan Nhi, lắc đầu:

- Nói tóm lại, mày kêu tao ra đây để nhìn mày uống rượu à?

Lan Nhi mở mắt ra, giọng lè nhè:

- Mày thấy tao uống rượu, đáng có sang trọng không Mỹ Chi?

Mỹ Chi phì cười:

- Sang trọng cái nỗi gì? Mày uống nhiều quá, tao đưa mày về.

Lan Nhi xua tay:

- Tao không muốn về nhà.

Mỹ Chi đứng lên. Cô bước đến quầy thanh toán rồi đến bên Lan Nhi, cô nghiêm giọng:

- Mày không muốn về nhà thì tao đưa mày đến tao rồi sáng sẽ tính, chứ bây giờ đã tối rồi.

- Mày mặc kệ tao. Tao không có nhà đi đâu cũng được.

Mặc kệ Lan Nhi nói gì, Mỹ Chi dìu bạn ra xe.

Màn đêm vẫn đang buông xuống.

Cốc... cốc... cốc...

Đang ngon giấc, chợt nghe tiếng gõ cửa vang gấp rút bên tai, Lan Nhi mệt mỏi bỏ chân sang một bên rồi ngồi dậy. Cô còn nhớ đêm qua mình đã gặp Mỹ Chi, nhưng cô không thể nhớ tiếp những chuyện đã xảy ra với cô sau khi gặp Chị Nhưng bây giờ thấy vẫn ở trong phòng của mình là cô yên tâm rồi.

Lan Nhi bước ra mở cửa. Chắc là mẹ hay ba của cô chứ không ai khác. Nghĩ vậy, Lan Nhi chợt đứng khựng lại. Cô không muốn đối diện với ba mẹ trong lúc này. Tiếng gõ cửa lại vang lên. Không chịu nổi, Lan Nhi lên tiếng:

- Con muốn yên tĩnh.

Bà Vĩnh Tử, mẹ Lan Nhi nói với giọng lo lắng:

- Ông ta đến, mẹ không biết phải nói gì nữa. Hay là con xuống nói chuyện với ông ta đi Lan Nhi.

Lan Nhi nhăn mặt:

- Mẹ nói gì lạ vậy? Thế hệ của con bây giờ đâu biết chuyện quá khứ của người lớn đâu. Nhiều khi mẹ nên xuống dưới nói thẳng với ông ấy.

Bà Vĩnh Tử tròn mắt nhìn con:

- Chẳng phải ông ta đã kể hết cho con nghe rồi sao?

Lan Nhi nhìn mẹ với ánh mắt vừa thương vừa hận. Cô không thể tưởng tượng được khi chuyện làm của mẹ ngày xưa. Vì một chút (?) mà mẹ đã bỏ đi núm ruột của mình.

Giọng bà Vịnh Tử đều đều bên tai cô:

- Lúc mẹ mang thai con thì ông ấy lại bỏ đi biệt. Nếu không có ba của con thương tình thì bây giờ mẹ đã thành tro rồi. Chỉ tội cho ba của con lúc ấy. Chưa yêu ai thì yêu phải mẹ.

Ba con không phản đối chuyện của Tử Lan nhưng ông bà nội nói rằng tuổi của Tử Lan không hợp với gia đình, xung khắc với những người trong nhà. Mẹ hiểu ý của ông bà nội con nên bấm bụng gửi chị của con vào cô nhi viện. Mỗi tháng, mẹ đều gửi tiền riêng cho cô giáo chăm sóc chị của con. Có một lần, bà nội đến gặp. Mẹ rất lo, nhưng bà không nói với ba con mà trực tiếp yêu cầu cô giáo chuyển chị con đến nơi khác.

Nghe mẹ nói đến đây, Lan Nhi lên tiếng với giọng bất bình:

- Bà nội thật quá đáng mà.

Nhẹ lắc đầu, bà Vịnh Tử nói tiếp:

- Bà nội của con có lý do riêng của bà. Bởi vì ba con đã từ chối hôn ước mà bà đã chọn để cưới mẹ, một người đàn bà đã có con. Bây giờ ông ấy đến đây đòi Tử Lan, mẹ không biết giải thích thế nào cho ông ấy hiểu nữa.

Lan Nhi trấn an mẹ:

- Mẹ phải đối mặt với ông ấy để hai bên rõ ràng với nhau. Mẹ không thể lẩn tránh mãi được. Chuyện này có con bên cạnh, mẹ đừng lo lắng quá.

Nghe con gái nói vậy, bà Vịnh Tử thở nhẹ, nói nhanh:

- Mẹ xuống dưới trước nha Lan Nhi.

Lan Nhi thấy tội nghiệp mẹ quá. Chỉ nghe nói thôi mà cô đã hiểu lắm mẹ. Chưa biết nguyên nhân mà cô đã hồ đồ nghĩ sai nên có hành động không hay để ba lo lắng, vậy ra cô vẫn còn một người chị mà bây giờ không biết đang ở đâu.

Trong khi ấy, ở phòng khách, ông Hoàng Vũ làm bà Vịnh Tử giận dữ:

- Sao ông không đi luôn mà quay trở lại đây làm gì? Hai mươi tám năm trôi qua ông vẫn không buông tha cho tôi. Cuộc sống của tôi đang bình yên thì ông trở về để gây nên sóng gió vì cái gì?

- Vì Tử Lan? - Ông Vũ nói nhanh.

- Nghèo khổ, đói khát nên nó đã chết rồi.

Ông Vũ quát:

- Bà nói dối. Vì hạnh phúc riêng tư mà bà đã bỏ nó vào cô nhi viện. Bà và gia đình chồng muốn nhốt cái gai trước mắt nên chuyển chỗ của con bé, để không phải bận tâm vì nó nữa đúng không?

- Không đúng - Lan Nhi vội cất tiếng.

Ông Hoàng Vũ nhìn về phía cầu thang. Lan Nhi có nét gì đó rất giống Tử Lan, khiến ông cảm thấy đau xót và chạnh lòng khi nhớ đến đứa con gái của mình mà giờ này ông không biết nó ở đâu, còn sống hay đã chết.

Lan Nhi từ từ bước xuống bậc thang. Cô lịch sự gật đầu chào ông rồi chậm rãi nói một cách bình tĩnh:

- Con không biết phải xưng hô như thế nào. Má con thì đã có ba, một người ba rất yêu thương mẹ và con. Bác có lý lẽ riêng của bác thì mẹ cũng vậy. Mẹ đã kể cho con nghe hết rồi. Nếu ngày trước, bác không bỏ đi thì chuyện của ngày hôm nay không thể xảy ra.

Nghe Lan Nhi nói lý lẽ, ông Hoàng Vũ gật đầu, có vẻ nguôi giận. Ông nói:

- Bác bỏ đi không nói lời nào để mẹ con bơ vơ cực khổ, đó là lỗi của bác. Nhưng lần này bác đến đây không phải với ý đồ phá vỡ hạnh phúc của gia đình cháu, mà chỉ muốn biết tin tức của Tử Lan thôi.

Lan Nhi lắc đầu:

- Mẹ và chị Tử Lan đều là nạn nhân của sự mê tín dị đoan của bà nội. Nhưng khi nội qua đời, có cho mẹ biết nơi chị Tử Lan đang ở. Nhưng khi đến đó tìm thì bà viện trưởng già đã nghỉ hưu. Hỏi thăm thì cả viện trưởng mới cũng không biết bà nghỉ hưu ở đâu.

Thấy ông Vũ im lặng, bà Vịnh Tử lên tiếng:

- Gửi Tử Lan vào cô nhi viện là tôi vui lắm sao? Ngày đêm nhớ thương con mà không biết phải làm sao. Ngay cả anh Đức cũng ủng hộ việc tôi đi tìm Tử Lan. Và chắc ông cũng hiểu tại sao tôi lại đặt tên cho con gái tôi là Lan Nhi rồi chứ? Tử Lan - Lan Nhi, tôi muốn hai cái tên này phải gắn liền với nhau, mong muốn có ngày hai chị em nó sum họp.

Ông Vũ nói, giọng dung hòa:

- Xin lỗi. Tôi không làm phiền gia đình bà nữa. Khi nào có tin con bé, tôi sẽ cho bà hay.

Rồi ông nhìn Lan Nhi, khẽ nói:

- Chỉ vì nóng lòng muốn biết tin con, nên bác đã dùng lời không hay về mẹ cháu. Bác thật sự xin lỗi cháu, Lan Nhi ạ.

Lan Nhi xua tay:

- cháu hiểu. Cháu không giận bác. Cháu sẽ cố gắng tìm kiếm tin tức của chị Tử Lan.

Ông Vũ cáo từ ra về. Bà Vịnh Tử thở phào nhẹ nhõm, nhìn con gái:

- Mẹ cảm ơn con nhiều lắm, Lan Nhi. Ông nội chỉ có mình ba và ba là người con rất hiếu thảo, nên mẹ không muốn ba bất hiếu và khó xử với mẹ...

Lan Nhi ngắt lời mẹ:

- Chính vì vậy, mẹ mới đưa chị vào viện mồ côi. Lúc ấy, mẹ có để vật gì lại không?

Bà Vịnh Tử trầm giọng:

- Hồi ở dưới quê, ông bà ngoại đã định đại sự cho mẹ, nhưng mẹ không chịu. Ngược lại cha mẹ Thạch Bân rất ưng ý mẹ về làm dâu. Thạch Bân lúc ấy học ở Sài Gòn đã yêu người con gái khác. Anh ta nhờ đến sự giúp đỡ của mẹ. Mẹ thuyết phục được ba mẹ anh ta Hôn nhân long trọng diễn ra. Ngày vui của anh ta, anh ta đã trao cho mẹ nửa miếng ngọc bội, nói rằng hôn ước lần này không duyên không nợ, thôi thì đợi ở con cháu sau này vậy.

Lúc đó, mẹ và anh ta chỉ vui miệng nói chơi thôi. Khoảng một năm sau, vợ anh ta sinh ra một cậu bé trai kháu khỉnh. Lúc cậu bé đó lên một tuổi thì mẹ lên Sài Gòn may cho dì Tư của con. Rồi mẹ gặp ba của Tử Lan, một người đào hoa ăn nói lưu loát đã chinh phục mẹ và mẹ mang thai được ba tháng thì ông cao chạy xa bay. Mẹ không dám nói với dì Tư, cũng không dám về gặp ngoại. Mẹ tìm đến Thạch Bân thì ông ấy cùng gia đình chuyển đi đâu mất tiêu rồi. Tám năm trời mới tìm đến người ta, trong lòng mẹ không chút hy vọng. Ngừng lại một chút, bà Vịnh Tử quan sát gương mặt con gái. Đôi mắt của bà chột ngân ngấn nước.

- Mẹ bỏ nhà dì Tư đi đến chỗ khác thuê nhà trọ, đi làm thuê để kiếm sống. Dành dụm chút tiền, mẹ sinh được một đứa con gái. Mẹ vừa vui mừng vừa tủi hận. Sinh Tử Lan ra, mẹ không có ngày nghỉ ngơi. Mẹ phải kiếm tiền về nuôi chị của con. Đến lúc Tử Lan gần lên một tuổi, mẹ bạo gan đến tìm dì Tư thì dì đã theo chồng. Về quê thì ông bà ngoại mất, mấy cậu giành hết tài sản còn hắt hủi mẹ. Tuyệt vọng không biết phải làm sao thì Tử Lan bị bệnh viêm phổi. Không tiền, mẹ nghĩ đến cái chết. Tìm một chỗ trống vắng, mẹ ché xăng vào người rồi ôm cứng lấy Tử Lan. Ngay từ đầu, ba của con đã nhìn thấy mẹ làm như vậy, nên ông đã cản mẹ. Một năm trời ba con đã giấu gia đình giúp mẹ lo chạy chữa bệnh cho Tử Lan. Tấm lòng của ba con, mẹ vô cùng cảm kích. Đến lúc ông ngỏ lời thì mẹ chấp nhận. Nhưng ông biết nội không chấp nhận Tử Lan. Ba của con đã vì mẹ, chẳng

lẽ mẹ ích kỷ không vì ba con sao? Bà nội không thích thì Tử Lan vào viện cô nhi sẽ tốt hơn. Tử Lan đi rồi, mẹ bắt đầu mang thai con. Lúc nào, nỗi đau và tội lỗi bỏ rơi Tử Lan cũng canh cánh trong lòng mẹ.

Lan Nhi ôm lấy mẹ, cô nức nở:

- Mẹ khổ đau nhiều quá. Vậy mà con đã nghĩ sai về mẹ, còn đi uống rượu làm mẹ lo lắng. Mẹ đừng buồn con nha mẹ.

Bà Vịnh Tử vuốt tóc Lan Nhi, nói trong dòng nước mắt:

- Mẹ không buồn trách con đâu, Lan Nhi Tử Lan còn sống thì chị của con đã hai mươi tám tuổi rồi. Mẹ hy vọng Tử Lan không như mẹ ngày trước.

Chợt nhớ ra điều gì, bà nói thêm:

- Mẹ nhớ ngoài miếng ngọc bội đó ra, mẹ có kèm theo tấm ảnh mẹ chụp với Tử Lan. Khi con lên hai tuổi thì một dịp tình cờ, mẹ gặp lại Thạch Dân. Ông ấy hỏi thăm và nhắc lại chuyện cũ. Ảnh chụp với Tử Lan, mẹ đã cho rồi, nên khi ông ấy đến nhà chơi, mẹ lấy đại ảnh mẹ chụp với con đưa cho ông ấy. Lúc ấy mẹ hỏi ra thì con trai ông ấy vừa tròn mười tuổi.

Lan Nhi hít mũi:

- Vô tình, mẹ đã tạo thêm trở trêu rồi.

Bà Vịnh Tử chép miệng:

- Chuyện đó không quan trọng. Khi nào tìm ra tung tích chị của con rồi mới tính sau. Bây giờ mẹ chuẩn bị để ngày mai tổ chức sinh nhật của con.

- Ngày mai ba đi Đà Lạt về, mẹ phải kể cho ba nghe. Đừng giấu ba chuyện này nha mẹ.

Mẹ yên tâm đi. Bác Vũ không có ý hại gia đình mình đâu.

- Mẹ biết. Cám ơn con đã hiểu mẹ.

Thạch Đình gật đầu chào bà Vịnh Tử. Trong khi Thạch Đình nhú mào cổ nhớ ra, anh đã gặp bà Vịnh Tử ở đâu rồi, thì bà Vịnh Tử cũng tròn mắt nhìn anh. Gương mặt này, bà cảm thấy rất quen.

Lan Nhi lên tiếng:

- Hai người không sao chứ?

Thạch Đình chợt cười, giả lả:

- Không có gì. Anh thấy em giống bác gái quá.

Mỹ Chi bẹo má Lan Nhi:

- Hôm nay tao thấy mây đẹp và bình tĩnh hơn hôm qua nhiều.

Lan Nhi véo vào hông bạn:

- Đừng chọc ghẹo tao nữa. Hôm nào tao sẽ kể cho mày nghe, vì sao tao tươi tỉnh như vậy.

Ông Đức nhìn bọn trẻ, cười vui vẻ:

- Tối nay, giang sơn này là của các cháu. Cứ tự nhiên vui cùng Lan Nhi.

Dứt lời, ông Đức choàng tay qua vai vợ. Cả hai người đều nhẹ bước qua lối sỏi để vào trong, nhường lại giây phút tự do thoải mái cho tuổi trẻ.

Sau khi tuyên bố lý do, Lan Nhi cầm dao cắt bánh. Ngay lập tức, một tràng pháo tay vang lên. Tiếng khui bia hòa lẫn trong tiếng cười nói vui vẻ.

Lan Nhi nhìn Thạch Đình, nheo mắt:

- Ga lẳng một chút đi anh Đình. Mỹ Chi đợi anh dứt bánh cho nó đầy.

Nghe Lan Nhi nói, Thạch Đình đưa mắt nhìn sang Mỹ Chi. Anh thấy gương mặt Mỹ Chi thoáng nét buồn. Một nỗi buồn không tên. Anh không thể đoán ra cô đang buồn chuyện gì. Vì khi chiều, anh đến rủ cô cùng đi, cô vẫn vui vẻ với anh kia mà! Ôi ! Con gái bây giờ thật khó hiểu và phức tạp quá.

Thạch Đình hỏi Mỹ Chi thì cô đã lên tiếng:

- Anh Đình đừng nghe nó nói nhảm.

Lan Nhi tủm tỉm cười:

- Yêu nhau, chăm sóc cho nhau thì có gì không tốt đâu.

Đôi mắt Mỹ Chi chợt xa xăm:

- Mày tuyên bố bừa như vậy, chẳng khác nào đưa anh Đình vào cuộc. Mày phải tôn trọng tình cảm của anh ấy chứ.

Như giả vờ không nghe thấy hai cô gái nói chuyện, Thạch Đình lạnh lùng lên tiếng:

- Để mừng sinh nhật Lan Nhi, tôi và Mỹ Chi có món quà tặng cô đây.

Dứt lời, anh ra hiệu cho Mỹ Chi. Ngay lập tức, Mỹ Chi nhận ra tín hiệu của anh. Cô mở sắc tay lấy ra một gói quà rồi đẩy về phía Lan Nhi, cô nhướn mày:

- Sinh nhật vui vẻ. Hy vọng mày sẽ thích.

Lan Nhi cầm gói quà trên tay, cười cười:

- Khi nào hai người đám cưới, Lan Nhi cũng có quà tặng hai người. Bảo đảm sẽ không quên đâu.

Câu nói thẳng thừng của Lan Nhi khiến Mỹ Chi nghe má nóng ran. Cô không biết Thạch

Đình có suy nghĩ gì, chứ riêng cô thì rất thẹn trước mọi người, mà nhất là với Thạch Đình, cô quê quá. Bản năng tự nhiên của con gái khiến cô phải bỏ chạy.

Lan Nhi định chạy theo, nhưng Thạch Đình đưa tay ngăn lại:

- Cô cứ ở lại tiếp đãi bạn bè. Mỹ Chi để tôi lo cho.

Thạch Đình vừa bước vào vườn hoa dạ lý đã thấy Mỹ Chi đứng nhìn anh.

- Chưa về sao? - Thạch Đình hỏi ngay giọng cộc lốc, không tình cảm.

Mỹ Chi bối rối giải thích:

- Nếu em còn ngồi đó sẽ là đề tài cho Lan Nhi nói mãi.

Với vẻ mặt lạnh lùng cổ hủ, anh nhìn Mỹ Chi chăm chăm:

- Nếu cô không nói gì thì Lan Nhi đâu tùy tiện nói như vậy.

- Anh...

Giận run lên trước vẻ dửng dưng của Thạch Đình, Mỹ Chi không kềm chế nổi mình, cô hét lên:

- Phải. Tôi nói với Lan Chi rằng tôi yêu nhầm sỏi đá, yêu nhầm con người không biết tình yêu.

Nói xong, cô quay lưng bỏ đi ngay.

Thạch Đình không buồn gọi Mỹ Chi lại. Nhìn cô quạu anh thấy thích hơn là nhìn cô hiền lành, thực nữ. Cá tính này, bản chất này, anh đã gặp ở Nhược Lan rồi thì phải. Nhưng Nhược Lan hung hăng hơn, cá tính cô mạnh hơn Mỹ Chi nhiều. Anh vẫn còn nhớ, nhớ mãi những hình ảnh buổi đầu cô vào nhà anh. Rồi anh cùng ăn bì cuốn với cô.

Họ là bạn, sao lại giống tính tình quá. Có lúc anh đã xao lòng vì Mỹ Chi, nhưng cô làm sao biết được anh đã có hôn ước. Anh phải làm tròn tâm nguyện của bà. Và anh đã bước vào cuộc chơi trốn tìm không biết đến bao giờ mới kết thúc.

- Trời ơi! Anh ngồi đây thưởng thức hoa, có biết là Mỹ Chi về rồi không?

Thạch Đình gật đầu:

- Hãy để cô ấy chọn lựa theo cách của mình. Cô ấy không còn trẻ con nữa, Lan Nhi ạ.

- Thạch Đình! Sao anh vô tình quá vậy?

Sao cô biết tôi vô tình? Thạch Đình định cãi lại Lan Nhi, nhưng nhớ đến nửa miếng ngọc bội và tấm ảnh ở nhà rồi nhớ lời trăng trối của bà, nên anh lặng im nghe Lan Nhi nói như trách móc:

- Anh hãy đuổi theo Mỹ Chi đi, Thạch Đình.

Giọng Lan Nhi chợt vang lên lần nữa, cắt ngang dòng tâm sự của riêng anh.

Thạch Đình ngẩng đầu lên, đôi mắt xa xăm:

- Lan Nhi nghĩ tôi yêu cô ấy là phải chạy theo cô ấy sao?

Tự nhiên Lan Nhi bước đến đứng cạnh bên anh, cô ngược mắt nhìn trời.

- Hai mươi sáu tuổi là hai mươi sáu lần sinh nhật. Nhưng không lần nào tôi cảm thấy vui cả.

- Tại sao? Tôi thấy bạn bè của cô rất đông, rất nhiệt tình kia mà.

Lan Nhi lắc đầu, cười buồn:

- Nhưng họ không phải là bạn tri âm, tri kỷ của tôi. Đến khi nghe Mỹ Chi tâm sự, tôi thấy yêu thì dễ, nhưng vẫn có nỗi sợ trong lòng.

- Sợ gì?

- Sợ người ta không yêu lại mình. Như vậy có phải tự chuốc khổ vào thân không?

- Thế cô quan niệm như thế nào về tình yêu?

Chống tay dưới cằm, Lan Nhi vô tư:

- Tôi chưa yêu ai, song cũng hiểu rằng yêu thì dễ, nhưng giữ được tình yêu thì rất khó.

Biết Lan Nhi ám chỉ mình, thạch Đình gật đầu:

- Tôi hiểu cô muốn nói gì, nhưng cô thì không hiểu hết chuyện của tôi và Mỹ Chi đâu.

Lan Nhi gật đầu:

- Đúng. Anh nói rất đúng. Bởi vì tôi quen hai người chưa được bao lâu. Nhưng anh phải hiểu một điều là con người tới độ tuổi nào đó có lúc phải thay đổi.

Thạch Đình chớp mắt:

- Tôi hy vọng lời cô nói là đúng. Bây giờ, cô hãy vào với bạn bè đi. Cô đã bỏ khách ra đây, không khéo họ hiểu lầm đấy.

Lan Nhi phì cười:

- Hiểu lầm cóc khô gì? Có và không là hai chuyện khác nhau. Anh cứ yên tâm ngồi đây mà thưởng thức hương dạ lý, nhưng đừng quên hương tình yêu nha.

Lan Nhi đi rồi, Thạch Đình ngửa cổ ngắm sao, ngắm trăng. Anh nghe tim mình đập nổi cô đơn, trống vắng làm sao. Giữa tiệc vui tung bừng đêm nay chỉ có anh là người cô độc nhất.

Tâm sự của lòng anh, không biết có vì sao nào hiểu thấu không. Những người thân yêu nhất đời anh đã bỏ anh mà đi rồi. Chỉ còn lại Thạch Bằng, em cùng cha khác mẹ của anh.

Nhưng Thạch Bằng không dọn về ở chung với anh, chỉ có dì Hảo, mẹ kế của anh đến ở để lo hương khói cho ba mẹ anh.

Chương 7

Mỹ Chi hít mũi, chùi nước mắt:

- Mà nghĩ xem có tức không. Anh ta chẳng chút quan tâm đến tao, ngay cả điện thoại cũng không gọi đến.

Lan Nhi chặc lưỡi, xua tay:

- Đêm qua, mày bỏ về không phải là cách biểu lộ tình yêu đâu. Nghĩ đi nghĩ lại, tao thấy anh Đình nói cũng đúng. Chỉ tại tao thích gán ghép cho người ta Chuyện xảy ra cũng do tao nhiều chuyện. Bây giờ tao đến đây xin lỗi mày.

Mỹ Chi lại hít mũi, cô cười mà miệng cứ như mếu.

- Không tại ai hết, có trách thì trách tao yêu người ta.

Đến ngồi gần Mỹ Chi hơn, Lan Nhi thật tình nói:

- Mày yêu người ta thì có gì là sai trái đâu mà trách mày. Thạch Đình chưa vợ, mày chưa chồng thì có quyền yêu. Nhưng có người thì tình yêu đến thật nhanh chóng, ào ạt, mãnh liệt, choáng ngợp. Nhưng cũng có người tình yêu lại đến rất từ từ, thấm dần như kiểu mưa dầm thấm đất. Như anh Đình chẳng hạn.

Mỹ Chi tròn mắt nhìn bạn:

- Nói mày chưa biết yêu, thật sự tao không tin đâu.

- Tại sao? - Lan Nhi chau mày.

- Vì kinh nghiệm về tình yêu của mày nhiều hơn tao tưởng.

Lan Nhi bật cười giòn:

- Lấy kinh nghiệm từ bạn bè thôi, chứ bản thân tao thì không hề.

Mỹ Chi buột miệng:

- Hàng hai gần đến hàng ba rồi mà còn lựa chọn. Không biết loại người nào mới thích hợp với mày.

Lan Nhi ôn tồn nói:

- Nghề nghiệp trong xã hội không quan trọng, chủ yếu là người đó phải yêu thương tao thật tình.

- Ai yêu cũng có mong muốn như mày.

- Có rất nhiều kiểu yêu, nhưng chẳng kiểu nào "hay" hơn, sâu đậm hơn kiểu nào, bởi còn nhiều yếu tố như: khí chất, cá tính.. Tao vẫn còn nhớ, năm tao hai mươi bốn tuổi, một anh chủ hiệu kim hoàn say tao như điên. Anh ta rất giàu và luôn miệng nói rằng anh ta sẽ đúc tất cả những gì tao thích thành vàng. Xem tao như một viên đá quý..

Mỹ Chi tỉnh ngịch cướp lời bạn:

- Như thế, mày vẫn còn kén à?

Lan Nhi khẽ lắc đầu, nói:

- Vàng thì tốt thôi. Song "trái tim không phải là kim loại".

Mỹ Chi nhún vai:

- Để tuổi trẻ trôi qua, mày không thấy tiếc sao?

Lan Nhi lườm bạn:

- Thế còn mày thì sao?

- Phải có thời gian để thông tư tưởng chứ.

Lan Nhi đập mạnh lên vai bạn:

- Biết nói như vậy thì mày không hẹp hòi cho anh Đình thời gian để để thông tư tưởng chứ?

Mỹ Chi liếc xéo Lan Nhi một cái thật sắc:

- Thì ra từ đầu chí cuối, mày đưa tao vào tròng chỉ vì bệnh vực anh Đình.

Lan Nhi xua tay lia lịa:

- Ngoài ý muốn hai người có thời gian xích lại gần nhau, tao không có ý gì khác đâu.

Đừng hiểu lầm bậy bạ nha nhỏ.

Reng... reng... reng...

Lan Nhi đứng lên, cô nhắc ống nghe:

- Alô

-...

- Anh chờ máy nha.

Quay sang Mỹ Chi, cô tủm tỉm:

- Bây giờ, điện thoại gọi đến rồi nè.

Mỹ Chi cầm ống nghe. Rồi bằng giọng nhẹ nhàng cô hỏi nhỏ:

- Anh Đình tìm em có chuyện gì không?

-...

- Ô! Không. Một ngày mới đã bắt đầu em không nhớ chuyện cũ đâu.

-...

- Nhược Lan gọi thư về, nó có nói gì em không?

-...

- Được rồi. Anh nói với dì Hảo là chút em sẽ đến nha anh Đình.

-...

- Tạm biệt.

Gác ống nghe lên máy, Mỹ Chi nhăn mặt:

- Mẹ của anh Bằng kêu tao đến chơi. Nhược Lan gọi thư về, anh còn mừng hơn là nói chuyện với tao nữa.

Lan Nhi cười cười:

- Đây không phải là cơ sở cho mày giận đâu nhạ Bởi tương lai, Nhược Lan sẽ là em dâu của Thạch Đình, còn mày là..

Mỹ Chi cướp lời Lan Nhi:

- Là cái đầu mày. Chỉ giỏi chọc ghẹo tao. Mày gặp Nhược Lan, mày sẽ biết thế nào (?)độ.

Lan Nhi giả vờ rứt vai:

- Ghê thế cơ à?

Giọng Mỹ Chi ngưỡng mộ:

- Một tay hùng biện có tiếng đấy.

Lan Nhi dài giọng:

- Chỉ tiếc rằng đi lộn ngành, phải không?

Mỹ Chi gục gặc đầu:

- Thủ khoa đó ghen mậy. Đậu ngoại thương, ngoại ngữ, luật, y dược, nhưng nó lại vào

ngành y đó là ước mơ của nó.

- Tu nghiệp thêm hai năm ở Canada, thật khâm phục.

- Gặp nhau nói chuyện rồi mày mới tâm phục khẩu phục. Chứ bây giờ thì mày chưa tin tao đâu.

Lan Nhi pha trò:

- Tốt thôi. Có bệnh hoạn gì khỏi phải tốn tiền khám, đúng không?

Mỹ Chi xua tay:

- Thôi, tạm ngưng nói về nó đi. Chiều nay mày có rảnh để đi với tao không?

Lan Nhi hài hước:

- Cúp học một buổi thì rảnh chứ gì.

Mỹ Chi chặc lưỡi:

- Học hành như tụi mình, không biết đến chừng nào mới tới Tokyo đây.

Mỹ Chi dứt lời, không hẹn nhau mà cả hai cô bạn cùng cười vang vọng khắp gian phòng khách.

Trong khi đó tâm trạng của Thạch Đình ở ngôi biệt thự 603 thì ngược lại với tâm trạng của Mỹ Chi và Lan Nhi. Anh cảm bức thư của Nhược Lan gửi về mà lòng tràn ngập niềm vui, khi cô nhắc đến tên anh. Đêm qua, anh thấy cô độc, lạnh lùng, thì hôm nay anh cảm thấy rất ấm áp, bớt cô đơn hơn.

Đôi mắt quan sát trong phòng, bất chợt đôi mắt anh dừng lại ở khung hình được đặt trên bàn làm việc. Anh bước đến, vội cầm tấm ảnh xem. Người đàn bà và đứa bé trong ảnh sao có nét giống mẹ con của Lan Nhi quá. Anh còn nhớ đêm qua, mẹ của Lan Nhi đã sững sờ nhìn anh. Một cái nhìn thật lạ, nhìn như đã biết anh lâu lắm.

Nếu anh tìm được đầu mối của cuộc hôn nhân định trước này thì sao nhỉ? Tiến tới hay rút lui. Còn Mỹ Chi và tình cảm của anh đang bị giằng xé bởi con tim có lý lẽ riêng của nó. Còn Mỹ Chi, lúc gần gũi, chuyện trò với cô, anh không tránh khỏi những phút giây xao lòng trước tình cảm của cô chân tình dành cho anh. Ôi! thật nhức đầu quá. Anh cần một người bạn góp ý cho anh. Người bạn đó là ai? Thạch Bằng chăng?

Đang lo suy nghĩ mà anh không hay Mỹ Chi đã vào phòng. Đưa mắt liếc nhìn tấm ảnh trên tay Thạch Đình, cô lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng.

- Thạch Đình! Di Hảo và Lan Nhi đợi anh dưới phòng khách.

Ngẩng mặt lên nhìn Mỹ Chi, Thạch Đình không hiểu vì sao anh khó chịu khi thấy cô,

giọng anh cộc lốc:

- Lần sau, nhớ gõ cửa nha.

Mỹ Chi nhìn anh mà tim cô nhói đau. Tại sao anh cứ mãi lạnh lùng với cô như vậy? Đôi lúc nhìn anh, cô thấy rất đáng yêu. Còn bây giờ, cô thấy anh đáng ghét quá đi. Bất giác, cô nghe giận trong lòng ghê gớm. Hừm! Trên đời này, đâu chỉ có mình anh là đàn ông đâu. Hãy đợi đấy, Thạch Đình ạ.

Thạch Đình đặt khung hình lại vị trí cũ rồi anh quay nhìn Mỹ Chi, lạnh lùng:

- Đứng để họ đợi lâu.

Thạch Đình nói xong, liền bỏ đi, không quên cầm theo bức thư của Nhược Lan. Mỹ Chi nhún vai mà không khỏi thắc mắc trong lòng. Khung hình và lá thư kia có quan hệ như thế nào với nhau mà quan trọng với Thạch Đình như vậy?

Nhìn Mỹ Chi lững thững xuống đến bậc thang cuối cùng. Lan Nhi khẽ liếc sang Thạch Đình. Cô buột miệng;

- Hai người cãi nhau à?

Nghe Lan Nhi nói vậy, Mỹ Chi liền xua tan đi nỗi ảm ức trong lòng. Cô không muốn đi Hảo thấy gương mặt thất vọng vì yêu của cô.

- Mà y tưởng tao có nhiều thời gian lắm sao. Tao thấy buồn khi thiếu vắng một người thôi. Bà Bà đưa mắt nhìn Mỹ Chi, hỏi:

- Thạch Bằng sắp đến rồi. Con muốn nhắc đến Nhược Lan phải không?

Mỹ Chi gật đầu. Cô bước đến ngồi xuống bên cạnh bà Bà, rồi ánh mắt cô dừng lại chỗ Thạch Đình đang trầm tư bên khối thuốc.

- Nếu anh cứ mãi như thế này thì bác trai cũng chẳng vui đâu.

Lan Nhi thở phì, dựa người vào nệm. Cô pha trò:

- Thức ăn ở trên bàn sẽ kiện chúng ta đấy.

Câu bông đùa của Lan Nhi quả là có tác dụng. Mọi người đều phì cười. Bà Bà xởi lời nhìn hai cô gái:

- Gia đình bác rất hoan nghinh các cháu đến đây. Hôm nay là ngày cúng cơm của Má Hai, mẹ Thạch Đình. Bác cảm ơn hai cháu đã có lòng đến dùng cơm với gia đình. Cứ tự nhiên, xem như nhà của mình vậy.

Thạch Đình tiếp lời bà Bà:

- Hãy xem như người trong nhà. Mỹ Chi và Lan Nhi đừng khách sáo nha.

Thạch Bằng từ ngoài đi vào, trên tay anh ôm một bó hoa kim lan. Mỉm một nụ cười, anh nhìn anh trai, ôn hòa:

- Nghe ba nói, lúc má Hai còn sống rất thích loài hoa này, nên em đem đến để cúng má Hai.

Thạch Đình mỉm cười, anh xúc động:

- Cảm ơn em, Thạch Bằng.

Phía sau hai người, có một nụ cười mãn nguyện trên môi.

Ngồi đối diện với Thạch Đình trong phòng khách là một cô gái có gương mặt rất khả ái.

Cô ấy chính là Tuyết Vân.

Thạch Đình nghiêng đầu nhìn Tuyết Vân:

- Chuyện quan trọng như vậy, sao bác trai không bàn với anh mà là em?

Tuyết Vân tủm tỉm:

- Công ty Phi Vân, ba đã ủy quyền cho em, bây giờ em cần liên doanh với anh về chuyên may xuất khẩu.

Nheo mắt nhìn Tuyết Vân, Thạch Đình hỏi:

- Anh kinh doanh về địa ốc. Em quên sao, Vân?

Tuyết Vân vờ không nghe, nói rõ từng tiếng một:

- Về phía anh, không cần phải bỏ tiền nhưng công nhân thì anh tuyển dụng.

Thạch Đình nhấn mạnh:

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Điểm trên môi một nụ cười tươi, Tuyết Vân gật đầu ngay:

- Vâng, rất đơn giản. Anh có thể trả lời em ngay bây giờ chứ?

Gương mặt Thạch Đình thoáng nét suy tư rồi bình thường ngay trở lại. Anh nói:

- Thạch Bằng đã trở về phụ trách ở công ty, nên anh không được toàn quyền quyết định ngay bây giờ.

Tuyết Vân nhún vai, cô cong môi:

- Bác Bên qua đời, không phải toàn quyền quyết định do anh sao?

Thạch Đình chau mày nhìn Tuyết Vân. Anh muốn vỡ tung vì câu nói đầy ẩn ý, nhưng không kém phần khiêu khích.

Với giọng dứt khoát anh nói:

- Bây giờ chỉ còn lại hai anh em, bất cứ việc lớn hay nhỏ cũng phải bàn bạc với nhau.

Trong nhà bây giờ không những có hai anh em mà còn có dì Hảo nữa.

Tuyết Vân chặc lưỡi:

- Bây giờ khác xưa nhiều quá.

Tuyết Vân đứng lên nói tiếp:

- Nếu anh đồng ý thì ba mẫu đất ngoài kia chúng ta sẽ xây dựng cơ xưởng do anh đảm nhiệm.

Với thái độ thân nhiên, bất cần, anh tỉnh bơ:

- Một hợp đồng rất béo bở, nhưng anh cần thời gian suy nghĩ lại.

- Thạch Đình! - Một giọng nói khác chợt vang lên. Thạch Đình hướng mắt ra cửa, còn Tuyết Vân thì chau mày khó chịu chờ đợi chủ nhân giọng nói trong trẻo ấy.

Cánh cửa phòng bật mở. Mỹ Chi trẻ trung với trang phục váy ngắn rất hợp thời trang. Cô nhoẻn miệng cười rất tươi, nhìn Thạch Đình.

- Ai vậy anh Đình?

Tuyết Vân cất tiếng hỏi. Mỹ Chi khựng người lại, nụ cười trên môi tắt hẳn. Cô ngập ngừng:

- Xin lỗi. Em không biết anh đang có khách. Em ra ngoài nha.

Thạch Đình xua tay, anh giới thiệu:

- Đây là Tuyết Vân.

Bị cắt ngang câu chuyện, Tuyết Vân đưa mắt nhìn cô gái lạ không mấy thiện cảm.

- Ngày trước, anh Đình rất yêu chị Hai tôi, nhưng không được may mắn. Chắc cô đây phải là người yêu của anh Đình chứ?

Một lần nữa, Mỹ Chi rơi vào tình cảnh khó xử. Cô bối rối, hết nhìn Tuyết Vân rồi sang Thạch Đình. Anh im lặng khiến cô quê, Tuyết Vân có vẻ cong cớn, ngạo mạn, kênh kiêu quá.

Tính bướng bỉnh trỗi dậy, Mỹ Chi hất hàm nói Tuyết Vân:

- Xin lỗi đã làm phiền hai người nói chuyện. Vậy tôi có thể ra ngoài. Còn câu hỏi đó, Thạch Đình và tôi không nhất thiết phải trả lời cô Cứ gọi tôi là Mỹ Chi nếu cần.

Nói xong, Mỹ Chi quay lưng, bỏ lại sau lưng gương mặt tức tối của Tuyết Vân. Cô đóng cửa phòng mà bước vội ra ngoài.

Trong khi ấy, Thạch Đình chau mày nhìn Tuyết Vân:

- Thêm bạn bớt thù, sao em thích kiếm chuyện với người khác như vậy?

- Cô ấy không có thiện cảm với em.
- Dựa vào cái nhìn đầu tiên thì không thể biết được ai tốt ai xấu đâu Tuyết Vân. Cô ấy là bạn rất thân của Nhược Lan...

Tuyết Vân cướp lời Thạch Đình:

- Nhược Lan ư? Cả anh Bằng cũng nói cái tên ấy với em.
- Vâng. Bởi vì cô ấy là người yêu của Thạch Bằng.
- Thế còn Mỹ Chi thì sao?
- Trước khi biết Mỹ Chi là bạn của Nhược Lan, thì anh học chung với cô ấy trong ngoại ngữ tiếng Nhật.
- Nhìn bộ dạng cũng biết cô ấy yêu anh.

Thạch Đình không nói gì, anh xoay xoay cây viết trong tay mà gương mặt đắm chiêu, nét nhìn xa xăm.

Đặt cây viết xuống bàn, Thạch Đình so sánh:

- Mỹ Chi cũng giống Nhược Lan. Cô ấy rất tốt.
- Chỉ tốt với những ai mà cô ấy yêu thôi.
- Đừng hiểu lầm cô ấy như vậy. Bằng quyền yêu người, thì Mỹ Chi cũng có quyền yêu anh.
- Như vậy là anh đã thừa nhận?
- Về điều gì?
- Yêu Mỹ Chi.

Muốn chấm dứt câu chuyện, Thạch Đình ngần ngại gật đầu:

- Cứ cho là như vậy. Mỹ Chi cũng rất hợp với anh.
- Như vậy em cũng có quyền đeo đuổi anh Bằng phải không?
- Nhưng cậu ấy đã có Nhược Lan rồi. Em không muốn làm kẻ thứ ba chứ Tuyết Vân?
- Thạch Bằng không thừa nhận Nhược Lan như anh đã thừa nhận Mỹ Chi đâu. Anh cũng biết trước kia em yêu anh Bằng mà.
- Nhưng tình cảm rất khó nói.

Tiếng Tuyết Vân đều đều bên tai anh:

- Nói cho vui thôi, chứ em cũng thừa hiểu rồi. Chuyện tình cảm không quan trọng, em muốn chuyện hợp đồng của công ty Phi Vân và công ty Thạch Đình diễn ra tốt đẹp. Rất mong sự đồng ý của anh và Thạch Bằng.

Thạch Đình thần nhiên:

- Anh cần có thời gian suy nghĩ.

Tuyết Vân giơ ba ngón tay lên nói tỉnh bơ:

- Ba ngày sau em sẽ gọi điện đến. Đồng ý chứ?

Thạch Đình nhấn mạnh:

- Anh không quyết định được, nếu em bắt cóc Thạch Bằng đi nghỉ mát ở đâu đó.

Tuyết Vân cười nụ:

- Lúc vào đây, em chưa gặp anh ấy mà. Anh cứ yên tâm, Thạch Bằng vẫn có quyết định của mình chứ.

- Nếu em thuyết phục được cậu ấy thì anh theo đó mà làm.

- Anh nói đó nhạ Không nuốt lời đó.

- Lời hứa đáng giá ngàn vàng.

- Anh hãy chờ xem tài chính phục của em.

Tuyết Vân cáo từ ra về. Thạch Đình tư lự. Có lẽ linh không khi tuyên bố như vậy với Tuyết Vân? Hợp đồng này sao mà không ổn tí nào. Một bên bỏ sức, một bên bỏ tiền, đôi bên đều hưởng như nhau. Thật khó tin nổi chuyện gì sẽ xảy ra.

- Anh Hai!

Tiếng Thạch Bằng vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Thạch Đình cười cười nhìn em:

- Chắc em đã thấy ai vừa ra khỏi công ty của mình rồi chứ?

Ngồi xuống ghế đối diện với anh trai, Thạch Bằng nói ngay:

- Anh suy nghĩ gì về lời đề nghị của Tuyết Vân.

Đưa mắt nhìn em, Thạch Đình khẽ à lên một tiếng:

- Thì ra em biết trước anh.

Thạch Bằng xua tay:

- Bác Trung cũng vừa gọi điện cho em xong.

- Thế em nghĩ sao?

- Cần phải họp nội bộ, anh Hai à.

- Ý kiến của em thì sao?

Đưa tay châm lửa điều thuốc trên môi, Thạch Bằng rít một hơi dài rồi phả ra một làn khói trắng mờ mờ ảo ảo. Anh trầm ngâm trong giây lát rồi nói:

- Em thấy chuyện này không đơn giản. Trước nay, bác Trung không còn hứng thú làm ăn với công ty Thạch Đình. Hôm nay thì có ý kinh doanh với mình. Sao không nói chuyện nhà cửa bất động sản mà về hàng may xuất khẩu? Bác Trung thừa biết mình không chuyên về may mặc mà.

- Còn chuyện xây dựng cơ xưởng của công ty thì sao?

- Ba mẫu đất kia cần điều tra kỹ trước khi bằng lòng. Đó là nguyên tắc mà. Anh quên sao?

- Thử xem dự án của Tuyết Vân có hấp dẫn không đã.

Vừa cầm quyển album hình trên tay, Lan Nhi đến gõ vừa gõ cửa phòng:

- Vào đi.

Lan Nhi đẩy nhẹ cửa bước vào. Cô nhìn Thạch Đình rồi nói tỉnh bơ:

- Em định đến rủ Mỹ Chi cùng đi, nhưng không tiện đường đành phải đến đây một mình. Không để Lan Nhi nói rõ ý đồ của cô, Thạch Đình nói thẳng:

- Cô có ý định tạo cơ hội cho tôi và Mỹ Chi gần nhau, nhưng lần này thì không thành công vì Mỹ Chi đã về Pháp lúc bảy giờ sáng nay.

Lan Nhi tròn mắt nhìn anh:

- Tại sao nó về Pháp chứ?

Thạch Đình nhún vai, thờ dãi:

- Tôi chỉ nghe Thạch Bằng nói lại thôi.

Bất chợt Lan Nhi nổi câu:

- Sao anh không nói anh là người hiểu rõ vì sao Mỹ Chi về Pháp vội vã như vậy? Anh vô tình như vậy, chẳng trách Mỹ Chi ra đi không nói lời nào, trong khi ngày mai là thi lấy chứng chỉ rồi.

Thạch Đình cũng chẳng vừa, anh trừng mắt:

- Tôi không có thời gian giải thích với cô cũng như tôi không có quyền giữ cô ấy lại. Về Pháp hay ở lại Việt Nam là chuyện riêng của Mỹ Chi Tôi không có việc gì phải bận tâm. Đặt quyển album lên bàn làm việc của Thạch Đình, cô không quên liếc mắt nhìn những vật trên bàn. Nào là gạt tàn thuốc đầy ắp những đầu lọc, những chai rượu rum để ngổn ngang trên bàn, nào viết, nào giấy được vò nát vút lung tung chẳng ngăn nắp tí nào. Đây là chỗ làm việc của anh hay bản chất con người thật của anh? Sau dáng vẻ đạo mạo, đào hoa, giám đốc là tâm trạng khó hiểu như vậy? Và đôi mắt của cô vô tình dừng lại trên

khung ảnh được làm bằng gỗ thông để trong một góc ở phía tay phải. Thuận tay, cô cầm lên xem.

Lan Nhi sững sờ nhìn tấm ảnh, tay cô che miệng chẳng thốt nên lời. Chẳng lẽ đây là lý do để anh Đình từ chối tình cảm của Mỹ Chi Người đàn bà và đứa bé trong ảnh rất quen thuộc với cô Sao bức ảnh này lại có mặt tại đây.

Bây giờ cô cảm thấy căng thẳng quá. Trong khi cô còn chưa hết sững sốt thì Thạch Đình hiểu ra điều đó, anh lên tiếng:

- Em biết họ hả Lan Nhi?

Cắt ngang dòng suy nghĩ, Lan Nhi giật mình lúng túng:

- Tôi thấy họ quen quen.

Thạch Đình không có phản ứng gì. Anh thản nhiên lạnh lùng:

- Cô bé ấy là hôn thê của tôi đấy. Hôn nhân do cha mẹ định sẵn kiểu ngày xưa ấy mà.

Thật là hi hữu quá, phải không?

Lan Nhi thở phà, cô tự định thần bằng cách so vai:

- Đúng vậy. Nhưng nếu anh tìm gặp được họ, quả là hi hữu đấy.

Thạch Đình cười khan:

- Đến lúc chết, ba của tôi mới nói. Ý định của ông là tôi phải tìm vợ hứa hôn của mình rồi thỏa thuận với nhau. Nếu cô ấy đã lập gia đình thì nửa miếng ngọc bội kia phải hoàn lại cho gia đình tôi.

Lan Nhi suy nghĩ vài phút rồi nói chậm rãi:

- Thật ra, tôi biết mẹ con bà ấy. Ở nhà tôi cũng có một tấm ảnh giống như vậy.

Thạch Đình chẳng chút ngạc nhiên:

- Như vậy, bà Vịnh Tử là mẹ của cô Còn cô là...

Lan Nhi vội cướp lời anh:

- Là Nguyễn Lê Lan Nhị Đứa bé trong ảnh là tôi nhưng nửa miếng ngọc bội kia tôi không có.

Thạch Đình chau mày:

- Tại sao lại như vậy được? Cô có thể kể tôi nghe những gì cô biết không?

Lan Nhi chặc lưỡi, nhăn mặt:

- Chuyện dài dòng lắm, nhưng tôi có thể cho anh biết một chuyện. Người vợ mà anh cần gặp là Tử Lan, là chị Hai của tôi, người chị cùng mẹ khác cha với tôi.

- Như vậy, tôi phải làm phiền bác gái rồi, Lan Nhi ạ.
- Nhưng đến bây giờ, cả mẹ và em cũng không biết chị ấy còn sống hay đã chết.
- Thật lạ lùng.

Lan Nhi buồn buồn kể lại cho Thạch Đình biết. Nghe xong câu chuyện, Thạch Đình kết luận ngay:

- Sự mê tín của nội cô đã vô tình hại một đứa bé phải xa rời tình mẫu tử. Bà ấy thật ích kỷ. Đứa bé có tội tình gì đâu mà đối xử với nó như vậy. Sinh ra không thấy cha, hai tuổi đã bị bắt ép xa rời mẹ. Thử hỏi chuyện gì sẽ xảy ra đây? Một sự thật quá cay nghiệt, quá phũ phàng, phải không Lan Nhi?

- Lúc chết, nội em có nhắc lại chuyện này, nhưng mẹ đến tìm theo địa chỉ của nội thì chị Tử Lan đã đi rồi.

Thạch Đình gõ tay xuống bàn, nói cứng:

- Bất cứ xảy ra như thế nào, tôi phải tìm cho bằng được cô ấy.

Lan Nhi nhìn anh chăm chăm:

- Vì chị Hai của tôi hay vì nửa miếng ngọc bội của gia đình anh vậy?
- Nếu Tử Lan còn sống và cô ấy chưa lập gia đình, cũng chưa có người yêu thì tôi mới có câu trả lời cho cô.
- Thế còn Mỹ Chi thì sao?

Thạch Đình thờ ắt ra:

- Không duyên không nợ, không thể nói được Lan Nhi ạ.

Lan Nhi xua tay:

- Tình cảm của Mỹ Chi đối với anh rất chân thật. Nó và anh gặp nhau, đó là duyên, vậy thì anh phải cho nó cơ hội chứ.

Thạch Đình lắc đầu:

- Duyên nợ do trời định, con người không thể cưỡng tạo duyên phận cho mình được. Chị Hai của cô cũng không ngoại lệ đâu.

Lan Nhi vẫn không bỏ qua, cô nói nhanh:

- Giữa hai người con gái, anh chọn ai?

Thạch Đình bật cười lớn:

- Tôi có quyền đó sao? Tất cả còn ở phía sau, chuyện đời khó đoán lắm.

Lan Nhi cười cười, chỉ quyển album:

- Tôi định mang đến cho anh xem, không ngờ xảy ra nhiều chuyện như vậy.
- Không sao. Tôi vẫn xem được, vì dự sinh nhật của cô cũng có tôi nữa mà.
- Vậy anh cứ từ từ mà xem. Tôi có chuyện phải đến trung tâm ngoại ngữ.
- Tôi tiễn cô.

Lan Nhi đưa tay ngăn lại:

- Anh hãy dành thời gian làm những việc mà anh nên làm. Thật tình, mẹ con tôi cũng muốn tìm biết tung tích của chị Tử Lan. Về chuyện này, tôi ủng hộ anh. Còn nếu như chuyện không thành thì anh nên đáp lại tình cảm của Mỹ Chi.

Thạch Đình nhẹ gật đầu:

- Tôi sợ cô luôn. Không biết Tử Lan có giống cô không nhỉ?
- Chị em với nhau thì ít nhiều cũng giống chứ, anh Đình.
- Khi nào có manh mối, tôi sẽ gọi điện cho Lan Nhi.
- Cảm ơn anh.

Lan Nhi đi rồi, Thạch Đình dọn dẹp bàn làm việc của mình. Anh tự lắc đầu với chính mình. Câu hỏi của Lan Nhi vẫn còn vang vọng trong đầu óc anh. Thật ra, anh vì Tử Lan hay vì miếng ngọc bội của gia đình này? Nếu số phận đó dành riêng cho anh thì anh phải chấp nhận cả hai. Còn Mỹ Chi thì sao? Thạch Đình không phủ nhận có đôi lúc anh phải xao lòng vì Mỹ Chi.

Với tay lấy quyển album của Lan Nhi, Thạch Đình lật tới lật lui. Thật buồn với gương mặt của anh và ánh mắt đắm chiêu của Mỹ Chi. Anh không hứng thú xem ảnh chút nào. Có lẽ mình đến cô nhi viện thì may ra...

- Anh Hai! Em vào được không?

Giọng Thạch Bằng vọng vào. Thạch Đình giữ ý định của mình, anh lên tiếng:

- Vào đi. Cửa không khóa.

Thạch Bằng đẩy cửa bước vào, anh nói:

- Anh Hai! Tuyết Vân gọi điện cho anh, hẹn gặp anh ở quán cà phê 303 để bàn chuyện đi ra Vũng Tàu xem đất để thí công cơ xưởng.

Nhìn em trai một lát, Thạch Đình hỏi:

- Có em cùng đi chứ?

Thạch Bằng lắc đầu:

- Anh phải cẩn thận với miếng đất này. Em được biết, phía sau Tuyết Vân còn có một

người đàn ông trợ vốn. Nghe nói ông ta rất giàu có.

- Tiểu sử như thế nào?

- Em không rõ, chỉ biết người ta gọi ông ấy là ông Hạ, một nhà từ thiện có tiếng ở Sài Gòn đấy.

- Họ Hạ hay tên là Hạ?

- Để em cho người tìm hiểu thêm

- Không nên lộ liễu quá. Phải điều tra cho rõ giữa ông Hạ và gia đình ông Trung có quan hệ như thế nào.

- Anh cứ yên tâm đi gặp Tuyết Vân.

Thạch Đình nheo mắt nhìn em:

- Mũi tên của Tuyết Vân muốn bắn vào em chứ không phải vào anh đâu đấy.

Thạch Bằng mỉm cười:

- Mũi tên tình cảm cũng không có gì đáng ngại. Em có cách để giải thích chuyện của em và Nhược Lan.

Thạch Đình nhìn mông lung ra bên ngoài cửa sổ, giọng anh trầm trầm:

- Anh vừa biết được Lan Nhi và Tử Lan là hai chị em cùng mẹ khác cha.

Thạch Bằng lộ vẻ vui mừng:

- Thế chị ấy bây giờ ở đâu?

Thạch Đình cười buồn:

- Không ai biết cô ấy ở đâu cả. Tử Lan họ Hạ, Lan Nhi họ Nguyễn Lệ Bây giờ có thêm một người họ Hạ nữa.

Thạch Bằng ngồi xuống ghế salon:

- chuyện càng ngày càng khó hiểu. Em nghĩ ta không nên phí thời gian. Chơi trò kẻ trốn người tìm này...

Thạch Đình ngắt lời em:

- Anh thích cuộc chơi như vậy. Chuyện công ty, anh sẽ không để ảnh hưởng đâu.

Thạch Bằng giải thích:

- Ý của em không phải như vậy. Hạnh phúc trong tầm tay, sao anh không với lấy mà đeo theo một ảo mộng?

- Anh không ảo mộng. Tử Lan có một cuộc đời rất đáng thương. Nếu tìm được cô ấy, anh muốn bù đắp tình cảm của mình cho Tử Lan.

- Nhờ cô ấy có gia đình rồi thì sao?
- Thì duyên phận mà ba định sẵn cho anh không thành, đành phải chấp nhận vậy.
- Còn nửa miếng ngọc bội của gia đình?
- Chính vì vậy mà anh phải cố gắng. Đây cũng là tâm nguyện của ba.

Thạch Bằng thắc mắc:

- Sao ba không tác hợp lương duyên này khi ba còn sống và biết cô ấy ở đâu?

Thạch Đình lắc đầu, buồn bã:

- Ba biết thì không có chuyện không hay Ba có gặp mẹ Tử Lan nhưng đến khi không thành thì gia đình bà Vĩnh Tử đã dời chỗ ở.

Hai người đàn ông ngồi trầm lặng, đối diện nhau mà mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

- Chú Năm đừng buồn rầu như vậy nữa. Hy vọng cơ xưởng xây xong rồi, sẽ có cơ hội gặp chị Tử Lan mà.

Người đàn ông mà Tuyết Vân vừa gọi là chú Năm tên thật là Hạ Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ nhìn cô cháu gái, cười buồn:

- Chú đã đi đến hết các cô nhi viện rồi. Nhưng không tìm ra được cái tên Hạ Tử Lan.
- Còn thím Năm, thím ấy không quan tâm đến chuyện này sao?
- Thím Năm của con không có lỗi trong chuyện này.
- Nhưng Tử Lan cũng là con của thím mà.

- Chú đã trở lại Việt Nam, cũng là lúc thím ấy đã có một cuộc sống riêng rất đầm ấm.

Hơn hai mươi mấy năm trôi qua rồi, chú không làm tròn trách nhiệm của mình thì làm sao có quyền lên tiếng trách thím của con được. Chú vì tiền mà hy sinh tình cảm riêng tư thì chuyện ấy nói ra cũng khó có thể làm cho bà ấy tin chú được.

- Sao chú không tìm người nuôi dạy Tử Lan, may ra biết được?
- Bà nội của Lan Nhi giao cho viện trường. Trong viện có cô Diệu Anh chăm sóc cho Tử Lan. Ba của con cũng đã cố gắng giúp chú.

Reng.. .reng... reng...

Tiếng chuông cửa vừa dứt thì người giúp việc bước vào, lễ phép:

- Thưa cô Ba, có người cần gặp ông Vũ.

Khoát tay cho phép người giúp việc ra ngoài, ông Vũ bảo Tuyết Vân:

- Con ra ngoài mời người ấy vào đây.

Tuyết Vân khẽ dạ rồi bước ra ngoài. Một lúc cùng vào phòng khách với cô là bà Vịnh Từ.

Thấy bà Vịnh Từ, ông Vũ giới thiệu với Tuyết Vân:

- Đây là thím Năm của con đây Tuyết Vân.

Tuyết Vân lễ phép:

- Con chào thím Năm. Rất vui khi thím ghé qua.

Bà Vịnh Từ gật đầu. Bà cảm nhận trong cô gái trẻ trung kia có chút gì đó sắc lạnh.

- Thím cứ vui vẻ, đừng ngại. Con xin phép ra ngoài một lát.

Tuyết Vân đi rồi, bà Vịnh Từ vào đề ngay:

- Nghe con Lan Nhi nói đã tìm ra được vị hôn phu của Từ Lan rồi. Thạch Đình cũng là bạn con bé nhà tôi.

Ông Vũ ngạc nhiên:

- Con trai của Thạch Bân ư? Sao trùng hợp như vậy chứ?

Đôi mắt bà Vịnh Từ thoáng đăm chiêu:

- Ông còn nhớ nửa miếng ngọc bội đó không? Có lần tôi đã kể cho ông nghe đó.

Ông Vũ đưa tay vỗ trán:

- Tôi nhớ ra rồi. Nhưng tôi không thể nào nghĩ ra chuyện hôn ước này được.

- Nhưng đó là sự thật. Miếng ngọc bội đó là hôn ước của con bé, cũng chính là vật duy nhất để nhìn ra nó.

- Thạch Bân - Như Mai, hai con người đó làm sao tôi quên được.

Bà Vịnh Từ tròn mắt nhìn ông:

- Sao anh lại biết tên Như Mai chứ?

Tiếng "anh" từ cửa miệng bà Vịnh Từ thốt ra, làm con tim ông xao động. Đã hai mươi mấy năm qua rồi, ông mới được nghe tiếng "anh" trêu mến như vậy. Ông muốn xưng hô ngọt ngào như thế, muốn gọi tiếng em cho thỏa lòng mong nhớ. Nhưng hình ảnh Lan Nhi đã ngăn kịp nhịp tình cảm của ông. Ông không thể làm tổn thương gia đình nhỏ của họ.

Nghĩ vậy, ông cười nói:

- Vấn đề không ở chỗ bà Mai mà là ba của cô ấy. Chuyện của ngày xưa, của họ Hạ và họ Trần, bà không nên biết để làm gì. Cả lại Thạch Đình không thể cùng Từ Lan thành chồng vợ được.

Bà Vịnh Từ lắc đầu, nói chậm rãi:

- Nếu tìm được Từ Lan thì hãy để nó quyết định. Biết đâu giờ này nó đã lập gia đình rồi

không chừng. Chỉ vui miệng nói chơi thời trẻ trung. Chớ ai nỡ ép duyên con như ngày xưa chứ.

Ông Vũ nhìn bà chăm chăm:

- Bây giờ bà sống hạnh phúc chứ?

Không nhìn ông, bà khẽ gật đầu:

- Nếu tìm được Tử Lan thì hạnh phúc ấy toàn vẹn hơn.

Ông Vũ nhân mạnh:

- Hạ Tử Lan là con của Hạ Hoàng Vũ, nó sẽ sống với tôi. Trở lại Việt Nam lần này là tôi muốn tìm gặp con và gặp lại người đã hại gia đình tôi.

- Ý anh muốn nói đến gia đình Thạch Bân ư?

- Nhưng rất tiếc đôi vợ chồng kia đã vắng số. Ván cờ này phải đánh với hai cậu con trai tài ba của họ.

Bà Vịnh Tử nhìn ông như quan sát:

- Ông định làm gì tụi nhỏ?

Xua tay, ông Vũ cười thành tiếng:

- Người chết cũng đã chết rồi. Tụi nhỏ không phải là đối thủ của tôi đâu. Bà nên lo hạnh phúc của mình đi. Đừng xen vào chuyện của người khác, không có lợi ích gì đâu.

Bà Vịnh Tử tròn mắt nhìn ông:

- Tôi chỉ khuyên ông rằng, làm chuyện gì cũng phải nghĩ đến hai tiếng đạo đức. Tử Lan sống hay chết là còn phụ thuộc vào đạo đức trong cuộc đời của ông đó.

Dứt lời, bà Vịnh Tử bỏ đi ngay. Ông Vũ cũng không buồn nhìn theo. Bây giờ, ông vẫn cố tìm được tung tích của Tử Lan thì công chuyện trôi chảy kia mà. Đạo đức ư? Họ đối với gia đình ông có đạo đức đâu.

Ông Vũ đấm tay xuống bàn rồi nghiêng rằng:

- Bà Mai! Bà chết sớm hơn tôi tưởng đấy. Chuyện ân oán mà ba mẹ của bà đã gieo cho gia đình tôi thì bây giờ con trai của bà phải nhận lấy hậu quả.

- Chú Năm à!

Tuyết Vân nhìn chú mà không khỏi đau lòng. Ước mong của chú sao mong manh quá.

Tìm đứa con sau hai mươi tám năm dài xa cách mà không có chút ấn tượng gì về đứa con của mình. Chỉ dựa vào chuyện dò la tin tức mà không làm chú nản lòng, thì có chuyện gì mà chú không vượt qua đâu. Tuyết Vân cảm thấy thương chú vô cùng. Trong tình cảm

cũng như trên thương trường, chú không được may mắn như ba của cô. Chú đã hy sinh nhiều cho gia đình, cắt ruột xé lòng bỏ luôn đứa con chưa kịp chào đời của mình để về làm tròn chữ hiếu với ông bà nội.

- Tuyệt Vân! Gọi chú có chuyện gì mà đứng thờ người ra đó vậy?

Nghe chú hỏi, Tuyệt Vân cười. Cô lãng sang chuyện khác:

- Ngày mai, cháu cùng đi với anh Bằng ra Vũng Tàu để xem đất. Chú có đi cùng với tụi con không?

Ông Vũ xoa tay:

- Nếu chú đi thì còn gì để làm đâu. Vì nếu như cháu muốn giúp chú trong ván cờ này thì không nên đi cùng với cậu Bằng.

Tuyệt Vân tròn mắt nhìn chú:

- Nhưng Thạch Đình đã đi Pháp rồi. Anh Bằng thay quyền quyết định tất cả.

- Vậy phải hoãn lại đến khi nào Thạch Đình về mới đi.

- Sao vậy chú? Cháu không hiểu. Anh ấy cũng là em của anh Đình mà.

- Vì tình cảm của cháu, chú không muốn cho cậu Bằng vào cuộc.

- Thạch Đình sa vào bẫy của chú thì anh Bằng cũng không bỏ qua đâu.

- Chú có cách của chú. Cháu cứ yên tâm hoãn lại chuyến đi này.

- Dạ. Nhưng...

Ông Vũ khoát tay:

- Ra đời làm việc, không nên nói chữ nhưng. Cháu nhớ chưa? Chú có việc phải gặp ba cháu.

Tuyệt Vân không nói gì. Cô thấy trong chuyện này, không đơn giản là xây dựng cơ xưởng để tìm ra tung tích Tử Lan, mà còn có một nguyên nhân gì đó giữa người lớn với nhau mà cô không thể nào hiểu nổi.

Trong khi Tuyệt Vân còn chưa hiểu chuyện gì, thì ông Vũ đã đến gặp anh trai của mình ở công ty Phi Vân.

- Anh Ba à! Tuyệt Vân nói Thạch Đình đi Pháp rồi. Nếu không thí công ngay thì ông viện trưởng viện mồ côi sẽ đổi ý ngay.

- Miếng đất đó quan trọng với chú vậy sao?

- Thạch Đình không thể ngờ rằng miếng đất ấy là bất động sản của ông bà ngoại nó đã sang nhượng lại cho em.

- Như Mai làm như vậy cũng vì anh trai của mình. Em không nên nhắm vào miếng đất.

Bờ môi ông Vũ mím chặt:

- Hàm oan của ba thật không đáng. Chỉ một lời khai của Như Mai đã làm đảo lộn tất cả. Em không cam tâm.

- Nhưng bây giờ chú đã có tất cả rồi còn gì. Ba mẫu đất kia có đáng gì đâu.

- Nỗi hàm oan của ba thì đáng sao? Sau chuyện do họ gây ra, anh vẫn không giận Như Mai ư?

- Em đã thay thế anh chăm sóc ba và gánh những chuyện làm ăn trong lúc ba ngồi tù, anh rất nể phục em, nhưng...

Ông Vũ nhìn anh rồi bác bỏ ngay:

- Đừng bao giờ nói tiếng "nhưng" với em. Cảnh của ba mình ngày xưa phải là cảnh của Thạch Đình bước vào.

- Em muốn như vậy ư?

- Phải.

- Sóng sau xô sóng trước. Anh mong em suy nghĩ lại. Thạch Đình cũng không đơn giản đâu.

- Nếu không có chuyện đó thì anh và Như Mai đã thành chồng thành vợ rồi. Nhưng trớ trêu thay, Như Mai đã theo di đi xa làm việc và yêu Thạch Bân. Thời gian em đi tìm nhưng không gặp mà lại gặp Vịnh Tử để yêu, rồi có con với cô ấy. Đến khi nhận được tin của mẹ, em mới gặp cô ấy và cô ấy không hề ân hận với lời khai của mình. Một lần nữa, em phải trốn chạy trách nhiệm của mình với Vịnh Tử để rồi bây giờ có con mà không hề biết mặt con. Thạch Đình không đơn giản à? Thử xem cậu bé ấy giống mẹ hay giống cha?

Ông Trung không nói gì, chỉ nhìn em trai như thấu hiểu nụ cười chất chứa hận thù bao năm sao đôi môi mím chặt ấy.

Nhược Lan bước xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Thời gian chỉ có hai tháng trôi qua mà cô tưởng chừng như đã hai năm. Hôm nay về lại Việt Nam, lý do rất đơn giản của cô là ngày giỗ của cô Diệu Anh. Thời gian ở lại của cô chỉ có bốn mươi tám giờ, nhưng cô không thể không về.

Sau khi làm xong thủ tục, Nhược Lan gọi một chiếc taxi rồi đưa cho anh tài xế một tấm danh thiếp.

Ngồi trên xe mà Nhược Lan thấy bồi hồi, lòng nao nao đến lạ. Cô muốn gặp Thạch Bằng ngay tức khắc để tạo cho anh một bất ngờ thú vị.

Cảm giác của anh như thế nào khi thấy cô về. Anh đã quên Yến Phi hay vẫn còn đến viếng mộ cô ấy như lúc cô còn ở Việt Nam? Tình yêu không thể nửa vời, nhưng nửa cuộc đời còn lại của cô hình như sống mà không thể thiếu vắng Thạch Bằng. Anh có nghĩ đến cô như cô đã nghĩ đến anh không?

- Thưa cô, đến rồi ạ.

Trả tiền cho anh tài xế, Nhược Lan galăng:

- Cảm ơn anh. Không cần phải thối lại đâu.

Anh tài xế cảm ơn cô rồi cho xe chạy thẳng. Nhược Lan đưa tay bấm chuông đến ba lần mà Mỹ Chi vẫn không xuất hiện. Về nhà Thạch Bằng thì không thể được rồi. Đến làm phiền Thạch Đình thì càng không nên, còn vào khách sạn thì càng không thể phung phí. Nhược Lan vỗ trán rồi kêu lên:

- Viện mồ côi.

Thế là Nhược Lan đưa tay vẫy một chiếc xích lô vừa trờ tới. Cô nói địa chỉ rồi ngồi yên vị trên chiếc xích lô Nhược Lan nhìn ngắm hai bên đường. Xe chạy ngang qua nơi làm việc của cô, nhưng Nhược Lan không có ý định thăm ông viện trưởng già ở trong bệnh viện.

Đến viện mồ côi, Nhược Lan nhảy vội xuống xe. Chiếc samsonai thật gọn gàng trong tay, cô vui vẻ bước vào văn phòng và gặp ngay bà viện trưởng già. Cô lễ phép:

- Cháu chào bà.

Đôi mày bà viện trưởng nhú lại rồi giãn ra. Bà chột cười đôn hậu:

- Nhược Lan đây à? Hai tháng nay, cháu không đến. Bận công việc à?

Nhược Lan vòng tay ôm lấy bờ vai bà:

- Bà biết không? Cháu đi tu nghiệp bên Canada đây.

- Giỏi thế cơ à? Nếu Diệu Anh còn sống, nhìn thấy con như vậy thì hay biết mấy.

- Cô Diệu Anh đã chết, nhưng trong lòng con, cô ấy vẫn sống. Điều con làm ở nơi suối vàng, chắc cô Diệu Anh cũng mãn nguyện rồi, phải không viện trưởng?

Bà viện trưởng tắc lưỡi:

- Bà không hiểu sao cô Diệu Anh không nói nhiều về mình. Bản tóm tắt ngắn gọn trong lai lịch..

Nhược Lan không để bà nói trọn câu, cô ngắt lời:

- Có chuyện không ổn hả bà?

Bà trầm lặng giây lát rồi gật gù, nói nhỏ:

- Gần đây, có một người đàn ông họ Hạ đến viện cô nhi này làm nhiều việc từ thiện. Ông ta có hỏi đến cái tên Diệu Anh, nhưng lâu nay không gặp con nên bà không thể tự ý cung cấp những gì liên quan đến Diệu Anh, khi chưa có sự đồng ý của con.

Nhược Lan hỏi dồn:

- Thế bà trả lời ông ấy thế nào?

- Bà nói trong viện không có cái tên ấy.

Chợt nhớ ra, Nhược Lan lẩm bẩm:

- Không lẽ nào người đàn ông họ Hạ kia có liên quan đến bức thư của cô Diệu Anh để lại sao?

Bà viện trưởng không nghe rõ nên hỏi lại:

- Cháu lẩm nhẩm cái gì mà có cô Diệu Anh, rồi người đàn ông, rồi bức thư gì gì đó?

Nhược Lan xoay người qua nhìn bà, rồi nói chậm rãi:

- Ngày mốt, con lại đi Canada tiếp tục du nghiệp rồi. Nếu ông ấy có trở lại đây thì bà bảo ông ấy đợi con nhà Bà đừng nói con là ai đấy nhé.

Bà gật gù:

- Được rồi. Bây giờ cháu đi tắm rồi ngủ một giấc cho khỏe đi.

- Dạ, nhưng con gọi điện thoại bây giờ được không bà? Có phiền bà không, viện trưởng?

Bà đứng lên, hiền hậu nhìn cô:

- Không phiền. Con cứ tự nhiên. Chẳng phải nơi đây là nhà của con sao?

Nhược Lan ôm chầm lấy bà rồi hôn lên đôi gò má hằn những vết nhăn theo năm tháng.

Tuy đã ngoài bảy mươi tuổi, nhưng bà vẫn còn miệt mài với công việc. Tất cả tình cảm của bà đều dành cho trẻ em mồ côi. Trong số đó, Nhược Lan đặc biệt chiếm nhiều cảm tình của bà. Bà đã bỏ đi tài sản của mình ra thành lập nên viện mồ côi này để cứu vớt những cuộc đời trẻ em không may mắn.

Bà xoa đầu cô, dịu giọng nói:

- Con cứ ở lại đây đến ngày lên máy bay Ta rất mừng khi có con ở bên cạnh.

Nhược Lan khẽ dạ, cô xúc động nhìn bà bước nhanh ra cửa. Bà là thế đấy. Nhanh nhẹn vốn là bản tính của bà.

Nhìn điện thoại, Nhược Lan ngáp ngừng nhắc ông nghe. Cô đưa tay xem đồng hồ rồi nói một mình:

- Mới mười giờ, Thạch Bằng chưa về. Mình có nên gọi đến công ty không nhỉ? Nhỡ gặp Thạch Đình nghe máy thì phiền phức lắm. Hay mình đến nhà anh ấy.

Nghĩ vậy, Nhược Lan gác máy. Cô so vai rồi bước nhanh ra khỏi phòng khách.

Mười giờ bốn mươi phút, Nhược Lan đã có mặt ở trước phòng khách nhà Thạch Bằng. cô nhìn gói quà trên tay do chính cô chọn mua để tặng Thạch Bằng, trái tim cô cứ dồn dập yêu thương mà không sao đếm được nhịp đập của con tim khi nghe cửa phòng khách bật mở.

Nhược Lan hướng đôi mắt về phía phát ra tiếng động ấy. Nhược Lan ngó trân trân hai người. Cô làm rơi gói quà xuống nền gạch bông vỡ toang khi thấy Thạch Bằng khoác vai Tuyết Vân.

Họ thân mật với nhau như vậy được bao lâu rồi nhỉ?

Thấy Nhược Lan đứng sừng sững trước mặt mình, Thạch Bằng không tin vào mắt mình. Anh đưa tay dụi mắt, trong khi giọng Tuyết Vân vẫn nhura nhura.

- Anh hay đấy, Thạch Bằng. Nhà này chỉ có bác gái mới có chìa khóa mà. Anh lẳng nhăng quá vậy, anh yêu.

"Anh yêu, Nhược Lan suýt ngất xỉu khi nghe Tuyết Vân thốt ra hai tiếng đó. Nhưng bản tính thư thái, điềm nhiên đến bất cần đời của Nhược Lan trỗi dậy. Cô nhìn Tuyết Vân, cười nửa miệng:

- Tôi không nhận mình là gì cả, nhưng nếu hai người yêu nhau thì tôi không còn gì để nói. Xin lỗi. Tôi đã đến không đúng lúc.

Nói xong, Nhược Lan toan bỏ đi, nhưng Thạch Bằng đã nhanh chân hơn. Anh chặn cô lại bằng cách đứng án ngữ trước cửa phòng. Anh cố gắng giải thích:

- Tuyết Vân say rượu rồi. Cô ấy uống rất nhiều và không chịu về nhà nên anh..

Tuyết Vân tiếp lời anh:

- Nên anh ấy đưa tôi về nhà riêng, mà tương lai cũng là nhà của hai chúng tôi. Chị có tư cách gì mà so sánh với tôi chứ? Không đến lượt chị dự phần đâu, Nhược Lan à. Ha... ha... hạ.

Một tràng cười ngạo nghễ của Tuyết Vân làm Nhược Lan nóng mặt. Không những ngạo cô mà còn xúc phạm đến cô Thật quá đáng.

Bốp.

Nhược Lan thẳng tay tát vào gò má đang ửng hồng vì rượu của Tuyết Vân, cô gần giọng:

- Hãy ôm lấy tình yêu của cô đi, nhưng đừng xúc phạm đến tôi. Tôi không tha cho cô đâu, Tuyết Vân.

Sự giận dữ của Nhược Lan không làm Thạch Bằng nao núng. Ngược lại, anh trừng mắt nhìn cô, quát:

- Tôi đã nói Tuyết Vân đang say, sao cô không nghe tôi nói? Đánh người say là cô chẳng tỉnh táo hơn. Cô về mà suy nghĩ lại đi.

Sau câu nói của Thạch Bằng là cánh cửa phòng thứ hai bật mở toang ra. Tim Nhược Lan đau nhói. Cô chạy nhanh ra khỏi phòng khách để che giấu giọt nước mắt lăn dài trên má.

Tiếng cười của Tuyết Vân vẫn vang vọng theo bước chân cô.

Sau đêm đó, Nhược Lan trở về cô nhi viện mười một giờ. Sau khi trả lời những câu hỏi của viện trưởng, Nhược Lan trở về phòng cùng về một mình. cô không ngủ, quần quai trong bóng tối. Tuyết Vân xúc phạm cô như vậy sao Thạch Bằng còn bên vực Tuyết Vân ra thế? Cô sai ư? Cô không tỉnh táo ư? Thử hỏi làm sao cô tỉnh táo khi Tuyết Vân nói những lời vu oan, khinh khi cô như vậy.

Thạch Bằng không say như Tuyết Vân. Anh đuổi cô về thẳng thùng thì không việc gì cô phải suy nghĩ lại vì anh cả. Bao ngày tháng ấp ủ nhớ nhưng dành cho anh được anh đáp lại như vậy ư? Tấm chân tình của cô dành trọn cho anh bao năm nay, chẳng lẽ anh không hiểu, không biết hay sao mà đối xử với cô như vậy? Một câu hỏi không lời giải đáp khiến tim nhói đau. Nhược Lan chớp khẽ đôi mi, hai hàng lệ vượt bờ mi lăn xuống má.

Nhược Lan đã khóc. Khóc cho tình cảnh của mình, hay khóc cho số phận cô độc của chính cô đây? Không họ hàng thân thuộc, không bề thế, cũng không giàu có như Tuyết Vân. Chỉ có một mảnh bằng bác sĩ thì làm được cái gì chứ? Chữa trị bệnh nhân khỏi bệnh thì không có gì để nói. Có những ca đã cố gắng hết sức mà vẫn không chống chọi nổi với số phận nghiệt ngã. Con người, sinh, tử, bệnh, lão là như vậy ư? Không ai tránh khỏi cái đau, cái khổ trong cuộc sống thì cô cũng như họ, không ngoại lệ. Thật là không đơn giản khi nhìn tình yêu bằng màu hồng.

- Nhược Lan!

Một giọng nói khá quen thuộc vọng vào. Nhược Lan không buồn bật đèn lên. Cô không buồn lau nước mắt, bước đến mở cửa.

Tách.

Căn phòng sáng rực lên bởi ánh đèn néon. Người có giọng nói ấy chính là Thạch Đình.

Anh nhìn Nhược Lan ngồi ủ rũ trong góc phòng mà không khỏi xót xa.

Nhược Lan không buồn nhìn xem đó là ai. Lặng lẽ theo từng xúc cảm của riêng mình.

Đau đớn, tủi hận làm cô mệt mỏi. Rèm mi của cô khẽ chớp cũng là lúc Thạch Đình thân thiết đặt tay lên vai cô, giọng anh nhỏ nhẹ:

- Tại sao em cứ khóc mãi như thế này hả Nhược Lan? Về nước, sao không gọi điện cho Thạch Bằng? Thạch Bằng không thể yêu Tuyết Vân được đâu. Cậu ấy chỉ giúp Tuyết Vân thôi.

Mặc dù đang buồn, nhưng Nhược Lan cũng cảm nhận được cách thay đổi lối xưng hô của Thạch Đình. Rồi bàn tay ấm áp đầy thân tình của anh đang đặt trên vai, tạo cho cô cảm giác được thông cảm, an ủi phần nào.

Như thấu hiểu suy nghĩ của cô, Thạch Đình kéo cô ngồi trên giường, nhẹ giọng:

- Anh vừa đi Pháp về hồi chiều, Thạch Bằng gọi điện cho anh hay Di Hảo vui lắm. Hồi mãi, Di Hảo mới cho biết là em từng ở viện cô nhi này từ nhỏ, nên anh mới đến đây. Gặp bà viện trưởng, anh năn nỉ mãi, bà mới cho anh vào.

Lau nhanh dòng nước mắt, Nhược Lan hỏi:

- Di Hảo khỏe không anh Đình?

Thạch Đình gật đầu, ôn tồn nói:

- Di Hảo nhớ em lắm. Di đã dọn về để chăm lo hương khói cho bà Thạch Bằng đã về công ty với anh rồi. Em đi mà không cho ai biết địa chỉ thì làm sao liên lạc với em đây hả? Đến khi em gởi thư về, ai cũng mừng vui, nhất là Thạch Bằng.

Nhược Lan thiểu não nhìn Thạch Đình:

- Anh ấy vui mừng, anh tin sao? Tuyết Vân làm sao dám nói những điều ấy với em nếu Thạch Bằng không mở lời chứ?

Thạch Đình trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hãy nghe anh nói đây, Nhược Lan. Tuyết Vân cũng thâm yêu Thạch Bằng, dù biết rằng Yến Phi cũng yêu cậu ấy. Nhưng Thạch Bằng yêu một mình em thôi.

Nhược Lan lắc đầu nguầy nguậy:

- Em không tin đâu. Sự thật không phải là như vậy.

- Đừng như vậy, Nhược Lan. Anh xin lỗi.

Nhược Lan quay phắt người lại nói phát ra tiếng nói ấy. Cô không thể tin ở mắt mình và chợt hiểu ra tất cả. Thạch Đình rồi Thạch Bằng nhìn cô chăm chăm khiến cô giận sôi lên. Nhược Lan hầm hừ nhìn Thạch Đình:

- Ngay cả anh cũng gạt tôi ư? Thật là quá đáng. Tôi đã tin anh, còn anh thì xem tôi là gì chứ? Tất cả đều dối trá. Hãy về hết đi. Tôi không muốn nhìn thấy hai anh em anh một phút giây nào nữa.

Trong lúc Thạch Đình không biết dùng lời khéo léo nào giải thích cho Nhược Lan hiểu được, thì Thạch Bằng cũng chẳng vừa. Anh quắc mắt nhìn Nhược Lan:

- Đêm nay, anh nhất định phải nói rõ cho em hiểu. Thật ra, anh Hai không gạt em đâu. Nếu anh không nhờ anh Hai giúp thì anh không cam lòng mất em đâu. Tuyết Vân chỉ là hiểu lầm. Em có nghe rõ lời anh nói không? Nếu chết để chứng minh là anh trong sạch với Tuyết Vân thì anh cũng cam lòng. Những gì anh nói với em là sự thật. Anh ấy không có lỗi trong chuyện này. Ra đi để rũ bỏ tất cả tình cảm yêu thương của mọi người dành cho em thì em mới vui sao? Đành lòng sao Nhược Lan?

Thật cố gắng, Thạch Đình nói nhỏ:

- Việc tu nghiệp của em, mọi người không phản đối. Nhưng tình cảm của Thạch Bằng dành cho em là chân thật. Em phải tin tưởng Thạch Bằng. Cậu ấy đã phân định rõ ràng lắm rồi mới can đảm làm như vậy. Đừng giận nhau nữa, hãy chăm lo tình yêu của hai người. Đừng vì chút hiểu lầm không đáng mà ôm hận trong lòng. Hãy giữ gìn lấy hạnh phúc, đừng để mất tình yêu. Yêu và giữ được tình yêu thì còn gì bằng.

Đôi mắt Thạch Đình đầm ấm nhìn cô Nhược Lan cẩn nhẹ môi. Bỗng nhiên nước mắt tuôn dài. Cô ngã vào lòng Thạch Bằng, khóc nức nở.

Chương 8

Đứng trước mộ cô Diệu Anh, mặt Nhược Lan chợt nhòe nhoẹt.

- Cô ơi! Hôm nay cháu đã thành danh. Là một bác sĩ như cô hằng mong ước. Cháu đã làm tròn tâm nguyện của cô thì cô đã không còn để nhìn thấy cháu vinh quang nữa rồi. Cháu trở về để thăm những trẻ em ở viện cô nhĩ. Hôm nay cháu có nấu những món ăn mà cô thích đấy. Ngày mai, cháu đã đi rồi. Cô nhớ phù hộ cho cháu nhé.

Ông viện trưởng tiếp lời Nhược Lan.

- Cháu cứ yên tâm ở nước ngoài tu nghiệp. Chú sẽ thay cháu thường xuyên đến thăm mộ cô Diệu Anh. Còn bây giờ về nhà chú dùng cơm. Hôm nay là ngày giỗ của Diệu Anh.

Nhược Lan nhìn ông, xúc động:

- Đã bao năm rồi mà chú chưa chịu lập gia đình sao? Ở mãi như vậy, chú không thấy chán à?

Choàng tay qua vai Nhược Lan, viện trưởng thân mật nói:

- Đi làm công việc từ thiện, chú mới gặp cô Diệu Anh. Lúc ấy, cháu còn nhớ không. Chú thường mua bánh kem để hồi lộ cháu đấy.

Nhược Lan bật cười khúc khích:

- Vì chú không biết cháu, tưởng cháu là con ruột cô Diệu Anh. Năm đó, cháu mới mười tuổi, nhưng cũng biết một điều là chú thích cô Diệu Anh.

Viện trưởng mơ màng:

- Diệu Anh biết là trong người mắc bệnh nan y nên đã từ chối tình cảm của chú. Sau đó Diệu Anh mất đi, chú suy sụp tinh thần. May nhờ cô ấy đã tin tưởng gởi cháu lại cho chú bảo bọc, chú cảm thấy an ủi phần nào.

Nhược Lan mỉm cười, ánh mắt cô tinh ranh:

- Nhưng cháu đã không nghe lời chú, một hai đời đi làm nên bây giờ mới có...

Đưa tay véo nhẹ vào mũi Nhược Lan, Viện trưởng ngắt lời cô:

- Cũng tại chú giới thiệu cho cháu đến biệt thự 303 nên bây giờ cháu mới có người yêu chứ gì.

Nhược Lan chặc lưỡi:

- Chú cứ trêu cháu hoài. Bây giờ lắm chuyện phiền phức chứ phải chuyện yêu không đâu.

Viện trưởng chau mày:

- Thạch Bằng làm cháu buồn phải không?

Nhược Lan lúng túng lắc đầu:

- Không phải một, mà cả hai anh em đều làm cho cháu buồn, lại thêm cô Tuyết Vân yêu anh Bằng nữa, chú Minh à.

Chú Minh - tên của ông viện trưởng được Nhược Lan gọi khi nào cô có chuyện khó xử mới nhắc đến cái tên cúng cơm của ông. Ông Minh rất hiểu tánh nết cô con gái nuôi có người yêu. Tuy không thân thiết ruột rà với nhau, nhưng giữa Diệu Anh và Nhược Lan cũng có đôi nét giống nhau về tính tình. Cái tính bộc trực, thẳng thắn của hai người, ông rất thích. Diệu Anh chết đi, để lại Nhược Lan và ông xem cô như chính con gái ruột của mình.

Thấy chú im lặng, Nhược Lan nhìn ông tinh nghịch:

- Chú đang nhớ đến cô Diệu Anh phải không?

Ông Minh thật thà gật đầu:

- Cháu và Diệu Anh đều giống nhau ở điểm là chịu thương chịu khó, biết người biết tạ. Rất đáng nể phục. Chú mất Diệu Anh vì số phận mà ông trời dành cho cô ấy quá nghiệt ngã. Còn cháu và Thạch Bằng đều yêu nhau. Không có lý do gì phải xa nhau vì Tuyết Vân hết. Bởi vì yêu là quyền tự do của mỗi người. Tuyết Vân yêu cậu Bằng là quyền của cô ấy. Điều chủ yếu là cháu và cậu Bằng có thật sự không thể tách rời nhau hay không. Tình yêu của hai người vững vàng thì cháu phải vững tâm tin tưởng cậu Bằng, cũng như tin tưởng ở mình.

Nhược Lan lo lắng:

- Nhưng cháu ở Canada đến hai năm...

Ông Minh xua tay, ngắt lời cô:

- Thời gian không thành vấn đề, tình yêu không biên giới. Yêu có kết quả hay không là ở hai đứa.

- Cháu chỉ sợ anh Bằng không phân định rõ ràng.

Ông Minh vỗ nhẹ lên vai Nhược Lan:

- Lúc cháu đi, cũng là lúc cậu Bằng phân định rõ ràng lắm rồi. Cậu ấy đã tìm gặp Mỹ Chi rồi đến gặp chú để hỏi thăm cháu trông rất tội nghiệp. Cậu ấy còn đòi đi Canada, nhưng chú đã ngăn lại, không cho phép cậu ấy làm cháu phân tâm trong khi cháu vẫn còn đang giận.

Nhược Lan hỏi vặn lại:

- Có thật không chú?

Ông Minh cốc nhẹ lên đầu Nhược Lan:

- Ngay cả chú mà cháu cũng không tin sao nhóc con?

Đưa tay xoa đầu, Nhược Lan cười cười:

- Trên đời này, ngoài chú và cô Anh ra cháu không tin ai cả.

- Ngay cả Thạch Bằng ư?

Nhược Lan thừ người giây lát, rồi lắc đầu:

- Tuyệt Vãn cứ ngày đêm kè kè bên anh ấy như vậy, làm cháu không tin tưởng như cháu tin tưởng chú đâu.

Ông Minh cười, hài lòng:

- Cám ơn cháu đã tin tưởng chú, nhưng cháu cũng không thể không tin Thạch Bằng.

Cháu phải tin tưởng người mình yêu chứ.

Nhược Lan giậm chân, ngúng nguẩy:

- Từ đầu chí cuối, chú cũng bệnh vực cho Thạch Bằng hơn cháu.

Ông Minh xoa đầu cô:

- Thôi được. Chú không bệnh người ngoài. Bây giờ về được chưa cô bác sĩ?

Nhược Lan gật đầu, cô bước theo ông Minh ra xe. Ngồi trên xe, Nhược Lan hỏi ông Minh với vẻ lúng túng:

- Chú Minh, chú thấy anh Thạch Đình như thế nào?

Ông Minh nhìn Nhược Lan có vẻ lạ lẫm:

- Sao cháu không hỏi chú về Thạch Bằng?

Nhược Lan lắc đầu, cô nở nụ cười tươi tắn:

- Ba năm cùng anh ấy sống dưới một mái nhà, cháu đã hiểu anh Bằng rồi.

Ông Minh giả vờ giận dữ:

- Bây giờ chú mới hiểu vì sao cháu dọn đến ở chung với mẹ con Thạch Bằng mà không chịu ở nhà chú?

Nhược Lan bối rối, giải thích:

- Lúc ấy, mẹ con dì Hảo thật khó khăn. Bệnh của anh Bằng cũng chưa khỏi, nên cháu muốn giúp đỡ họ.

Ông Minh bật cười:

- Chú là người giới thiệu cháu đến gia đình Thạch Bằng. Nhưng khi cháu nghỉ việc thì cũng lắm phiền phức. Ông Bân và Thạch Đình cứ hỏi thăm chú mãi về cháu. Không hiểu sao lúc ấy, chú lại đồng tình với cháu nói dối cha con họ.

Nhược Lan nheo mắt nhìn ông:

- Đơn giản là chú không muốn cô Diệu Anh biết là chú không giúp cháu, phải không?

Ông Minh nhún vai, cười hài hước:

- Có lẽ vậy. Chú sợ người chết lắm.

Nhược Lan bật cười, một nụ cười ẩn chứa niềm vui, niềm tự hào vì Nhược Lan đã trưởng thành trong vinh quang, đã làm tròn tâm nguyện của cô Diệu Anh, và đã không phụ tình cảm yêu thương của ông dành cho cô.

Cho xe vào sân, ông Minh quay sang nhìn Nhược Lan:

- Cháu sẽ rất vui khi gặp một người mà tương lai, người ấy sẽ là mẹ chồng của cháu.

Nhược Lan vỗ lễ, mặt cô đỏ gay:

- Từ lâu, cháu đã xem bà ấy là mẹ rồi còn gì.

Ông Minh le lưỡi trêu:

- Thế cơ đấy. Biết lấy lòng mẹ chồng tương lai không Nhược Lan? Cháu phải cố gắng nếu không muốn bị trượt đó nha nhóc.

Nhược Lan hình hình chiếc mũi:

- Không cần dự thi, cháu cũng nắm chắc phần đậu rồi. Chú đừng trêu chọc cháu nha. Hãy đợi đấy!

Nhược Lan bước nhanh vào phòng khách. Cô ôm chầm lấy bà Hảo, thân mật hỏi:

- Bác có khỏe không?

Bà Hảo ngẩng lên nhìn cô một lát rồi mỉm cười:

- Ai là bác của cô chứ? Ngay cả địa chỉ cũng không cho ta biết để liên lạc. Còn Thạch Bằng cố làm ra như vui vẻ lắm vậy. Nhưng trong lòng chẳng khác nào như sống dở chết dở.

Nhược Lan cảm động:

- Con cũng nhớ bác lắm, nhưng thời gian mới qua, tất cả đều mới mẻ với con. Việc học vất vả, con không muốn mọi người bận tâm vì con.

Bà Hảo cười đôn hậu:

- Nói chơi vậy thôi chứ bác không buồn giận gì con đâu.. Con có lý của con. Lúc nào bác cũng mong muốn con và Thạch Bằng sớm thành thân với nhau thì dù có chết bác cũng mãn nguyện.

Nhược Lan vội xua tay:

- Bác đừng nói gỡ như vậy. Tu nghiệp xong con sẽ trở về. Dù có thành duyên hay không thành duyên với anh Bằng, con cũng sẽ ở bên bác mãi.

Bà nâng cằm Nhược Lan, âu yếm nhìn vào mắt cô:

- Nhất định con sẽ có danh phận với Thạch Bằng. Bác không chọn ai khác đâu.

Nhược Lan cảm động, chớp mắt:

- Được làm con dâu của bác đã là phúc phần của con. Cảm ơn bác đã dành nhiều tình cảm cho con.

- Được rồi, được rồi. Chị Hảo và cháu mau ra đây xem ai đến đây nè.

Bà Hảo và Nhược Lan đi theo ông Minh ra ngoài ban công. Đứng từ trên cao nhìn xuống bà Hảo và Nhược Lan đều nhìn thấy người khách vừa đến không ai xa lạ chính là Thạch Bằng.

Thấy bóng dáng anh là Nhược Lan không tránh khỏi bồi hồi, xao động. Con tim rung lên từng nhịp đập yêu thương. Cô không nén được lòng mình rằng đã yêu anh. Cô yêu anh thật rồi. Yêu trong thầm lặng. Đã bao năm rồi, cô mới cảm nhận được cảm giác yêu thương mà anh ban tặng. Thật ngọt ngào làm sao khi được anh yêu.

Mãi suy nghĩ nên Nhược Lan không hay Thạch Bằng đã đứng bên cạnh mình. Đôi mắt anh đắm đắm nhìn cô:

- Anh xin lỗi đã không đến viếng mộ cô Diệu Anh cùng em, vì bận ký một hợp đồng quan trọng với người nước ngoài.

Nhược Lan lúng túng lắc đầu:

- Em không giận anh đâu. Công việc là quan trọng. Sau này em đi rồi, anh thay em viếng thăm cô cũng đâu có muộn.

Bổng Thạch Bằng ôm Nhược Lan vào lòng, anh thủ thỉ:

- Hôm nay là ngày giỗ của cô Diệu Anh.. Cũng là ngày mẹ anh đến xem mắt nàng dâu tương lai đây. Anh rất vui, Nhược Lan. Hãy bằng lòng làm vợ anh nhé.

Nhược Lan bật cười nhỏ nhẹ:

- Em không ép anh đó nhé.

Thạch Bằng lại ôm cô thật chặt. Cô chúi vào ngực anh thở thê:

- Em rất sung sướng, Thạch Bằng ạ.

Hai người trong vòng tay hạnh phúc đã khiến một đôi mắt phía cổng rào ngân ngấn nước rồi vụt bỏ chạy. Người ấy chính là Tuyết Vân.

- Viện trưởng! Bà có nhầm lẫn không đây?

Ông Vũ nhìn bà viện trưởng, hỏi vặn bà một lần nữa mà trong lòng rất sốt ruột muốn biết người cần gặp ông là ai. Thế mà một cú điện thoại báo tin người ấy đã lên máy bay đi Canada rồi. Hai ngày, ông đã bỏ cả thời gian ngồi ở đây chờ từ sáng đến tận khuya mới về.

Hụt hẫng thất vọng khiến ông Vũ bực mình nhưng vẫn cố gắng tỏ ra lịch sự nói:

- Rất cảm ơn bà đã báo tin cho tôi. Nếu có lần sau thì bà phải giữ người ấy lại giùm tôi nha.

Bà viện trưởng nhìn ông, thiện cảm hơn.

- Tôi sẽ cố gắng giúp ông và cảm ơn ông có lòng hảo tâm tới viện cô nhi này.

- Không có gì. Bà đừng khách sáo.

Tiến ông Vũ ra cổng, bà viện trưởng khẽ chau mày rồi chìm đắm trong suy nghĩ riêng tư. Từ cô nhi viện về, ông Vũ cứ trầm tư suy nghĩ mãi. Ai cần giúp ông nhi? Đàn ông hay đàn bà? Nam thanh hay nữ tú? Người đó ra dáng như thế nào có liên quan gì đến ông không? Bà viện trưởng làm ra vẻ rất bí mật như vậy? Bao nhiêu câu hỏi vẫn nảy ra nhưng không có một câu nào được giải đáp khiến ông mệt mỏi, chán nản, chẳng muốn làm gì cả.

- Chú Năm! Anh Đình đã đi Đài Loan ký hợp đồng rồi. Bây giờ phải làm sao đây?

Nghe cô cháu gái nói, ông Vũ vẫn thản nhiên như không có gì xảy ra. Ông ngồi trầm ngâm bên bàn làm việc một lát rồi khoát tay nói:

- Cháu cứ đi làm việc của mình đi.

Còn Tuyết Vân thì sao? Cô không nói gì mà chặc lưỡi đi ra ngoài, bởi cô rất hiểu tình cảm của ông chú trong lúc trầm ngâm tư lự như vừa có chuyện gì đó xảy ra.

Tuyết Vân không đến công ty Phi Vân mà đến thẳng công ty Thạch Đình. Bước vào phòng giám đốc cô không thấy Thạch Bằng nên yên vị trên ghế giám đốc ngồi chờ. Thấy chị giúp việc bước vào là cô hỏi ngay:

- Chị có biết anh Bằng đi đâu không?

Chị giúp việc nhìn cô rồi miễn cưỡng đáp:

- Tôi không biết.

Thấy thái độ của chị hầu như không thích mình, đột nhiên Tuyết Vân xẵng giọng:

- Chị thì biết quái gì. Loại người hạ tiện như chị thì suốt đời ở đợ cho người ta thôi.

Chị nhún vai, bình tĩnh đáp:

- Nhưng cậu Bằng không xem tôi như cô đã nói. Chỉ có hạng người thừa dịp vợ người ta ở nước ngoài đến câu rẻ chồng người ta là hạ tiện thôi.

Dứt lời, chị bỏ đi ngay, bỏ Tuyết Vân ngồi đó với gương mặt hằn học vì tức giận. Chị ta nói cái gì mà vợ đi nước ngoài rồi chồng người ta nhỉ? Hay là nói đến Thạch Bằng và Nhược Lan? Không lẽ mới hôm qua mà họ đã chính thức rồi sao? Không thể nào đâu.

Tuyết Vân cố trấn an mình cho đến khi cô nghe tiếng Thạch Bằng ngoài hành lang.

- Mỹ Chi! Em vào đây, anh có chuyện vui nói với em nè.

- Cô thật đáng ghét Mỹ Chi ạ. - Tuyết Vân hừ giọng, mặt vênh váo nhìn ra cửa phòng.

Mỹ Chi và Thạch Bằng đều khựng lại khi thấy Tuyết Vân.

Thạch Bằng vẫn giữ thái độ lịch sự, anh nhẹ nhàng hỏi:

- Em đến đây lâu chưa?

Tuyết Vân cười nhạt:

- Lâu hay mới thì anh nào có quan tâm đến em đâu mà hỏi.

Thạch Bằng nói, giọng dung hòa:

- Sao em lại nói vậy? Ai làm em giận hả Tuyết Vân?

Được dịp, Tuyết Vân lớn tiếng:

- Anh khéo dạy người khác khi dễ em đấy Thạch Bằng. Trong khi em bị người ta mắng mỏ ở đây thì anh lại ung dung đi với người khác. Thật là không xem em ra gì mà.

Mỹ Chi nhún vai thờ dãi:

- Lại ghen tuông gì nữa đây?

Tuyết Vân bộp chộp:

- Cô đáng để tôi ghen sao? Không biết nhìn lại mình. Vịt mà muốn thành thiên nga cũng được sao?

Không vừa, Mỹ Chi hất ngược mái tóc lên và cong môi:

- Thiên nga hay thiên kim gì mà tâm địa xấu xa thì còn thua con vịt nữa đây.

Không tự chủ được, Tuyết Vân nói lớn:

- Cô và Nhược Lan thật không biết xấu hổ. Hai người có tư cách gì mà bước vào nhà của Thạch Bằng.

Mỹ Chi so vai tỉnh bơ:

- Cô có tư cách sao? Đừng nghĩ mình may mắn sinh trưởng trong một gia đình giàu có là hơn thiên hạ. Thử chu du đi rồi biết lắm kẻ hơn mình, chứ đừng nhìn họ qua đáng vẻ bên ngoài.

Tuyết Vân chưa kịp nói thì Thạch Bằng đã lên tiếng phân bua:

- Làm ơn đi hai cộ Đây là văn phòng làm việc. Đừng cãi vã nhau nữa, không hay ho gì đâu.

Rồi anh nhìn Tuyết Vân nghiêm giọng:

- Mỹ Chi từ Pháp về. Cô ấy chỉ nhờ anh đón rước giùm vì đồ mang nhiều quá thôi. Nếu thế có đáng để em sinh sự với người ta không? Em không biết làm như vậy là không hay sao? Ngày xưa, tính cách của em đâu có như vậy.

Tuyết Vân bất chấp, cao giọng nói:

- Phải. Anh biết vì sao em trở thành con người khó thương như vậy không? Chính anh đã làm em thay đổi đấy. Anh thừa biết em yêu anh trước Nhược Lan mà. Sao anh chẳng chịu quan tâm gì đến em vậy? Anh lo cho cô ấy rồi lo luôn cho bạn của người ta mà chẳng cần đoái hoài gì đến em cả. Nhược Lan có gì hơn em đâu. Cô ta chỉ là một bác sĩ bình thường có tiếng mà chẳng có miếng. Một người không thân thể, mồ côi mồ cút vậy mà anh tin tưởng, yêu thương, bỏ mặc em ngày tháng yêu anh mà chẳng được anh đáp lại. Vì sao anh đối xử tàn nhẫn với em như vậy?

Thạch Bằng ngăn người ra một lát rồi bình tĩnh nhìn Tuyết Vân, nói chậm rãi:

- Anh cần nhắc cho em hiểu một điều là anh không thể xem em như Nhược Lan được.

Tình cảm của anh dành cho em là của một người anh dành cho đứa em gái thôi. Và em cũng nên hiểu một điều là tình yêu sẽ san bằng tất cả, không phân biệt, và anh yêu chính

con người của Nhược Lan, chứ không yêu những thứ mà em vừa đề cập đến. Hôm qua, anh đã chính thức cầu hôn cô ấy trước mặt mẹ anh và viện trưởng, sếp của Nhược Lan cũng chính là người đỡ đầu cho cô ấy.

Thạch Bằng vừa dứt lời là Mỹ Chi đập nhẹ lên vai anh, cô cười cười:

- Có thể chứ. Tôi nể phục anh đấy. Bây giờ anh đã sáng suốt, đã phân định rõ ràng cho tôi nghe rồi thì mau mau làm đám cưới đi để gió thổi bay sang người khác đấy nhé ông giám đốc. Và...

Nghe Mỹ Chi nói như chọc tức người đối diện nên Thạch Bằng ra dấu cho cô im lặng nhưng vẫn không qua nổi cặp mắt quan sát của Tuyết Vân.

Giọng Tuyết Vân đanh lại, sắc lên:

- Ngày nào hai người chưa chánh thức thành hôn thì tôi chưa rút lui đâu. Tôi không dễ thua cuộc như vậy đâu. Đừng vội mừng. Hãy chờ xem.

Nói xong, Tuyết Vân bỏ đi trong giận dữ. Tiếng giày cao gót nện mạnh xuống nền gạch của Tuyết Vân khiến Mỹ Chi vô cùng thoải mái hả hê trong lòng.

Thạch Bằng lại nhún vai, anh thờ dãi:

- Cô thì vui vẻ rồi, còn tôi thì chắc không yên với Tuyết Vân đâu. Cô ấy sẽ làm phiền đến Nhược Lan chứ chẳng chơi.

Mỹ Chi nhìn anh với vẻ nghi ngờ:

-Anh sợ Tuyết Vân làm tổn thương đến Nhược Lan ư?

Thạch Bằng nghiêm chỉnh lắc đầu:

- Tuyết Vân vì yêu thì chuyện gì cũng có thể làm được. Nhược Lan vốn là người bản lĩnh, nên tôi không sợ, mà chỉ sợ cô ấy làm chuyện đại dột thôi.

Mỹ Chi lắc đầu, cười phá lên:

- Nếu chết là cô ta chấp nhận thua cuộc rồi. Anh không nhớ lúc nãy Tuyết Vân tuyên bố sao?

Thạch Bằng khoát tay:

- Không nói chuyện này nữa. Cô nói chuyện của cô cho tôi nghe đi.

Đột nhiên, Mỹ Chi buồn so:

- Paris là thủ đô của tình yêu, nhưng ở bên đó tôi lại không có tình yêu. Buồn chán, nên trở lại Việt Nam tiếp tục đi tìm chàng hoàng tử trong mộng.

Thạch Bằng đã trở lại vui vẻ, anh cười:

- Biết ở đâu mà tìm. Cô khéo nói chuyện đó Mỹ Chi. Cô thật sự có tài đấy. Mỹ Chi Chọc tức người khác cũng giỏi, làm người ta buồn cũng giỏi.

Mỹ Chi trừng mắt nhìn anh:

- Tôi không phải là trung tâm gây cười đâu nhé. Tôi nói thật, anh không tin thì đành chịu thôi, hết cách rồi.

Thạch Bằng cười thành tiếng:

- Cô định đi đâu để rong ruổi tìm hoàng tử trong mộng đấy?

Mỹ Chi mơ màng:

- Gần đây thôi, có đi đâu mà xa lạ cho hao mòn thể lực. Tôi sẽ đi quanh quẩn ở công ty này để tìm hoàng tử của lòng mình.

Thạch Bằng cười phá lên, rồi nhẹ nhàng nói:

- Hoàng tử đi Đài Loan, ngày một mới về. Làm ơn thực tế một chút đi cô nương.

Mỹ Chi bậm chặt môi:

- Hy vọng tình cảm của tôi sẽ chinh phục được trái tim anh ấy.

Thạch Bằng cảm thấy chạnh lòng khi nghe lời nói chân tình của Mỹ Chi. Anh không đành lòng nói cho cô biết câu chuyện mà anh định nói. Chuyện gì đến hãy để cho nó tự nhiên đến. Đây cũng là quan niệm sống của anh và Nhược Lan. Bỗng nhiên anh cảm thấy có một cái gì đó lo lắng mơ hồ.

Lan Nhi nhìn mẹ ngồi với dáng vẻ u sầu trên ghế salon im lặng hàng giờ, và cô không chịu nổi đành phải lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng buồn bã.

- Mẹ à! Có chuyện gì, mẹ cứ tâm sự với con, bảo đảm mẹ sẽ thoải mái hơn.

Bà Vịnh Từ vẫn im lặng:

- Mẹ cứ nin thinh như vậy, chẳng giải quyết được gì đâu.

Bà Vịnh Từ thần thờ lẩm nhẩm:

- Biết làm sao đây. Người ta có bề thế nữa. Gia đình nhỏ này không thể mất hạnh phúc vì mẹ được.

Lan Nhi không nghe rõ, nên hỏi vặn lại:

- Con không hiểu mẹ nói cái gì cả.

Bà Vịnh Từ khoát tay:

- Con lo việc của con đi. Mẹ đi chợ nha.

Lan Nhi gật đầu rồi nói với theo mẹ:

- Nhớ mua cua biển về nấu xúp nha mẹ.

- Ồ.

Thấy tâm trạng hầu như không ổn của mẹ cô có vẻ lo ngại. Sau buổi nói chuyện từ nhà ông Trung về, thì thái độ của mẹ rất khác lạ với thường ngày. Tính tình vốn ít nói, suy tư này lại càng trầm lặng hơn. Ít chuyện trò với ba, cũng bớt quan tâm đến cô. Áp lực nào đã khiến mẹ của cô đột nhiên thay đổi đến như vậy? Là bác Hoàng Vũ hay là ray rứt chuyện không tìm được chị Tử Lan? Cả hai vấn đề đều có thể xảy ra với mẹ. Cô phải làm sao đây? Gặp bác Vũ hỏi trực tiếp, liệu có đường đột lắm không? Bác ấy đã hứa với cô là không phá vỡ hạnh phúc gia đình của cô thì vì lý do gì mà mẹ cô không vui vẻ như trước kia chứ?

Suy nghĩ cũng chẳng rõ vì lý do gì làm Lan Nhi bức mình, cô thả người nằm dài trên ghế mà miệng lầm bầm:

- Nếu biết yêu là thương tâm, tình là trắc trở thì trước đây cần gì quá thật tình.

Mỹ Chi nguyền dài:

- Mà cũng mến mộ Càn Long hay mến mộ Trịnh Thiếu Thu đây?

Lan Nhi giật mình ngẩng lên nhìn bạn:

- Ai mở cửa cho mày vô nhà vậy?

Mỹ Chi vênh mặt:

- Là má mi của mày.

Lan Nhi ngồi bật dậy:

- Mày ngồi xuống ghế đi rồi bình tĩnh nghe tao nói đây.

Nhẹ ngồi xuống bên cạnh Lan Nhi, Mỹ Chi khẽ đập lên vai bạn:

- Mày làm ra vẻ quan trọng quá vậy? Có liên quan đến tao không?

Lan Nhi cúi mặt, hồi lâu mới đáp:

- Tao nghĩ mày trở về Việt Nam lần này thật đúng lúc. Chuyện anh Thạch Đình có hôn ước từ khi còn nhỏ lận. Tao nghĩ...

Mỹ Chi lừ mắt, ngắt lời:

- Chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi. Mày nói một câu cũng tao nghĩ, hai câu cũng tao nghĩ chắc tao cũng nghĩ nói chuyện với mày luôn quá.

Lan Nhi vẫn bắn khoăn:

- Tao không biết mở đầu câu chuyện như thế nào đây.

Mỹ Chi nôn nóng hỏi:

- Tóm lại là đã xảy ra chuyện gì?

Lan Nhi không trả lời câu hỏi của Mỹ Chi, cô trầm giọng đọc:

- Nếu như tất cả nhờ duyên phận

Cần chi say đắm yêu một người

Mỹ Chi lấy làm thắc mắc:

- Mà đọc câu thơ này cho tao nghe là muốn ám chỉ điều gì hả?

Lan Nhi nghiêm giọng:

- Người có hôn ước với anh Đình là chị Hai của tao, tên Hạ Tử Lan.

Mỹ Chi chưng hửng:

- Hai họ khác nhau mà, chẳng lẽ...

Đến lượt Lan Nhi ngắt lời Mỹ Chi:

- Chấn thì tốt rồi, đằng này lẽ mới tội nghiệp cho mà chứ. Hai chị em cùng mẹ khác cha có gì là lạ đâu. Nói thật ra rồi tao chỉ sợ mà làm mất lạ với tao thôi.

Sau một phút định thần, Mỹ Chi nói mau:

- Mà khờ quá. Tình bạn và tình cảm riêng tư là hai chuyện khác nhau mà.

Túm tùm cười, Lan Nhi nói:

- Nghe mà nói như vậy, tao cũng yên tâm. Cách đây mấy ngày, tao có gặp anh Đình để cố tình cho anh xem hình sinh nhật của tao, rồi định nhờ anh đưa lại cho mà, nhưng mà đã về Pháp. Tao đã phát hiện ra khung ảnh trên bàn làm việc của anh ấy, kết hợp với lời kể của mẹ, nên tao mới biết tất cả. Chính anh Đình cũng thừa nhận.

Thật cố gắng, Mỹ Chi mới nói:

- Theo mà thì tao phải làm sao đây?

Lay nhẹ tay Mỹ Chi, Lan Nhi ôn tồn:

- Mà là bạn của tao, tao cũng không biết làm sao khi chị ấy bất tâm. Hai tuổi, chị ấy đã xa mẹ vào cô nhi viện, vừa lọt lòng đã không biết mặt cha Mà nói đi, chị ấy có tội nghiệp không?

Mỹ Chi ngập ngừng:

- Vì sao lại như vậy?

Lan Nhi cúi đầu, thờ dãi:

- Vì lập luận mê tín dị đoan của ông bà nội tao đã đưa đẩy ra một cuộc đời mồ côi như

thế, mà lẽ ra chị Tử Lan không đáng được đối xử như vậy.

Gương cười, Mỹ Chi nói:

- Tao không làm mày khó xử đâu. Bây giờ mới đúng là tơ hồng bị rối gỡ chẳng ra rồi.

Lan Nhi nhìn Mỹ Chi, chột cười:

- Cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên sẽ hay hơn. Sự thật bao giờ cũng đẹp mày phải an phận và chấp nhận nó, cũng như chấp nhận yêu anh Đình.

Mặt Mỹ Chi có vẻ lo lắng:

- Nhờ gặp lại Tử Lan mà cô ấy chưa có gia đình thì liệu anh Đình có chấp nhận hôn ước đã định sẵn của mình không?

Lan Nhi chặc lưỡi:

- Anh Đình phải cố gắng chấp nhận dù không yêu. Nửa miếng ngọc bội kia phải trở về gia tộc nhà anh.

Gương mặt Mỹ Chi thoáng nét buồn rồi bình thường ngay trở lại:

- Người lớn lúc rượu đã nhập vào rồi thì chuyện gì cũng có thể hứa hẹn với nhau mà không lường được rắc rối về sau cho con cháu.

Lan Nhi gục gặc đầu:

- Tao đồng tình với mày, nhưng tao khuyên mày không nên tuyệt vọng.

Mỹ Chi tự an ủi mình:

- Tư duyên là do trời định, buồn khổ cũng chẳng giải quyết được chuyện gì, đúng không Lan Nhi?

Lan Nhi đắm vào vai Mỹ Chi:

- Sáng suốt. Đợi anh Đình về, mày nhớ phải hỏi cho ra tâm tư nguyện vọng của anh là gì nha.

Mỹ Chi vẫn giả bộ tươi cười:

- Nếu anh ấy thật tình để tâm đến tao thì không cần hỏi anh ấy cũng nói ra mà.

Yên lặng vài giây, Mỹ Chi mới hỏi:

- Theo như mày kể thì ba của Tử Lan tìm đến đây rồi à?

Lan Nhi tỉnh bơ nói một hơi:

- Ông ấy họ Hạ, tên Hoàng Vũ, bây giờ rất giàu có, lại là một nhà từ thiện có tiếng tăm ở Sài Gòn đấy.

Nghe câu trả lời của Lan Nhi gần như cũng có cảm tình với ông Vũ, Mỹ Chi chẳng chú

tâm chuyện này, bởi khi nghe nói đến nhà từ thiện thì ai không nể phục chứ. Cô vội lảng sang chuyện khác.

- Mà nghĩ sao khi tao xin đi làm ở công ty Thạch Đình?

Lan Nhi tròn mắt:

- Thật vậy hả? Suy nghĩ kỹ chưa? Mà mang quốc tịch Pháp mà. Định hồi hương ở Việt Nam luôn sao?

Mỹ Chi nhướn mắt nhìn bạn:

- Việt Nam cũng là quê hương của tao vậy. Việc hồi hương có gì không tốt đâu.

Lan Nhi xua tay lia lịa:

- Tao biết tiền không quan trọng nhưng chủ yếu là tình cảm của mày dành cho anh Đình rất nhiều, e rằng...

Mỹ Chi vội vàng ngắt lời bạn:

- E rằng khi Tử Lan xuất hiện sẽ làm cho tao đau khổ chứ gì? Mày khéo lo lắng cho tao quá.

Lan Nhi thở ra:

- Còn hai bác thì sao? Mày không lưu luyến gia đình à?

Mỹ Chi tự tin nói:

- Ba má tao không phản đối. Họ tin tưởng và tôn trọng quyết định của tao.

Lan Nhi ngẩn người một chút rồi nói:

- Từ nay về sau, tao sẽ không bàn đến chuyện duyên phận nữa.

Mỹ Chi vờ nghiêm nét mặt:

- Tình yêu là đề tài muôn thuở mà. Mày phải biết yêu như thiên hạ chứ.

Lan Nhi khoác tay, khẽ lắc đầu:

- Cho tao xin hai chữ bình an đi.

Rồi cô nhái giọng một bài hát chĩa vào Mỹ Chi:

- Biết yêu là đau buồn

Biết yêu là nỗi buồn

Sao ta cứ mãi hoài còn yêu

Biết yêu chàng không thành

Trái tim vàng tan tành

Xin làm người điên với chàng...

Mỹ Chi thở phào, liếc xéo Lan Nhi:

- Mày cả gan dám sửa lời bài hát hả?

Lan Nhi vờ như không nghe câu nói của Mỹ Chi Cô so vai nói tỉnh bơ:

- Tao chẳng thích làm người điên chút nào. Phũ phàng, ngỗ ngược, lở làng như thế tao không đủ kiên nhẫn để chịu đựng đâu.

Mỹ Chi cười nửa miệng:

- Mày không thấy thiên hạ căm đầu mà yêu đó sao? Trái đất này mà không có tình yêu thì giống như sa mạc không có nước vậy?

Lan Nhi nhếch môi:

- Tao không phủ nhận, nhưng tao hy vọng mày không làm phiền tao dạy cho mày hát bài "Chia tay hoàng hôn".

Vội ngược lên trần nhà, Mỹ Chi nói:

- Không bao giờ đâu Lan Nhi.

- Xuống nhà bếp phụ với mẹ một tay đi Lan Nhi Mỹ Chi ở lại dùng cơm với gia đình bác nha.

Giọng nói của bà Vịnh Từ đầm ấm vang lên làm kết thúc câu chuyện của hai người. Lan Nhi bông đùa:

- Phải lo cho dạ dày trước rồi tính sau.

Lan Nhi và Mỹ Chi cùng cười. Bận bề thân thiết là thế đấy. Vấn đề thảo luận, ý kiến rồi bàn cãi, rồi cũng trở lại tình cảm ban đầu.

Chương 9

Thạch Đình nhìn Thạch Bằng chăm chăm:

- Em tuyển nhân viên gì kỳ cục vậy? Cổ không biết giờ giấc làm việc à?

Lườm anh một cái, Thạch Bằng cố nén nụ cười trên môi:

- Bình tĩnh đi anh Hai chắc cô ấy bị kẹt xe.

Thạch Bằng vừa dứt lời thì Mỹ Chi đẩy cửa bước vào. Cô nghiêng nghiêng đầu nhìn

Thạch Đình:

- Xin lỗi vì tôi đã đến muộn năm phút. Lần sau tôi sẽ cố gắng đến sớm hơn.

Trong khi Thạch Đình còn ngơ ngác thì Thạch Bằng nhìn Mỹ Chi nheo nheo mắt:

- Còn không mau ngồi xuống làm công việc của mình đi Mỹ Chi À! Quên. Cô phải cảm ơn thủ trưởng đi chứ.

Nhìn gương mặt nhăn nhó của Thạch Đình mà Mỹ Chi không nhịn được cười. Vẻ nghiêm trang của cô lúc mới vào đã biến mất, thay vào đó là một giọng cười lạnh lạnh vang lên.

- Anh không tin vào khả năng làm việc của cô thư ký này phải không Thạch Đình?

Đôi mày Thạch Đình hết chau lại rồi giãn ra. Mỹ Chi làm anh bất ngờ quá. Anh đã không chuẩn bị tâm lý tiếp nhận một nhân viên tài ba như Mỹ Chi để làm thư ký cho anh. Tốt nghiệp đại học kiến trúc bên Pháp, thông thạo ngoại ngữ, vì tính lười khả năng quản lý một công ty thì chức vụ thư ký văn phòng thật không đáng.

Suy nghĩ như vậy, nên Thạch Đình nói thật lòng:

- Cô khéo nói đùa quá, Mỹ Chi ạ. Nhân viên như cô, chắc chắn sẽ được tuyển dụng với chức vụ cao hơn. Sao lại chấp nhận làm thư ký tầm thường như vậy?

Mỹ Chi cong môi, hờn dỗi:

- Anh thừa hiểu vì sao em thích làm việc cho công ty này mà.

Thạch Đình buột miệng:

- Cô không ở bên Pháp phát huy tài năng của mình hay sao?

Mỹ Chi xoa xoa tay cười hiền:

- Tình yêu và tài năng đi đôi với nhau. Nếu không có tình yêu thì ở bên Pháp phát huy tài năng để làm gì kia chứ?

Giọng Thạch Đình thật khê:

- Đừng nhìn về một phía như vậy, Mỹ Chi ạ. Phải biết nhìn xa trông rộng và phải vươn lên thì cuộc đời này mới có ý nghĩa chứ. Đừng vì chuyện tình cảm mà vùi chôn tương lai của mình. Tôi không hoan nghênh cô vào công ty Thạch Đình làm thư ký bình thường.

Mỹ Chi nhún vai rồi chép miệng:

- Chuyện phi thường tôi không làm được thì đành chịu làm chuyện bình thường vậy.

Thạch Đình lắc đầu cương quyết:

- Tôi không nhận.

Mỉm một nụ cười, Mỹ Chi quay sang tìm Thạch Bằng mong nói hộ cho cô, nhưng đã lặng lẽ rút lui tự bao giờ mà cô lẫn Thạch Đình cũng không hay biết.

Không thấy bóng dáng Thạch Bằng cô lẩm bầm:

- Vậy mà nói giúp mình. Anh sẽ biết tay tôi Thạch Bằng ạ.

Nhờ hiểu rõ tâm trạng của Mỹ Chi trong lúc này. Thạch Đình cương quyết hơn:

- Rất nhiều công ty đang cần đến cô đấy. Hãy chọn cho mình một địa vị trong xã hội, cô xứng đáng được như vậy.

Mỹ Chi chớp khẽ đôi mi:

- Tôi không cần thứ địa vị đó.

Thạch Đình im lặng trong giây lát rồi hỏi:

- Cô đã gặp Thạch Bằng rồi, còn Lan Nhi đã gặp cô chưa?

Mỹ Chi hờn dỗi:

- Anh không xem Mỹ Chi là bạn của anh.

Thạch Đình nhẹ giọng:

- Cô nghĩ đơn giản là bạn thật không?

Mỹ Chi cúi mặt, thật lâu mới đáp:

- Đúng là không đơn giản, nhưng anh có thể tin tưởng em như Nhược Lan vậy.

- Nhược Lan là người yêu của Thạch Bằng và tương lai là em dâu của tôi. Cô là bạn của cô ấy, dĩ nhiên tôi cũng tin cô Nhưng tôi không quen tâm sự chuyện buồn với ai cả. Cô cũng không ngoại lệ, bởi chuyện này không liên quan đến cô.

Mỹ Chi nhìn sâu vào mắt anh cười hiền:

- Từ Pháp em trở về đây rồi thì dù chuyện lớn hay chuyện nhỏ, niềm vui hay nỗi buồn gì của anh cũng liên quan đến em hết.

Thạch Đình thở dài chán ngán:

- Thật tình tôi không muốn gây phiền phức cho bất cứ ai cả, nhất là người thân của tôi.

Cô cũng là một trong số đó.

Mỹ Chi mừng rỡ hỏi lại:

- Anh nói thật không?

Thạch Đình nhún giọng:

- Thật lòng đấy. Chuyện làm việc của cô cũng khuyên chân tình đó.

Ánh mắt Mỹ Chi ngời sáng tinh ranh:

- Anh không thích em làm thư ký thì nhận em vào làm thư ký cho anh đi. Kinh doanh địa ốc cũng là nghề của em mà.

Thạch Đình cố làm mặt vui:

- Khi nào cô có thể làm việc được? Phải đến đúng giờ đó nhé.

Mỹ Chi mỉm cười hiền từ:

- Anh không thấy em vận trang phục công ty sao? Em có thể làm việc ngay bây giờ. Rất vui khi hợp tác với anh, Thạch Đình ạ.

Gượng cười Thạch Đình nói:

- Phương châm của công ty là nhìn việc chứ không nhìn người. Cô hiểu ý tôi không?

Một câu mà hai ý của Thạch Đình vẫn không làm Mỹ Chi nao núng, cô nhấn mạnh:

- Ngoài chuyện của công ty ra, em vẫn có quyền sống theo tình cảm của mình.

Thạch Đình thẳng thừng:

- Cô có quyền nghĩ đến tôi, nhưng không có quyền chen vào tình cảm riêng tư của tôi.

- Hoan hô anh Đình.

Thình lình, Mỹ Chi bỗng nghe có tiếng nói lớn từ phía sau lưng. Cô giật mình quay lại, Tuyết Vân đầm thắm trong trang phục áo dài dân tộc. Mỹ Chi khẽ nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, như không tin ở mắt mình. Thật dịu dàng, dễ thương hơn lần cô gặp Tuyết Vân khi vừa về được.

Mỹ Chi định nói một câu gì đó xã giao đúng phép lịch sự thì Tuyết Vân đã phá lên nói giọng oang oang:

- Cô công nhận tôi là thiên nga rồi chứ?

"Hừm"! Thật là hách dịch. Mỹ Chi định nói cô thật xinh, nhưng tại cô thích khiêu khích đấy nhé, Tuyết Vân. Nghĩ vậy, cô bấu môi:

- Sáng nay, chắc cô không soi gương. Thật là xấu hổ nếu ai đó đi chung với cô Hừ!

Nói xong, Mỹ Chi vụt ngoảnh bỏ đi. Còn lại Thạch Đình, anh lãnh đủ sự tức giận của Tuyết Vân.

- Tại sao hai anh em các anh phải làm bạn hạng người không ra gì đó? Cô ta khi dễ em vậy mà anh cũng bỏ mặc em. Thạch Bằng cũng bênh vực nó là nghĩa làm sao chứ? Anh

trả lời em đi. Trả lời đi.

Thạch Đình không lấy làm ngạc nhiên anh bình tĩnh nhìn Tuyết Vân chăm chăm:

- Em học thói sinh sự với người khác từ bao giờ vậy? Chưa gì em đã đánh giá người ta rồi. Mỹ Chi không phải là hạng người như em nghĩ đâu. Cô ấy lớn tuổi hơn em, trường đời cũng trải qua nhiều hơn em. Nếu chị tiếp xúc với Mỹ Chi thì em sẽ thấy mình còn kém cỏi rất nhiều, huống hồ chị em gặp Nhược Lan càng không phải là đối thủ của em. Vả lại Thạch Bằng yêu say đắm Nhược Lan mà không yêu em? Đó là lý lẽ riêng của con tim và anh cũng khẳng định một điều với em là Nhược Lan rất bản lĩnh.

Tuyết Vân bịt chặt lỗ tai lại. Cô không muốn nghe và cũng không biết lúc này phải nên cười hay nên khóc. Từng chữ, từng câu của Thạch Đình như tiếng sấm dội vào tai cô nghe đau đầu quá. Nỗi đau ấy không dừng lại mà lan tỏa xuống con tim đau nhói.

Thạch Đình đã lên tiếng nhận xét về cô như vậy thì còn gì để cho cô biện minh về mình nữa đây. So với họ, cô còn kém cỏi thật vậy sao? Nhược Lan. Mỹ Chi! Tôi sẽ không thua các người đâu. Nhất định tôi sẽ cho các người thấy Tuyết Vân này không phải là người dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.

Thạch Bằng bước vào, anh tròn mắt nhìn anh trai rồi nhìn sang Tuyết Vân. Không chần chừ anh hỏi ngay:

- Có chuyện không vui à?

Thạch Đình đưa tay nhìn đồng hồ rồi đáp:

- Rắc rối của chú đấy. Tự giải quyết sao cho ổn thỏa? nha.

Thạch Đình vói tay lấy chiếc cặp samsonai rồi bước nhanh ra ngoài.

Còn lại Thạch Bằng và Tuyết Vân trong phòng, anh dịu dàng nhìn Tuyết Vân một lúc rồi lên tiếng hỏi:

- Anh Hai và em cãi nhau hả?

Giọng nói nhỏ nhẹ của Thạch Bằng khiến Tuyết Vân nguôi giận trong lòng. Buông lỏng bàn tay xuống Tuyết Vân nhẹ giọng:

- Anh Bằng! Từ nay trở đi em sẽ không làm anh buồn. Không làm anh khó xử vì em nữa đâu.

Thạch Bằng khó hiểu nhìn Tuyết Vân:

- Ai có bản lĩnh tác động làm em thay đổi nhanh đến như vậy?

Môi Tuyết Vân mấp máy:

- Vì anh, em sẽ cố gắng thay đổi, hòa nhã với mọi người và không sinh sự với chị Mỹ Chi nữa.

Thạch Bằng nhìn mông lung ra cửa sổ. Anh thừa biết Tuyết Vân muốn gì. Anh đã cố gắng hết sức mình giải thích với cô, nhưng cô vẫn cố chấp, không phân định rõ ràng thì làm sao sẽ tránh được những rắc rối về sau. Anh khẽ thở dài, chán ngán rồi vội đánh trống lảng:

- Mỹ Chi sẽ là trợ lý của anh Hai. Nếu công ty Phi Vân và công ty Thạch Đình hợp tác thì em và Mỹ Chi còn nhiều cơ hội gặp nhau đấy. Hãy cố gắng học hỏi.

Tuyết Vân giả vờ xem như không có chuyện gì xảy ra, cô gật đầu ngay:

- Em biết rồi.

Ngừng một chút, Thạch Bằng chợt hỏi:

- Ít khi anh thấy em mặc áo dài lắm. Có phải em định đi đâu không?

Tuyết Vân hiền từ nhìn vào mắt anh:

- Một năm em chỉ mặc áo dài một lần thôi. Anh không nhớ hôm nay là ngày gì à?

Thạch Bằng nhíu mày, hỏi gọn:

- Ngày gì?

Tuyết Vân giận dữ, đứng bật dậy:

- Có thật là anh không nhớ? Hay hình ảnh của người ta đã át hình ảnh chị Yến Phi trong tim anh rồi?

Thạch Bằng giật mình. Anh vỡ lẽ ra Tuyết Vân nhắc anh vì hôm nay là ngày giỗ của Yến Phi. Anh đưa tay vỗ trán. Có lẽ cô nói đúng. Nhược Lan đột ngột về nước viếng mộ cô Diệu Anh đã làm anh choáng ngợp bởi tình yêu mà cô vẫn dành cho anh. Và lời cầu hôn của anh được cô chấp nhận đã tạo cho anh niềm vui sướng tột ngập tâm hồn. Tâm trí của anh đã không còn bị xáo trộn như trước nữa. Khi tiễn cô lên máy bay, anh mới hiểu ra một điều là anh không thể sống mà không có Nhược Lan. Anh mong thời gian sớm qua nhanh để anh không còn thấp thỏm lo sợ mất cô. Những điều ấy đã khiến anh quên bẵng ngày giỗ của Yến Phi. Anh đã vô tình làm Tuyết Vân không vừa lòng, bây giờ phải cố gắng lựa lời để giải thích sao cho khéo léo, kéo Tuyết Vân lại đem Nhược Lan làm đề tài ra nói, anh chẳng thích chút nào.

- Anh đang nhớ đến người ta phải không?

Tuyết Vân kéo dài hai tiếng "người ta" làm Thạch Bằng giật mình. Anh cố mỉm cười để

khóa lấp tâm trạng "có tật giật mình" của anh.

Thật cố gắng Thạch Bằng nói:

- Đạo này anh mãi nghĩ đến lời đề nghị hợp tác làm ăn của em nên quên tất cả. Bây giờ anh có thể đưa em đến nghỉ trang.

Tuyết Vân liếc xéo Thạch Bằng, trong khi Thạch Bằng quay nhìn chỗ khác, thở phào nhẹ nhõm.

Thạch Đình nhìn em trai rồi nghiêm giọng:

- Cậu Hai của anh cho biết miếng đất ở ngoài Vũng Tàu là của ông ngoại anh đã sang nhượng lại cho ông bà nội của Tuyết Van. Bằng mọi giá, phải mua lại miếng đất ấy.

Chúng ta không thể ký hợp đồng với Tuyết Vân được.

- Đây là lý do chuyển đi về quê của anh sao?

Thạch Bằng hỏi, cặp mắt đầy vẻ lo lắng.

Nhẹ gật đầu, Thạch Đình nói tiếp:

- Cậu Hai đã kể cho anh nghe tất cả. Giữa người lớn với nhau, họ đã có một gút mắc mà không thể nào gỡ nổi.

- Liệu họ có đồng ý bán miếng đất lại cho anh không?

Thạch Đình nhìn ra cổng:

- Anh không biết ba của Tuyết Vân suy nghĩ thế nào mà kinh doanh hàng may xuất khẩu ngoài Vũng Tàu. Chú Năm của Tuyết Vân đã trở lại Việt Nam mấy tháng nay rồi.

- Chú Năm ư? Sao em không nghe cô ấy nói đến chứ?

Thấy Thạch Bằng thắc mắc, Thạch Đình nhẹ lắc đầu:

- Điều đó không quan trọng. Chủ yếu là bác Trung có chịu bán lại miếng đất ấy không.

- Có nghĩa là chúng ta phải đến thăm bác Trung một chuyến rồi.

Thạch Đình gật đầu:

- Em sẽ cùng đi với anh chứ?

Thạch Bằng bông đùa:

- Phải chọn ngày Tuyết Vân không có ở nhà mới yên tâm bàn chuyện được.

- Thứ bảy tuần này, cô ấy có chuyện đi nghỉ mát ở Đà Lạt với cô bạn. Em cứ yên tâm.

- Không hiểu sao, bác Trung lại giao công ty cho cô ấy, khi cô ấy còn quá trẻ như thế?

Thạch Đình tỉnh bơ:

- Sớm hay muộn mà thôi. Chỉ còn một mình Tuyết Vân, không giao cho cô ấy thì giao

cho ai đây? Chàng rể nào khôn ngoan biết cách còn có thể...

Thạch Đình bỏ lửng câu nói, rồi nhìn sang Thạch Bằng:

- Tôi không có ý nói đến chú đâu nhé. Vì tôi hiểu rõ tình cảm của chú dành cho Nhựt Lan như thế nào. Tuyết Vân rất đại khi yêu chú.

Thạch Bằng khoát tay:

- Em rất rõ ràng với Tuyết Vân. Nếu cô ấy thích chuốc khổ vào thân thì đành chịu thôi. Em hết cách, hết lời khuyên can rồi.

Đột nhiên Thạch Đình buột miệng:

- Tuyết Vân không đơn giản đâu. Em phải cẩn thận với cô ấy hơn.

- Đúng nhận xét về cô con gái của bác, phải không? Con nhỏ đó có điểm gì đặc biệt sao?

- Nói xong người khách tự nhiên ngồi vào ghế.

Trong khi cả hai anh em đều giật mình khi nhận ra tiếng ông Trung thì ông đã nói tiếp với giọng cười mở:

- Bác rất ủng hộ tuổi trẻ của các cháu. Tuyết Vân không có anh trai nên nhìn hai đứa cháu bác lại ước ao.

Một phút định thần trôi qua Thạch Đình hỏi:

- Bác giải khát bằng nước cam nha?

Ông Trung gật gù:

- Uống nhiều nước cam sẽ giúp đầu óc minh mẫn hơn. Cho bác một ly.

Thạch Đình cười tự nhiên:

- Anh em của cháu cũng thích uống nước cam lắm. Bác cứ nói chuyện với Thạch Bằng. Cháu làm nước cam rất nhanh.

Thạch Đình xuống nhà bếp. Phòng khách chỉ còn lại hai người. Thạch Bằng lên tiếng trong khi ông Trung tự đốt cho mình điếu thuốc.

- Hôm rồi, cháu thấy bác uống rượu nhiều hơn lúc trước. Bây giờ lại hút thêm thuốc, bác không sợ giảm sức khỏe của mình sao?

Ông Trung cười hiền:

- Sợ quái gì. Sinh, lão, bệnh, tử là quy luật rồi. Sống tới đâu hay tới đó. Bác chẳng lo gì cho mình mà chỉ lo cho Tuyết Vân thôi.

Thạch Bằng ái ngại nhìn ông:

- Chẳng phải Tuyết Vân đã lớn rồi sao? Cô ấy tự lo cho mình được mà.

Giọng nói của ông Trung chợt chùng xuống:

- Mẹ và chị gái của nó thật không may, cả hai đều chết vì tai nạn xe cộ, nên bác lo sợ mơ hồ lắm. Chỉ còn một mình nó là con, cùng đứa cháu nội duy nhất trong dòng họ. Ngày nào nó chưa yên bề gia thất là ngày đó bác chưa yên tâm. Bác tự hỏi kiếp trước mình đã làm gì nên tội mà bây giờ ông trời lại đối xử với bác như vậy?

Nhẹ thở ra, Thạch Bằng an ủi ông:

- Cháu tin Tuyết Vân sẽ có một tấm chồng tốt và bác sẽ có một chàng rể quý. Lo lắng nhiều quá không tốt cho sức khỏe đâu ạ.
- Bác biết chứ nhưng không lo không được. Thứ bảy này nó sẽ đi nghỉ mát cùng bạn bè ở Đà Lạt. Bác không yên tâm cho nó đi một mình, nên đến nhờ cháu giúp bác đi cùng với Tuyết Vân được không?

Thạch Bằng nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Vì chuyện nhỏ mà bác đến đây, cháu ngại quá. Sao bác không gọi điện cho cháu/
- Trực tiếp gặp cháu vẫn hay hơn. Bác rất yên tâm khi Tuyết Vân cùng đi với cháu.

Thạch Bằng cố tạo cho mình nụ cười thật tươi, nhưng trong lòng anh đang héo hắt với câu chuyện bất ngờ này. Từ chối cũng không được còn đồng ý cũng chẳng xong. Mỹ Chi mà biết tin này, chắc Nhược Lan không khỏi không buồn giận anh. Tiến thoái lưỡng nan. Thật tình anh Hai nói chẳng sai mà. Tuyết Vân nghĩ ra cái chiêu này không nằm trong sự chuẩn bị của anh.

- Bác cảm ơn cháu, Thạch Bằng ạ.

Không còn cách nào khác, Tuyết Vân đã đưa anh vào chuyện đã rồi thì bảo sao anh không đồng ý chứ. Thạch Bằng đành phải gật đầu cho qua chuyện.

- Bác cứ yên tâm.

Ông Trung vui vẻ, gật đầu:

- Chỉ có Thạch Bằng mới trước sau như một thôi. Bác rất hài lòng về cháu.

Thạch Bằng chỉ gượng cười làm vui chứ không nói gì. Thạch Đình bước vào phòng với một ly nước cam trên tay. Anh bước đến gần ông Trung rồi đặt ly nước cam xuống trước mặt ông, anh cười lịch sự:

- Cháu mời bác dùng nước ạ.

Hớp một ngụm nước cam, ông Trung khen:

- Ngoài tài quản lý công ty ra, bác không ngờ cháu còn có tài pha chế nước cam rất ngon,

rất hợp khẩu vị của bác.

Được dịp tốt, Thạch Đình vào thẳng vấn đề:

- Việc hợp đồng giữa hai công ty của bác cháu ta không thành công. Cháu muốn mua lại phần đất ấy, bác có vui lòng nhường lại cho cháu không? Bà ngoại của cháu rất muốn mua lại phần đất của ông bà.

Ông Trung nhìn Thạch Đình, trầm tĩnh:

- Bác biết cháu đã về quê, nhưng rất tiếc bác chỉ là người trung gian thôi.

Thạch Đình hỏi lại ngay:

- Bác nói thật đấy chứ?

Ông Trung nhún vai:

- Giữa họ Hạ và họ Trần có gì để không thật tình với nhau.

Thạch Đình cảm thấy hơi nhột khi ông Trung cố tình muốn nhắc chuyện cũ, anh xua tay:

- Ý của cháu không nghĩ như vậy. Nhưng bác có thể cho cháu biết tên người đó được không?

Ông Trung nhìn Thạch Đình với vẻ quan sát:

- Nếu người ấy không chịu bán thì sao?

Thạch Đình xoa xoa bàn tay rồi nói:

- Cháu sẽ thỏa thuận, có thể trả gấp đôi giá đất hiện giờ.

Ông Trung gỡ kính xuống, cầm trên tay:

- Nằm ngay trung tâm thành phố, giá cả không đơn giản đâu. Thị trường bất động sản như cháu cũng biết rõ mà. Người họ Hạ không đơn giản bỏ qua chuyện ngày xưa đâu, Thạch Đình ạ.

Thạch Đình nhíu mày:

- Ý của bác muốn nói đến chú Hoàng Vũ?

Ông Trung vẫn nhìn anh như quan sát:

- Bây giờ em trai của bác là chú Năm của Tuyết Vân đang giữ chủ quyền miếng đất đó.

Bác hiểu rất rõ con người chú ấy, sẽ không nhường lại cho cháu đâu.

- Chẳng lẽ bắt đầu từ miếng đất này ư?

- Đúng vậy. - Ông Trung đáp gọn.

Giọng Thạch Đình cương quyết:

- Dù thế nào đi chăng nữa, cháu cũng sẽ cố gắng thuyết phục chú ấy.

Ông Trung trầm ngâm hồi lâu rồi cất giọng đều đều:

- Bác đã không tán thành chuyện này, nhưng Hoàng Vũ vẫn kiên định với một lý do rất chính đáng. Cháu có muốn nghe không?

Thạch Đình chăm chú nhìn ông Trung một thoáng rồi nhẹ gật đầu:

- Chú nói đi. Cháu chấp nhận sự thật.

Giọng ông Trung vẫn đều đều:

- Rất can đảm. Hãy nghe cho kỹ nha, Thạch Đình. Hoàng Vũ đã gặp lại người yêu cũng chính là người vợ mà năm xưa chú ấy đã bỏ tình riêng để trở về gánh vác chuyện nhà cho ông nội của Tuyết Vân. Vì lời khai không thành thực của mẹ cháu, vì không có bằng chứng xác thực để kháng án, nên ông nội Tuyết Vân đã vào tù. Hoàng Vũ sống trong thù hận. Tiếc thay ông nội đã chết sau khi ra tù được một năm. Hận thù càng thêm chồng chất rồi lắng dịu khi gia đình bác hay tin mẹ cháu mất. Nhưng vết thương trong lòng Hoàng Vũ vẫn không nguôi ngoai mỗi khi nghĩ đến đứa con mà chưa kịp thấy mặt, dù là trong ảnh cũng không có dịp nhìn. Được biết con của mình là con gái, Hoàng Vũ rất mừng, nhưng vì hoàn cảnh riêng bà Vịnh Tử gì đó đã đẩy đứa con gái của mình vào cô nhi viện đến tận bây giờ vẫn chưa biết sống hay chết. Đây là lý do Hoàng Vũ muốn lập doanh nghiệp tư nhân để tìm kiếm con gái của mình qua khẩu tuyển nhân viên, công nhân cho hãng may xuất khẩu ở Vũng Tàu.

Nghe xong câu chuyện Thạch Đình vẫn chưa hết sửng sờ. Người con gái tên Hạ Tử Lan, chị em cùng mẹ khác cha với Lan Nhi đã thật sự khắc sâu vào tâm trí của anh. Từ nay, cái tên của người con gái ấy buộc anh phải suy nghĩ. Anh chắc chắn một điều là ông Hoàng Vũ sẽ phản đối cuộc hôn phối giữa anh và Tử Lan. Những tương gút thắt kia sẽ được mở, nhưng bây giờ nó càng thắt chặt hơn. Thật trớ trêu làm sao. Họ Hạ và họ Trần cứ mãi gắn chặt vào nhau như thế không tách rời, vì chuyện đời có mấy ai học được chữ ngờ.

Không khí trong phòng bỗng chùng xuống. Ông Trung đứng lên, lặng lẽ ra về. Riêng Thạch Bằng cũng hiểu được phần nào câu chuyện. Thật khó mà tin nổi chuyện gì sẽ xảy ra. Bỗng nhiên anh chợt nghĩ đến tình cảm của anh và Nhược Lan mà thấy thương cho anh trai của mình. Anh có mẹ, có người yêu, anh đã may mắn hơn anh Hai nhiều lắm, nên nhất định anh sẽ cố gắng giữ gìn hạnh phúc và cũng không lãng quên người anh cùng cha khác mẹ của mình.

Thạch Bằng ngồi trước ly nước, tay khoanh trước ngực, nhìn mọi thứ xung quanh một cách thờ ơ. Ngày mai, anh sẽ cùng đi Đà Lạt với Tuyết Vân đến tuần sau mới về. Anh chẳng an tâm khi anh Hai ở lại một mình với nỗi buồn canh cánh trong lòng. Anh Hai là cháu ngoại của Trần gia mà giữa Trần gia và Hạ gia lại có mối thù, mà người họ Hạ không thể tha thứ cho người họ Trần thì thử hỏi anh phải làm gì để giúp anh Hai xoá hận trong lòng chú Năm của Tuyết Vân đây?

- Anh nhắn tôi ra đây có chuyện gì không, Thạch Bằng? - Mỹ Chi lên tiếng hỏi ngay khi cô trông thấy dáng anh.

Thạch Bằng giật mình, ngẩng lên nhìn cô:

- Có cần lớn tiếng vậy không? Cô đến đâu là gây ồn ào đến đó.

Mỹ Chi chun mũi:

- Người có tâm sự là anh chứ không phải tôi đâu nha. May mắn lắm mới có được người tri âm tri kỷ như tôi đó nhé.

Đang buồn, Thạch Bằng cũng phải phì cười:

- Cũng may là cô không yêu tôi. Nếu không chắc tôi chết sớm quá.

Mỹ Chi lườm anh:

- Tạm thời tôi tha cho anh hôm nay đó. Có chuyện gì quan trọng không?

- Ngày mai, tôi cùng đi Đà Lạt với Tuyết Vân.

- Biết rồi. Chỉ có anh là sung sướng thôi.

- Tôi không muốn đi, nhưng...

- Nhưng vì sao chứ?

- Vì bác Trung đã đến tận nhà nhờ tôi. Không tin, cô cứ hỏi anh Hai thử xem.

- Biết rồi.

- Tất cả à?

- Ừ.

- Nhanh thế cơ à?

Mỹ Chi hást mặt nhìn Thạch Bằng:

- Càng nhanh hơn, nếu ngay bây giờ tôi gọi điện cho Nhược Lan.

Thạch Bằng nhần mặt:

- Cô đừng hại tôi chứ Mỹ Chi. Tôi hoàn toàn không có chủ ý trong chuyến đi này.

Mắt Mỹ Chi thoáng bắn khoản:

- Ông Trung làm như vậy với ý gì nhỉ?

Thạch Bằng nheo mắt nhìn Mỹ Chi:

- Cô gọi điện cho Nhượng Lan tôi có thể không đi. Càng tốt cho tôi, nếu Thạch Đình có ý đi cùng Tuyết Vân. Dĩ nhiên là cô không muốn như vậy rồi. Đừng tạo thế kệt cho mình và người nữa.

Mỹ Chi hừ nhẹ:

- Anh chu đáo lắm, nhưng đến Đà Lạt rồi thì phải cẩn thận. Đừng đóng lại bộ phim "Chuyện tiếp viên hàng không" đó nhé. Phải hết sức thận trọng khi đi cùng Tuyết Vân. Tuyết Vân mà có chuyện thì anh sẽ mất Nhượng Lan vĩnh viễn đấy.

Thạch Bằng giả vờ ngây thơ:

- Nghe đến Đà Lạt là tôi lạnh người rồi đây nè. Tôi không có hứng thú với chuyến đi lạnh lẽo này đâu.

Mỹ Chi lầu bầu:

- Anh chỉ giỏi cái miệng, tình cảm thì nửa vời, chỉ có Nhượng Lan mới yêu anh.

Thạch Bằng phẩy tay bông đùa:

- Cô xem thường tôi quá rồi đấy. Đẹp trai, thông minh, con nhà giàu, có địa vị trong xã hội như tôi là mơ ước của các cô đấy chứ.

Mỹ Chi vờ rụt vai lại:

- Tôi sợ quá, nên không dám nằm trong số các cô gái có ước mơ đó đâu. Đêm dài lắm mộng tôi không thích nằm mơ.

Được nước, Thạch Bằng tấn công:

- Cô dám chắc là cô không nghĩ đến anh Hai của tôi không?

- Điều này tôi không phủ nhận.

Thạch Bằng tiếp tục trêu chọc:

- Ban ngày nghĩ đến thì ban đêm hay nằm mộng. Ai biết Thạch Đình là anh trai của tôi. Cuối cùng thì cô và Nhượng Lan cùng đi chung một xuồng đấy. Liệu mà che đậy giúp tôi đi. Ở Đà Lạt về, tôi sẽ tặng cô một bó hoa hồng nhưng. Anh Hai của tôi rất thích loài hoa này. Đồng ý không?

Câu nói của anh khiến Mỹ Chi không nhịn được cười. Thạch Bằng nhìn cô rồi thở hắt ra:

- Tình cảm là một vòng lẩn quẩn. Tôi muốn thoát nhưng không tài nào thoát ra được.

Mỹ Chi làm mặt nghiêm, cô nhấn giọng:

- Anh phải thức tỉnh, đừng nửa vời như thế. Phải chấp nhận sự thật thôi. Nhược Lan là người anh yêu, còn Tuyết Vân thì xem như em gái. Anh phải dứt khoát, đâu đó rõ ràng khi tình cảm của Tuyết Vân chưa quá sâu đậm.

Thạch Bằng cảm động:

- Chỉ có người ngoài cuộc mới sáng suốt. Có lẽ Nhược Lan là người tôi yêu, còn cô là hồng nhan tri kỷ của tôi.

- Và của tôi nữa, Mỹ Chi ạ.

Thạch Đình xuất hiện làm Mỹ Chi bối rối ngồi im, còn Thạch Bằng thì vội vàng đứng lên. Anh viện lý do:

- Anh cứ ngồi đây tự nhiên nói chuyện với Mỹ Chi Em cần đi mua một ít đồ cho chuyến đi Đà Lạt sáng mai.

Thạch Bằng bỏ đi, Mỹ Chi nhìn anh rồi mỉm cười hiền từ:

- Anh uống gì, Thạch Đình?

Thạch Đình cười tủm tỉm:

- Cô đoán thử xem tôi thích uống gì?

Mỹ Chi cố dấu vẻ bối rối bằng cách quay lại phía sau, gọi lớn:

- Bé Mơ ơi! Pha cho chị ly cà phê đen.

Mỹ Chi quay lại đối diện với Thạch Đình, tỉnh bơ:

- Cà phê đen rất thích hợp với những người vương mang tâm sự, như anh chẳng hạn.

Thạch Đình cười buồn:

- Nhưng tôi thì ngược lại. Tôi không thích cà phê Cô không thấy Thạch Bằng cũng không thích sao? Hai anh em tôi giống nhau ở điểm đó.

Mỹ Chi nhìn phần nước còn lại trong ly của Thạch Bằng rồi phá lên cười tự nhiên:

- Nước cam, mình miễn thật đấy. Nhưng chỉ suy gẫm vấn đề thôi. Nhược Lan đã từng thử, tôi như vậy.

Thạch Đình tròn mắt ngạc nhiên:

- Nhược Lan cũng uống cà phê nữa à? Cô ấy là bác sĩ biết rất rõ cà phê lợi hại như thế nào, sao lại...

Mỹ Chi nhún vai, ngắt lời anh:

- Nhược Lan còn nói với tôi rằng, chỉ bên tách cà phê con người mới để dòng tâm sự trôi mãi, trôi mãi đến người đối diện. Nói như anh thì Thạch Bằng cũng chưa hiểu Nhược Lan

nhiều lắm. Khi uống rượu vào, cá tính cô ấy càng mạnh mẽ hơn, không giống nữ nhi thường tình chút nào.

Thạch Bằng tò mò hỏi tới:

- Lúc buồn cũng như lúc vui cô ấy thích làm gì?
- Khóc rồi uống rượu. - Mỹ Chi đáp gọn.
- Là bạn thân của nhau chắc hai cô thường tâm sự biết rất rõ về nhau?

Mỹ Chi khẽ nhún mày, lạ lẫm nhìn anh:

- Anh hỏi như vậy với ý gì?

Thạch Đình lắc đầu lia lịa:

- Không có ý xấu. Chẳng qua tôi thấy cô hiểu rất rõ về Nhược Lan, thường nhắc đến cô ấy trong mỗi câu chuyện với vẻ ngưỡng mộ lắm. Nhưng Nhược Lan thì ít nói về cô cho tôi nghe lắm.

Mỹ Chi nheo mắt nhìn anh:

- Bởi vì nó không biết tôi là hồng nhan tri kỷ của anh.

Thạch Đình khẽ à lên một tiếng rồi nói:

- Thì ra cô kín như bưng. Không sợ Nhược Lan biết sẽ trách cô sao?

Nhìn thật sâu vào mắt anh, Mỹ Chi nói thật lòng:

- Tôi yêu người ta và không cho phép mình hy vọng, nhưng tôi không đủ can đảm để cho Nhược Lan nghe tình cảm đơn phương của tôi. Tôi không lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra sau khi nó biết chuyện này đâu.

Thạch Đình thấy hồi hộp, anh hỏi dồn:

- Cô ấy sẽ làm gì?

Thật cố gắng, Mỹ Chi mới đáp nhỏ nhẹ:

- Nói lý lẽ chừng nào anh chịu yêu tôi nó mới thôi.

Thạch Đình thở phào rồi lườm cô:

- Tôi không tin là cô ấy làm được như vậy. Cô ấy là bác sĩ, chứ đâu phải chuyên gia tâm lý.
- Tôi dám đánh cá với anh rằng, nếu sau này anh không tìm được Hạ Tử Lan thì anh phải cưới tôi làm vợ.

Thạch Đình nheo nheo mắt:

- Nhược Lan không làm được điều cô nói thì cô tính sao hả Mỹ Chi?

Mỹ Chi cương quyết nói:

- Tôi sẽ trở về Pháp, thề không làm phiền đến anh nữa.

Thạch Đình chìa tay ra trước mặt cô:

- Cuộc chơi này thú vị đấy.

Mỹ Chi bắt lấy tay anh, mỉm cười tự tin:

- Nhất ngôn cửu đỉnh đó nha anh Đình.

Thạch Đình đã nói lỏng bàn tay ra khỏi tay Mỹ Chi rồi mà hơi ấm tỏa ra từ lòng bàn tay của Mỹ Chi vẫn còn vương theo da thịt anh như thể một luồng điện chạm vào cơ thể anh làm con tim dồn dập nhịp đập, một nhịp đập đến xao lòng. Tình yêu của Mỹ Chi dành cho anh mạnh mẽ đến thế ư? Và anh thấy rõ điều đó qua ánh mắt tha thiết, khát khao của Mỹ Chi. Bất giác, anh xoay người để tránh tia nhìn như thể hút lấy anh vào đôi mắt biết nói ấy.

Hộp một ngụm bia tiger cho thêm can đảm, Thạch Đình bình tĩnh nói:

- Cháu kinh doanh địa ốc, còn Thạch Bằng thì chuyên về đấu thầu xây dựng. Việc xây dựng văn phòng công ty tư nhân của chú trên miếng đất ở Vũng Tàu không thể diễn ra được.

Ông Vũ thần nhiên:

- Tôi vì nghĩ đến tình cảm của cháu Vân dành cho Thạch Bằng, nên mới có nhã ý mời Thạch Bằng tham gia vào công trình này.

Thạch Đình nhướng mắt:

- Chú nghĩ đơn giản vậy thôi sao?

Ông Vũ chép miệng, nói tỉnh bơ:

- Tôi như thế nào trong mắt cậu thì cậu phải rõ hơn tôi chứ. Công ty Thạch Đình do cậu toàn quyền quyết định cũng chẳng sao. Hãng xây dựng thì ở đâu không có, nhưng tôi muốn...

Thạch Đình cướp lời ông Vũ ngay:

- Nhưng chú muốn lấy Thạch Bằng làm trung tâm để nhắm vào cháu chứ gì? Thật hoang đường, nước cờ của chú đi sai rồi.

Ông Vũ hừ khê:

- Tôi sai lầm ở chỗ để cậu biết quá nhiều. Nhưng chuyện đã lỡ rồi, cậu cũng nên biết một

điều là đến chết, tôi cũng không nhường lại mảnh đất ấy cho người họ Trần. Sau này Hạ Tử Lan có xuất hiện thì hôn ước kia cũng không bao giờ thành hôn phối được. Cậu nghe rõ không, Thạch Đình?

Thạch Đình nhếch mũi:

- Cháu đã thay mặt cha mẹ hết lời xin lỗi chú rồi mà chú vẫn không rộng lượng tha thứ thì cháu phải làm theo ý mình thôi. Chú hãy về mà ôm ấp hận thù mãi trong lòng đi. Nếu con gái của chú có trở về bên người cha đầy oán hận, không biết bao dung rộng lượng...

- Đủ rồi! - Ông Vũ hét lên.

Thạch Đình điềm nhiên nói tiếp:

- Nếu bây giờ chú hại cháu vào tù, cháu cũng cam tâm để chú thỏa lòng, miễn nguyện. Nhưng oan có đầu, nợ có chủ. Chú không thể trút giận lên con cháu của họ được. Một người quân tử không thừa cơ hội để hãm hại người khác. Đẳng này, cháu và con gái của chú đã có hôn ước với nhau, chúỡ sao?

Ông Vũ trợn trừng mắt nhìn Thạch Đình:

- Cậu chu đáo lắm, nhưng ngày nào chưa biết được tung tích của Tử Lan thì tôi không bảo đảm với cậu bất cứ chuyện gì.

Thạch đình mím môi:

- Còn nếu cháu tìm được cô ấy thì chú tính sao?

Ông Vũ nói gần từng tiếng một:

- Tôi sẽ bỏ qua tất cả.

Thạch Đình cố tình hỏi thêm:

- Còn chuyện hôn ước thì sao hả chú?

Ông Vũ hàm hồ:

- Chẳng phải cô Mỹ Chi gì đó đang theo đuổi cậu sao?

Bỗng Thạch Đình cười phá lên:

- Cháu không có lý do gì để giải thích chuyện của Mỹ Chi cả.

- Nhưng cậu đã có hôn ước với Tử Lan thì đừng để cô gái ấy phải ôm hận tình vào lòng.

Thạch Đình cười nửa miệng:

- Chú chấp nhận Thạch Đình này là rẽ từ hồi nào vậy?

Ông Vũ bất ngờ trước câu hỏi của Thạch Đình. Ông đã sơ hở trong lúc nói chuyện để

Thạch Đình bắt bí thì thật là quê độ quá đi. Để khóa lấp cử chỉ ngập ngừng của mình, ông

xua tay lia lịa một hồi lâu rồi nói chậm rãi:

- Nếu tôi không nói ra thì cậu cũng thừa biết tâm nguyện của ba cậu muốn gì.

Chương 10

Thạch Đình nhếch mũi chua chất:

- Cháu không tin trên đời này có lương duyên mà chỉ là oan nghiệt thôi. Hai gia đình họ Hạ và họ Trần cũng có thông gia với nhau, nếu mẹ cháu không đi xa làm việc rồi gặp ba cháu. Nếu có lương duyên với nhau, sao ông trời tạo cảnh éo le còh Tử Lan vào cô nhi viện để bây giờ không biết cô ấy ra sao. Chú muốn rũ bỏ nhà họ Trần, sao lại nhắc đến chuyện hôn ước ngày xưa để làm gì?

Ông Vũ xô ghế đứng lên:

- Tôi không có hứng thú nói chuyện này nữa. Khi nào Tử Lan và tôi nhìn nhận nhau thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Thạch Bằng cười khan:

- Cám ơn chú đã cho cháu cơ hội.

- Thạch Đình à! Con tỉnh chưa?

Tiếng dì Hảo vọng vào làm Thạch Đình sực tỉnh. Đó là những điều mà anh nhớ lại khi anh vừa thức dậy sáng nay. Nhất định đêm qua anh đã say, và cuộc trò chuyện với ông Vũ hoàn toàn là sự thật, không tưởng tượng chút nào. Anh vẫn còn nhớ mang máng trong đầu là anh gặp Mỹ Chi, rồi cô ta giận dỗi bỏ về.

- Thạch Đình! Mỹ Chi đợi con lâu lắm rồi. Có sao không? Dì làm điểm tâm cho hai đứa rồi.

Tiếng dì Hảo lại vọng vào. Thạch Đình tung chăn ngồi bật dậy, nói vọng ra:

- Con không sao. Mẹ nói Mỹ Chi chờ năm phút, con xuống ngay.

Năm phút để làm vệ sinh cá nhân xong, Thạch Đình tươm tăt trong bộ complé màu xám rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Bước vào phòng ăn, Thạch Đình làm ra vẻ thật tỉnh, nheo mắt nhìn Mỹ Chi:

- Cô tới tôi sớm như vậy, chắc có chuyện quan trọng phải không?

Mỹ Chi chống cằm nhìn anh:

- Tôi đến xem anh chết chưa.

Kéo một chiếc ghế cho mình, rồi anh nói:

- Chỉ say có chút xú, làm gì đến chết vậy. Tử lượng của tôi không tởi đâu.

Mỹ Chi làu bàu:

- Phải uống bia mới nói chuyện được sao. Bình thường tôi thấy anh cũng can đảm lắm mà.

Thạch Đình hươ tay:

- Chuyện của tôi không cần bàn. Sáng nay cô đến sớm, chắc có chuyện phiền phức rồi.

Đúng không?

Mỹ Chi trừng mắt nhìn anh:

- Anh cũng biết phiền phức sao? Thạch Bằng đi Đà Lạt, anh cũng không tiễn. Hôm nay khách hàng đang chờ anh giải quyết chuyện của họ, còn anh thì cứ nhờn nhờn đắm mình trong bia với rượu. Thật là chán quá, Thạch Đình.

Thạch Đình mỉm cười , mắt anh tinh ranh:

- Tôi nhận cô vào làm trợ lý là giúp tôi giải quyết chuyện công ty, chứ không phải xử luôn tình cảm riêng tư của tôi.

Mỹ Chi xoay xoay ly nước khoáng trong tay, rồi lắc đầu:

- Anh nói sao cũng được, nhưng hôm nay tôi đến đây hoàn toàn vì chuyện công. Dạo này khách hàng cần mua nhà nhiều lắm. Họ gọi điện cho tôi cả ngày lẫn đêm. Rồi đây, kiêm luôn chức vụ của Thạch Bằng tôi nghĩ mình không còn thời gian để nghĩ đến chuyện yêu đương nữa đâu.

- Cô thật là nhiệt tình, năng nổ trong công việc. Tôi không tuyển làm người đúng không?

Mỹ Chi nhả mặt:

- Ba mẹ không viện trợ cho tôi nữa. Anh cũng biết phải có tiền mới sống được mà. Tôi không giúp anh đâu chỉ giúp mình thôi.

- Hôm qua, tôi đã gặp ông Hoàng Vũ. Cô thử đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra?

- Tôi không biết.

- Nếu tôi tìm được Tử Lan thì mọi chuyện kết thúc tốt đẹp.

Mỹ Chi cười, thờ ơ:

- Anh đừng lo chuyện đó. Mỹ Chi này đã nói là làm, xuất ngôn không phản ngữ đâu.

Thạch Đình thờ người giây lát, rồi hỏi:

- Cô chấp nhận vậy sao?

Mỹ Chi hớp một ngụm nước rồi cười:

- Tôi tin tưởng ở mình. Ông trời sẽ chiều cố đến tôi.

Chợt nhớ ra điều gì, Mỹ Chi nói thêm:

- Sau khi Thạch Bằng về, tôi sẽ đi Canada một chuyến. Nhược Lan mới gọi điện cho tôi.

Cô ấy có nhắc đến anh và nói là ngày cúng một trăm ngày của ba anh, cô ấy sẽ về.

Thạch Đình cố giấu vẻ vui mừng bằng cách cúi xuống đĩa hột gà ốp la rồi cầm dao cắt ra làm hai phần, cho vào ổ bánh mì, đưa lên miệng trước sự quan sát của Mỹ Chi Vừa nhai anh vừa nói:

- Không hiểu sao tôi lại tự tin và rất thoải mái khi đối diện với cô?

Mỹ Chi cười hiền, đáp khẽ:

- Chứng tỏ anh cũng có cảm tình với tôi.

Thạch Đình vỡ lẽ, mặt anh đỏ gay:

- Vậy sao?

Đôi mắt Mỹ Chi đầm ảm nhìn anh:

- Chuyên viên tâm lý nói, chỉ có người nào chịu mình mới biểu lộ những cử chỉ tự nhiên trước mặt mình.

Thạch Đình gục gặc đầu:

- Làm bạn với cô cũng hay hay đó chứ. Nếu kiếp này không duyên không nợ thì đành phải hẹn cô kiếp lai sinh nha.

Mỹ Chi phì cười:

- Câu này anh để cho những diễn viên hát tuồng nói thì hay hơn.

Thạch Đình trở nên lạnh lùng:

- Tôi có chuyện phải đi gấp. Cô đến công ty một mình nhé.

Đang vui, chợt Mỹ Chi sa sầm nét mặt:

- Gấp gấp gì thì cũng ăn hết phần điểm tâm sáng rồi đi chứ.

Thạch Đình đứng lên:

- Cô hứng thú thì cô ăn luôn phần của tôi đi.

Mỹ Chi chưa kịp phản ứng thì Thạch Đình đã khuất dạng sau cánh cửa phòng. Cô đang định đứng lên thu dọn, nhưng bà Hảo đã bước vào vui vẻ nói với cô:

- Cháu đừng giận Thạch Đình. Tính khí nó thất thường, nhưng rất tốt.

Mỹ Chi gật đầu đồng tình:

- Cháu cũng thấy rõ ưu, nhược điểm của Thạch Đình. Nhưng dạo này xảy ra quá nhiều chuyện, cháu thấy anh ấy cũng có nhiều điều khó hiểu.

Bà Hảo gật gù, hạ giọng:

- Thạch Đình đang chịu áp lực rất lớn, bởi chuyện tình cảm riêng tư giữa cậu ấy và người mà cha mẹ đã định hôn ước.

Mỹ Chi ôm cánh tay dì Hảo:

- Theo con được biết thì Tuyết Vân cũng yêu Thạch Bằng và chuyển đi Đà Lạt cũng do cô ấy sắp đặt. Ngày trước tình yêu của anh Bằng với Yến Phi cũng có bàn tay Vân nhúng vào. Bây giờ, cô ấy cũng xen vào tình cảm của Thạch Bằng với nhỏ Lan. Dì nghĩ sao, nếu con gái của dì là Tuyết Vân?

Bà Hảo lắc đầu, điềm đạm:

- Dì tin Thạch Bằng tự biết cân nhắc chuyện tình cảm của mình. Nhược Lan và Thạch Bằng đã chính thức đính hôn với nhau, có mặt của viện trưởng và cả dì nữa thì Tuyết Vân không có lý do gì để chia rẽ tình yêu của họ. Dì không tin Tuyết Vân làm được chuyện đó.

Mỹ Chi không nói gì thêm, bởi trong lòng cô cũng có suy nghĩ giống như dì Hảo. Là bạn thân của Nhược Lan, cô cũng thầm mong cho bạn mình sớm thành hôn với anh Bằng.

Mang tâm trạng không vui đến công ty nên Mỹ Chi không buồn cầm danh sách của khách hàng đăng ký mua nhà lên xem. Cô cảm thấy buồn bực trong lòng khi nhìn tới nhìn lui chỉ có một mình cô. Với tay cô lấy quyển sách "Luật đầu tư kinh tế" ra xem.

Mỹ Chi vừa đặt quyển sách vào chỗ cũ thì Thạch Đình bước nhanh vào nhìn cô với ánh mắt bực tức:

- Mỹ Chi! Cô thật quá đáng. Ngồi ở đây mà để khách hàng đang chờ cô ở phòng khách. Cô làm việc kiểu gì vậy?

Mỹ Chi đưa tay chặn ngực, cô tròn mắt nhìn Thạch Đình. Cô chưa thấy anh hung hăng

như thế này bao giờ. Rõ ràng đây là lỗi của cô mà. Vì chuyện riêng tư đã quên đi chuyện công ty, khiến anh không giận sao được. Nhưng rồi bản tính ngang tàng trong cô bỗng chốc nổi dậy mạnh mẽ. Mỹ Chi vẫn ngồi ì tại chỗ. Cô âm ức, cong môi cãi lại:

- Tại sao anh không trách mình? Sáng nay, tôi có nhắc nhở anh mà. Tôi đã cố gắng. Anh không thấy điều đó sao? chuyện công ty không thể vắng anh một ngày một bữa được. Dù sao tôi cũng không có quyền quyết định mọi chuyện kia mà. Anh thừa biết điều đó, sao lại trách tôi? Tâm trạng của anh lúc này là muốn tìm tông tích Tử Lan để sớm mua lại phần đất từ tay ông Vũ, nhưng anh cũng không thể bỏ mặc chuyện công ty được. Đây là tâm huyết của cả gia tộc nhà anh mà.

Thạch Đình đuối lý, giọng anh chùng xuống:

- Tôi xin lỗi Mỹ Chi Tôi đã sai. Thấy khách hàng nhón nháo trong phòng khách là tôi không dẫn lòng được.

Mỹ Chi buồn bã nhìn anh:

- Đừng xem tôi là trung tâm để trút giận. Tôi cũng không chịu nổi, nếu anh cứ như vậy mãi.

Thạch Đình cười gượng:

- Bây giờ làm việc được rồi chứ?

Đứng lên, Mỹ Chi bặm chặt môi:

- Tôi thì lúc nào cũng sẵn sàng, chỉ cần anh vui lòng là tôi cũng thấy vui lây.

Chợt có tiếng chuông điện thoại reo vang, Thạch Đình quay lại nói với Mỹ Chi:

- Cô xuống dưới trước. Tôi nghe điện thoại rồi xuống sau.

Mỹ Chi ra chiều thất vọng. Cô vụt ngoảnh mặt đi mà trong lòng buồn rười rượi.

- Mỹ Chi! Nhược Lan gọi về cho cô.

Mỹ Chi ngạc nhiên quay lại nhìn Thạch Đình:

- Có thật không đó? Tôi đâu có nói với nó là tôi làm ở đây.

Giọng Thạch Đình lạnh lùng lẫn gắt gỏng:

- Chuyện này tôi nói dối cũng được sao? Cô nghĩ tôi là hạng người gì chứ?

Mỹ Chi ngẩn ngơ nhìn anh. Sao tự nhiên anh trở nên gắt gỏng đến như vậy? Hay vì

Nhược Lan gọi cho cô mà không phải gọi cho anh? Thật là...

- Cô có nghe không thì bảo? - Tiếng Thạch Đình càng gắt gỏng hơn.

Mỹ Chi đành phải cầm lấy ống nghe từ tay Thạch Đình trao cho.

- Nhược Lan đó hả? Sao mà biết tao làm việc ở đây?

-...

- Ba mẹ tao có nói thêm gì không?

-...

- À! Tao không cố tình giấu mày đâu. Tao sẽ nói chuyện với mày sau. Thạch Bằng ở Đà Lạt về tao sẽ bay sang mày ngay.

-...

- Sao, mày đã xem bức thư của cô Diệu Anh để lại rồi à?

-...

- Ừ. Tao sẽ tranh thủ sắp xếp công việc chờ Thạch Bằng về là tao đi ngay.

-...

- Bye. bye.

Mỹ Chi gác máy, cô thần thờ khi nghe Nhược Lan nhắc đến cái tên Vĩnh Tử trong điện thoại. Bỗng nhiên cô linh cảm Nhược Lan không phải họ Trịnh. Nhược Lan không phải đơn giản là trẻ mồ côi như những đứa trẻ mồ côi khác, và cũng không đơn giản là con nuôi của cô Diệu Anh. Mang họ Trịnh chỉ là hình thức bên ngoài để che đậy một sự thật bên trong mà Mỹ Chi sẽ là người đầu tiên biết đến việc này.

Và nếu Nhược Lan là con gái của bà Vĩnh Tử với ông Vũ thì Hạ Tử Lan với Thạch Đình đã có hôn ước. Cô sẽ rút lui về Pháp mà trong lòng không cam tâm.

Không. Mỹ Chi không thể nào bay về Pháp khi không có Thạch Đình cùng đi. Ba mẹ và bạn bè bên ấy sẽ nghĩ gì về cô? Cô đã làm thủ tục hồi hương ở lại Việt nam thì không thể để chuyện hồi hương này vô nghĩa được...

Mỹ Chi buồn bã lầm bầm:

- Nhược Lan! Tao sẽ giải thích với mày tại sao tao làm những chuyện mà tao không muốn làm. Hãy tha thứ cho tao.

- Cô không sao chứ Mỹ Chi Nhược Lan nói gì mà cô thù người ra vậy?

Mỹ Chi lắc đầu, vội nói dối:

- Không có gì. Nó hỏi thăm anh Bằng.

Thạch Đình lại lên tiếng với vẻ nôn nóng:

- Cô có nói Thạch Bằng đi Đà Lạt với ai không?

Mỹ Chi nhẹ lắc đầu, từ tốn hỏi:

- Lỡ nói dối rồi, anh nghĩ tôi có thể làm ngược lại lời hứa sao?

Thạch Đình giờ tay nắm thật mạnh xuống bàn làm việc trước sự ngạc nhiên của Mỹ Chi
Cô vội lên tiếng:

- Có chuyện gì vậy, anh Đình?

Giọng Thạch Đình rít qua kẽ răng:

- Ông ta đã đăng bảng bán hai dãy nhà vừa mới cất ở quận Năm. Khách hàng đã chuyển sang bên công ty Phi Vân hết rồi.

Mỹ Chi ngẩn người một chút rồi hỏi:

- Ông Vũ không có khả năng đó đâu. Tuyệt Vân đã làm việc này đúng không?

- Tuyệt Vân và ông Vũ làm việc này thì có khác gì nhau đâu.

- Ý ông ta muốn gì đây?

- Muốn công ty Thạch Đình bị phá sản thì đó là chuyện nằm mơ Tôi không thua dễ dàng như vậy đâu.

- Nhưng công ty không bán nhà. Đã vậy, khách hàng cứ gọi đến bảo chúng ta đến xem nhà của họ rồi nhiều miếng đất đang cần chúng ta mua Thêm chủ đất ngoài sông Bé đòi số tiền còn lại.

Thạch Đình đưa tay ngăn lại:

- Tôi biết. Tài khoản trong ngân hàng sẽ hết tiền nếu chúng ta không bán được nhà.

Mỹ Chi hoài nghi hỏi:

- Anh đầu tư nhiều như vậy cũng còn tiền trong tài khoản ngân hàng chứ không có vay ngân hàng à?

Thạch Đình nói một cách chậm chạp:

- Công ty này có phân nửa số cổ phần của ông bà ngoại rồi cậu Hai thêm cổ phần bên xây dựng do Thạch Bằng quản lý. Bây giờ ông Vũ làm như vậy, chẳng khác nào nuốn tôi trở thành con nợ của ngân hàng.

Mỹ Chi chau mày:

- Ông ấy làm như vậy không những ảnh hưởng mình mà còn ảnh hưởng đến những nhà kinh doanh khác. Sao anh không trực tiếp bàn bạc với họ?

Thạch Đình cười gằn:

- Ông ta rất khôn khéo, chỉ nhắm vào anh thôi. Khách hàng không của riêng ai nên mình không thể nói ông ta được.

Mỹ Chi buồn rầu nói:

- Bây giờ chẳng biết phải làm sao đây?

Thạch Đình trầm ngâm hỏi:

- Thạch Bằng đang ở Đà Lạt với Tuyết Vân nên có lẽ ông ta chưa thực hiện bước thứ hai đâu. Ông Trung cũng không nỡ nhìn con trai của người mình yêu phá sản đâu.. Ông ấy không khô khan tình cảm như ông Vũ đâu.

Mắt Mỹ Chi chợt bừng sáng, cô đứng lên:

- trong lúc này, anh không nên gặp ông Vũ. Thấy anh, ông ấy lại càng đắc thắng. Để em đi gặp họ, thuyết phục họ về với mình.

Thạch Đình phẩy tay:

- Nếu đấu với ông ấy ngay bây giờ thì công ty sẽ rơi vào tình trạng bế tắc. Trừ phi giảm giá xuống phân nửa mới mong họ quay lại.

Mỹ Chi bước đến gần Thạch Đình hơn, cô nhẹ nhàng cầm lấy tay anh và nói:

- Dù có thể nào đi chăng nữa, em cũng ủng hộ anh, Thạch Đình ạ.

Thạch Đình cảm động, giọng run run:

- anh cảm ơn em. Nhưng trong giờ phút này, anh rối trí quá.

Nhìn thẳng vào mắt anh, Mỹ Chi nói:

- Chuyện có đến đâu đi nữa, anh cũng không được thể chấp ngôi nhà đang ở nhà Em sẽ giúp anh vượt qua bước ngoặt này.

Thạch Đình nhẹ gật đầu:

- Hương hỏa dòng họ nhà anh không thể rơi vào tay anh mà mất đi cũng vì anh được.

Vong hồn của ba chắc sẽ không ngậm cười khi thấy anh như vậy. Anh phải cố gắng nhiều hơn nữa, Mỹ Chi ạ.

Mỹ Chi vừa vuốt tóc lòa xòa trước trán, vừa tủm tỉm cười:

- Lan Nhi có nhắn anh và em đến nhà nó dùng cơm. Hôm nay, ba của nó vừa đi công tác ở Canada về. Anh đi với em không? Nó có làm món gà nấu cam thảo anh thích đấy.

Thạch Đình buông tay Mỹ Chi ra, anh từ chối khéo:

- Hôm nay có cuộc họp nội bộ, hẹn khi khác, anh sẽ mời cô ấy đi ăn để xin lỗi.

Mỹ Chi nheo mắt nhìn anh:

- Hai giờ chiều nay mới họp mà. Em đã chuẩn bị kỹ nội dung cho cuộc họp rồi. Cứ yên tâm mà đi với em. Không có vấn đề gì đâu. Mẹ của Lan Nhi lên tiếng đấy.

- Nhưng anh cũng phải chuẩn bị. Em thông cảm và nói giúp giùm anh.

Mỹ Chi cười xòa:

- Được rồi. Em không ép anh đâu. Ở công ty một mình, không được suy nghĩ lung tung đó nhé.

Thạch Đình phì cười, bông đùa:

- Nhớ ăn phần của anh luôn rồi về kể lại cho anh nghe nha.

Mỹ Chi khẽ đập lên tay anh:

- Em kể chuyện không hấp dẫn người nghe đâu.

Thạch Đình cười cười, thật tình nói:

- Ngày xưa đi học, cô giáo không chê anh dở môn này.

- Sao trùng hợp quá vậy, anh Đình!

- Thôi đi cô nương, để người lớn đợi không hay đâu.

Rời khỏi công ty Thạch Đình, Mỹ Chi cho xe hướng thẳng đến nhà Lan Nhi Mỹ Chi đưa tay bấm chuông đúng lúc đồng hồ nhà thờ bắt đầu nhiệm vụ càn cù đánh chuông báo (?).

Nhà của Lan Nhi ở khu vực gần nhà thờ Đức Bà, nên chuyện gặp Lan Nhi rất dễ dàng.

Chỉ cần cuối tuần đến nhà thờ là gặp Lan Nhi đi lễ cùng mẹ.

- Tao tưởng mày không đến chứ.

Nhìn Lan Nhi nói có vẻ giận, Mỹ Chi vội giải thích:

- Hôm nay ở công ty có cuộc họp nội bộ, nhưng tao cứ sợ lời hứa đáng giá ngàn vàng không còn giá trị nên vội vàng đi mà không kịp mua quà biếu bác trai nữa đây.

Lan Nhi kéo tay bạn nói nhỏ:

- Ba của tao muốn hỏi mày về chuyện làm ăn của công ty anh Đình. Ông ấy có khả năng giúp mày đấy, liệu mà nói chuyện cho ra trò đấy nhé.

Mỹ Chi vờ le lưỡi:

- Ông ấy vừa ở Canada về, sao biết tin nóng hổi này vậy?

Lan Nhi chỉ vào ngực mình:

- Trung tâm tin tức là tao. Mày quên sao?

Mỹ Chi bật cười giòn:

- Ồ há. Để xem trung tâm này có bản lĩnh gì không.

Lan Nhi cười cười, vênh mặt:

- Nơi đáng tin cậy.

Hai cô bạn cùng sánh bước vào phòng ăn. Ông Đức và bà Vịnh Từ đều vui vẻ khi thấy Mỹ Chi cùng con gái nói chuyện có vẻ tâm đắc với nhau.

Ông Đức lên tiếng:

- Cứ tự nhiên đi Mỹ Chi. Tính tình của hai đứa thật giống nhau, chẳng khác gì hai chị em đâu.

Sau cái gật đầu theo kiểu phép lịch sự, Mỹ Chi cười, nói tự nhiên hơn:

- Lan Nhi rất tự hào về hai bác. Còn cháu cũng ngưỡng mộ cha mẹ Lan Nhi. Ba mẹ nuôi của cháu sẽ rất vui khi biết hai bác. Có dịp cháu sẽ mời cả gia đình sang Pháp du lịch một chuyến.

Ông Đức nhìn cô một phút rồi nói:

- Cháu thông minh như vậy chắc anh chị bên ấy yêu thương cháu lắm. Lần sau, nếu có chuyến đi công tác bên Pháp, bác sẽ đến thăm gia đình cháu.

- Ba mẹ cháu sẽ rất vui ạ. Khi nào bác đi nhớ nói cho cháu hay. Cháu sẽ cùng đi với bác, với Lan Nhi nữa.

Bà Vịnh Từ cười mở:

- Con cứ dùng tự nhiên nha Mỹ Chi.

Duy chỉ có Lan Nhi là ngạc nhiên:

- Làm bạn với mày mãi đến hôm nay, tao mới biết mày là con nuôi của họ.

Mỹ Chi cố tình sửa lại cổ áo cho ngay ngắn, nói tỉnh bơ:

- Hoàn cảnh của tao không phải mờ côi như Nhược Lan. Ba của tao là bạn thân của ba nuôi tao bây giờ. Ba mẹ tao đã chết vì tai nạn giao thông, nên tao mới sống với họ thân phận con nuôi và được bảo lãnh sang Pháp khi tao vừa tốt nghiệp tú tài xong.

Đôi mày ông Đức nhíu lại rồi giãn ra, ông nói nhanh:

- cháu vừa nhắc đến Nhược Lan. Có phải Nhược Lan họ Trình không?

Mỹ Chi tròn mắt nhìn ông:

- Sao bác biết Nhược Lan họ Trình?

Lan Nhi và bà Vịnh Từ cũng ngạc nhiên không kém. Lan Nhi lên tiếng hỏi:

- Sao con không nghe ba nhắc đến chuyện này? Ba biết chị ấy trong trường hợp nào?

Ông Đức gờ hai bàn tay lên ngang tầm mắt rồi từ tốn nói:

- Chỉ tình cờ thôi. Ba cùng mấy người bạn đến thành phố Halifax, sơ ý làm rách bóp giấy tờ. Cô ấy nhặt được, cho ba xin lại nhưng không chịu nhận hậu tạ.

Mỹ Chi nóng lòng hỏi tiếp:

- Cô ấy có còn nói gì thêm không bác?

Ông Đức vô tình hỏi Mỹ Chi:

- Ồ! Không. Chỉ cho bác biết tên họ thôi. Cháu cũng biết Nhược Lan nữa sao?

Mỹ Chi chưa kịp trả lời thì Lan Nhi đã nhanh miệng đáp:

- Chẳng những biết mà còn là bạn rất thân của Mỹ Chi nữa đó ạ Ba may mắn hơn con rồi.

Mỹ Chi thở hắt ra rồi nói:

- Nhược Lan đang tu nghiệp ngành y khoa hai năm, rồi cô ấy mới về Việt Nam. đến lúc ấy, cháu sẽ bắt nó đến đây xem nó còn nhớ đến bác không.

Ông Đức gật gù rồi nhìn sang con gái:

- Quen biết Mỹ Chi, chắc con cũng nghe nói về Nhược Lan? Sao ba không nghe con tâm sự vậy kìa?

Lan Nhi chun mũi:

- Ba có thường ở nhà đâu. Còn mẹ thì cứ kêu con là cô bé tí hon nên không có hứng thú để nghe con tâm sự đâu.

Lan Nhi vừa dứt lời thì bỗng có tiếng..

Xoảng..

Cái chén kiêu từ trên bàn rơi xuống nền gạch vỡ toang. Mỹ Chi hài lòng với khung cảnh do mình tạo ra. Cô vội cúi xuống nhặt những mảnh vỡ. Bà Vịnh Tử cũng rời bàn đến bên cạnh Mỹ Chi, ân cần nói:

- Không sao. Cháu để đó cho bác.

Mỹ Chi ngẩng mặt lên, rồi rít xin lỗi. Trong thời điểm này, bà Vịnh Tử đã nhìn thấy nơi cổ Mỹ Chi có đeo một vật mà khiến bà sững sốt, giọng run run:

- Tử Lan!

Nghe đến hai tiếng "Tử Lan", cả ông Đức lẫn Lan Nhi đều há hốc mồm. Quá trái ngang cho cha con ông Đức. Duy chỉ có Mỹ Chi là bình tĩnh nhất. Cô cố tạo cho mình một sự ngạc nhiên mà trong lòng cô đang thấp thỏm lo âu, bởi cô đã bước vào vai diễn chỉ có mình cô biết.

Trong khi ấy, bà Vịnh Tử đang ôm chầm cô, giọng vỡ òa niềm sung sướng mà cô cảm thấy tận đáy lòng rất có lỗi với bà, với Nhược Lan và với tất cả mọi người thân của cô

Nhất là ba mẹ cô Nhưng cô hy vọng mọi người sẽ hiểu và tha thứ cho cô.

Thế là Mỹ Chi dọn đến sống chung với gia đình Lan Nhi với thân phận là con gái lớn của bà Vịnh Tử. Đường đường chính chính cô trở thành chị Hai của Lan Nhi Ông Đức không phản đối mà ngược lại rất hài lòng về cô.

Bước thứ nhất cô đã thành công, bây giờ bước kế tiếp là cô phải gặp ông Vũ. Bà Vịnh Tử đã gọi điện cho ông ngay ngày hôm qua, nhưng ông không có ở nhà. Ông đã đi Vũng Tàu chuẩn bị khởi công xây dựng văn phòng công ty như đã dự định. Cô rất muốn nói bà Vịnh Tử nên nhắn tin cho ông, nhưng đã kịp suy nghĩ lại. Nôn nóng quá, chuyện sẽ bại lộ và hậu quả thì không lường trước được. Suy nghĩ như vậy nên Mỹ Chi đành nén lòng ngồi ăn hết tô phở mà tưởng mình sẽ ới ngược trở ra, vì từ nhỏ đến lớn, cô không thích ăn phở bò. Thật là khó chịu khi đóng vai một người khác. Nhập gia phải tùy tục, nên Mỹ Chi đành phải diễn cho giống.

- Tử Lan! Mẹ nhớ năm con lên hai tuổi con rất thích ăn món này mà. Sao bây giờ con ăn phở coi bộ khó khăn quá vậy?

Mỹ Chi có vẻ lo lắng ra mặt, cô cố gắng giải thích:

- Sáng nay, con đã uống ly sữa tươi rồi, nên cảm thấy no vậy mà. Lần sau bụng đói con ăn hai tô cho mẹ xem.

Bà Vịnh Tử cười. Lan Nhi tự nhiên, cô khẽ đập lên vai chị:

- Thật không thể ngờ ngày hôm nay mình sống chung một mái nhà, há Mỹ Chi?

Ông Đức nãy giờ im lặng, bây giờ mới bắt đầu lên tiếng:

- Con phải gọi là chị Hai chứ Lan Nhi.

Lan Nhi cười mỉm, nhìn ba:

- Con quên chứ bộ.

Rồi đưa mắt nhìn sang Mỹ Chi, Lan Nhi mạnh bạo hỏi:

- Chẳng nào anh Đình mới rước chị đây?

Lan Nhi hỏi đúng ngay tâm trạng mà đêm ngày cô đã nghĩ đến. Thạch Đình vui hay buồn khi cô cho anh biết tin này? Nếu anh tìm được Tử Lan thật thì cô sẽ rút lui về Pháp. Còn bây giờ cô là Tử Lan thì anh sẽ nghĩ sao nhỉ? Anh có thực hiện tâm nguyện của cha anh không? Có cưới cô làm vợ không? Cô đã lợi dụng miếng ngọc bội của Nhục Lan tặng để dàn cảnh cho bà Vịnh Tử thấy cũng là vì anh. Trở thành con gái của ông Vũ, để ông không có mục đích gì muốn Thạch Đình phải phá sản cả. Và phần đất ngoài Vũng Tàu

cũng trở về với anh, điều mà bà ngoại anh đang ngày đêm mong mỏi. Tất cả chuyện cô làm cũng là vì anh, vì tình yêu của cô dành cho anh rất chân tình. Mong sao anh sẽ hiểu và thông cảm cho cô, nếu mai này sự thật sẽ thay đổi từ Nhược Lan.

- Chị đang nghĩ đến ngày đám cưới với anh Đình, phải không?

Mỹ Chi giật mình, lắc đầu nguầy nguậy:

- Biết người ta có cưới mình không mà bận tâm nghĩ đến cho mệt óc.

Bà Vịnh Tử âu yếm nhìn vào mắt cô:

- Mẹ nghĩ cậu ấy sẽ rất vui khi biết con là Tử Lan. Hai đứa chẳng những là bạn mà còn làm chung một công ty thì ít nhiều cũng biết tính tình của nhau. Sau này có sống chung với nhau thì không đến nỗi bất đồng quan điểm rồi đổ lỗi cho cha mẹ định duyên trước đây.

Chỉ nghĩ đến chuyện sống chung với anh là Mỹ Chi thẹn thùng. Cô cúi đầu không nói gì, mặc cho Lan Nhi tía lia:

- Em chọn áo cưới rất có mắt thẩm mỹ. Bảo đảm sẽ tuyệt cú mèo. Chị đừng lo chuyện vật vãnh đó, mà nên chuẩn bị tâm lý để làm vợ người ta đi. Hi..

Mỹ Chi lại đỏ bừng mặt, cô ngẩng lên rồi đập vào vai Lan Nhi:

- Em khéo chọc người khác. Đến lượt mình thì cứ áp a áp ứng.

Ông Đức nheo mắt nhìn con gái:

- Có phải con có bạn trai rồi không?

Bà Vịnh Tử thì reo lên. Bà đùa:

- Ô! Mẹ mừng cho con Lan Nhi ạ. Chàng trai nào mà can đảm quá vậy?

Lan Nhi giậm chân vờ hờn dỗi:

- Đây là dịp tốt để ba mẹ đuổi con ra khỏi nhà phải không? Nếu vậy con không chịu lấy chồng đâu.

Mỹ Chi cười cười vì thái độ trẻ con của Lan Nhi, trong khi ông Đức vỗ nhè nhẹ lên tay con gái:

- Con gái lớn rồi thì phải lấy chồng chứ. Sau khi chị Hai của con về nhà Thạch Đình rồi thì con nên mời cậu ấy ở lại cho ba mẹ nói chuyện. Con gái út, ba mẹ không nỡ xa con đâu.

Bà Vịnh Tử nói chen vào:

- Mẹ không nỡ đuổi con ra khỏi nhà đâu.. Bà mẹ sẽ bắt rề, chịu không?

Lan Nhi cảm động, mắt cô rung rung:

- Vì không nỡ xa rời ba mẹ, nên con đã không làm tiếp viên hàng không. Bây giờ bạn trai của con lại làm phụ trách trên chuyến bay...

Lan Nhi bỏ lửng câu nói. Ông Đức nhìn con với ánh mắt đầm ấm:

- Ngày trước, để một mình con bay xa như vậy, ba mẹ không yên tâm. Nhưng lúc này ba mẹ rất sẵn sàng để con trở lại công việc tiếp viên hàng không. Có chồng con bên cạnh, ba mẹ an tâm hơn.

Lan Nhi lại rung rung nước mắt, cô nói:

- Bây giờ có thêm chị Hai rồi, con cũng yên tâm bay. Ba phải thu xếp công việc, đừng đi công tác nước ngoài nhiều quá. Ở nhà một mình hoài, mẹ sẽ buồn ba đó.

Bà Vĩnh Tử vội xoa tay:

- Mẹ thì sao cũng được, miễn ba và các con vui, mẹ cũng vui lây.

Ông Đức định đứng lên thì có tiếng chuông cửa reo vang. Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng Mỹ Chi thì nhanh nhẹn đứng lên:

- Để con ra mở cửa.

Mỹ Chi đi rồi, Lan Nhi lấy khăn chùi nước mắt. Bà Vĩnh Tử nói với ông Đức:

- Chắc ông Vũ đến.

Ông Đức đứng lên, thử lòng vợ:

- Để anh vào trong phòng vi tính xem Lan Nhi có bỏ đĩa vào chưa. Con bé ấy dạo này lo yêu nên hay quên lắm.

Bà Vĩnh Tử lườm ông:

- Cha con nó nhìn nhau, em cần anh có mặt ở đây để làm chứng nhân cho việc nhìn nhận này. Còn tình cảm của em với ông ấy đã nguội lạnh từ lâu lắm rồi. Anh không cần phải kiểm soát né tránh ông ấy.

Bà Vĩnh Tử đã linh cảm đúng. Trước mặt bà là ông Vũ ngày xưa, gương mặt ông rạng rỡ mỗi khi có chuyện vui. Hôm nay cũng vậy ông rất vui khi bắt tay với chồng bà.

- Từ Lan thật hạnh phúc khi có đến hai người cha cùng yêu nó. Anh Đức! Tôi rất cảm ơn anh. Nếu không có anh cứu sống hai mẹ con họ thì hôm nay tôi đã không có đứa con này.

Giọng ông Đức buồn vơi vơi:

- Nhưng tôi không bảo vệ được Từ Lan để hai mẹ con rời nhau mà lòng ray rứt mãi. Đến hôm nay, tôi mới yên lòng nhìn cha con anh đoàn tụ.

Ông Vũ đặt tay lên vai ông Đức:

- Có lẽ bà cụ đã giúp Tử Lan trở về với cội nguồn. Nơi tuổi vàng, chắc bà cũng muốn như vậy, nên chúng ta phải vui lên, đừng bao giờ nhắc đến chuyện cũ nữa.

Bà Vĩnh Tử cười hiền hậu:

- Anh Vũ đã nói như vậy rồi thì hôm nay gia đình mình nên đến nhà hàng Con Ngựa ăn mừng đi.

Ông Vũ gật đầu tán thành:

- Hôm nay tôi đi, nhưng còn một người nó cũng cần có mặt.

Rồi ông quay sang nói với Mỹ Chi:

- Con gọi điện mời Thạch Đình cùng đi với chúng ta nha Tử Lan. Ba có chuyện muốn nói với cậu ấy.

Mỹ Chi quá cảm động với tình cảm của ông Vũ dành cho cô Ông sẵn sàng làm tất cả để bù đắp tình cảm cho cô Cô không ngờ vụ diễn này đã giúp cô thành công hơn dự định, mà không chút khó khăn trở ngại nào. Liệu tình cảm này có dành cho cô nữa không khi Tử Lan thật sự trở về?

- Phải có mặt con rể tương lai chứ.

Mọi người đều vui vẻ lên tiếng làm Mỹ Chi quên ngay mọi chuyện. Cô nhấn nút gọi cho Thạch Đình với tâm trạng hồi hộp, chờ đợi khi máy đang bận.

Cuối cùng Thạch Đình cũng nhận được tin nhắn của Mỹ Chi Anh có mặt ở nhà hàng Con Ngựa lúc chín giờ. Anh không thể tin vào mắt mình khi bên cạnh Mỹ Chi là ông Vũ đang nói chuyện rất vui vẻ với gia đình Lan Nhi.

Thấy anh, Mỹ Chi đưa tay vẫy. Anh gật đầu chào mọi người rồi kéo ghế ra ngồi cạnh Mỹ Chi Anh hỏi nhỏ:

- Sao đông đủ quá vậy, Mỹ Chi?

Nghe Thạch Đình gọi Mỹ Chi, ông Vũ vội đưa tay ngăn lại rồi phân trần:

- Đó là tên ba mẹ nuôi đặt cho Tử Lan. Bây giờ, cháu phải gọi là Tử Lan, là vợ chưa cưới của cháu đấy.

Thạch Đình như không tin anh hỏi vặn lại:

- Mỹ Chi là Tử Lan ư?

Lan Nhi hást mặt, nhìn anh:

- Anh không thấy nửa miếng ngọc bội ở trên cổ chị Tử Lan à?

Nghe Lan Nhi nói, Thạch Đình mới chú ý. Thạch Đình vội lấy nửa miếng ngọc đặt vào nơi cổ Mỹ Chi Thật liền lạc, ăn khớp với nhau.

Làm chung với cô bao lâu nay, sao anh không thấy cô đeo miếng ngọc này nhỉ? Hay là anh vô tâm, mãi lo chuyện công ty mà không để ý cách ăn vận, trang điểm của cô Bây giờ theo anh mà nói cũng không có gì lạ lắm.

Biết Thạch Đình đang thắc mắc nên bà Vịnh Từ ôn tồn giải đáp. Nghe xong, Thạch Đình gượng cười nói:

- Đây cũng là tâm nguyện của ba cháu. Còn chuyện đám cưới cháu sẽ nhờ dì Hảo coi ngày lành tháng tốt rồi nói với Từ Lan, có được không ạ?

Ông Vũ cười hài lòng:

- Cử hành trong tháng này thì càng tốt. Bác sẽ gặp chị sui ngay hôm nay để bàn chuyện hôn lễ cho hai đứa.

Mỹ Chim then thùng cúi mặt che giấu hai má đỏ hồng, tiếng cô nhỏ xúu vừa đủ nghe:

- Coi ba kìa. Không sợ bên nhà trai cười họ nhà gái mình sao? Tuyết Vân đi Đà Lạt vẫn chưa về mà ba.

Ông Vũ đưa tay vỗ trán:

- Ba quên mất. Đợi Tuyết Vân về ,ba sẽ giới thiệu con với nó rồi bàn chuyện này cũng không muộn.

Thạch Đình vội đưa ra ý kiến:

- Để cháu đưa dì Hảo sang gặp bác và Từ Lan cho biết ngày rước dâu luôn thể bàn chuyện đám cưới, cháu thấy tiện hơn mà không mất thời gian làm việc của bác.

Ông Vũ khoác tay:

- Tạm gác chuyện sang một bên. Gặp lại Từ Lan thì lời hứa ngày nào bác vẫn còn nhớ. Ba mẫu đất ở Vũng Tàu bác nhường lại cho cháu. Còn một mẫu đất bên cạnh chuẩn bị xây khách sạn.

Mỹ Chi ngạc nhiên:

- Chuẩn bị xây khách sạn, sao ba lại bán rẻ dãy nhà bên quận Năm?

Ông Vũ gãi gãi đầu:

- Ba muốn công ty Thạch Đình dao động. Nhưng bây giờ thì không cần thiết nữa.

Mắt Mỹ Chi bừng sáng:

- Nghĩa là do ba sắp đặt? Khách hàng sẽ trở về với anh Đình?

- Đúng vậy, con gái cưng ạ.

Mỹ Chi nhẹ đá vào chân Thạch Đình mà chỉ có cô là người hiểu rõ nhất cô đang muốn gì. Cô mơ màng tưởng tượng đến ngày trọng đại nhất của đời cô. Cô tự mỉm cười một mình.

Chương 11

Thạch Đình chôn vùi trong phòng với bao suy nghĩ chìm đắm trong đầu óc. Hôm nay chủ nhật, anh phải đưa Mỹ Chi đi thử áo cưới. Chỉ còn mười ngày nữa thôi là hôn lễ sẽ cử hành. Mỹ Chi vui lắm, cứ huyền thuyên mãi với Thạch Bằng. Còn Tuyết Vân vẫn giữ nguyên thái độ ban đầu với Mỹ Chi. Cô không thích Mỹ Chi vì Mỹ Chi cứ mãi chia cách cô và Thạch Bằng. Chính vì thế, ông Hoàng Vũ đã mua căn hộ khác cho hai cha con ở riêng. Tuyết Vân không tán thành cuộc hôn nhân này, nên cô đã lên đường đi Đà Lạt giám sát đội thi công xây cất biệt thự. Tuyết Vân giận dữ không quan trọng, hôn lễ vẫn cứ diễn ra. Anh định nhờ Thạch Bằng gọi sang cho Nhược Lan nhưng nghe Mỹ Chi nói cô đã tham gia vào đội cứu tế đến những vùng sâu của đất nước Canada phát thuốc cho dân nghèo.

Anh đồng ý cưới Mỹ Chi, nhưng vẫn có linh cảm Mỹ Chi đã giấu anh điều gì đó. Cô hay ngáp ngừng mỗi khi nghe anh hỏi về cô Diệu Anh. Còn chuyện ở công ty làm anh rối cả lên. Những khách hàng do ông Vũ kéo họ sang bên kia bây giờ không chịu đi mà buộc ông phải (?) Hai bên đã rơi vào tình trạng khó xử. Anh đành phải chôn vốn vào những ngôi nhà đang chờ bán, còn ông Vũ đã thất thoát (?) Thị trường biến động, vàng giảm giá mà anh phải trả miếng đất ngoài Vũng Tàu cho ông Vũ bằng số tiền trong tài khoản ngân hàng. Thế là hết. Ông bà ngoại đã sẵn sàng lên dự lễ cưới của anh và Mỹ Chi. Thạch Đình vẫn còn nhớ. Hôm Thạch Bằng từ Đà Lạt về anh đã lên tiếng mượn tiền của Thạch Bằng. Tuy Bằng vui vẻ đồng ý, nhưng trong lòng anh vẫn thấy ái ngại vô cùng. Bỗng dưng anh

bật cười, một nụ cười chua chát làm sao. Nếu biết ngày nay có cảnh này thì ngày trước anh không nên đối xử với mẹ con Thạch Bằng như vậy. Càng nghĩ đến chuyện xưa, anh càng thấy mình có lỗi với mẹ con dì Hảo.

- Thạch Đình à! Tử Lan đang ở phòng khách đợi con đấy.

Thạch Đình mệt mỏi lên tiếng:

- Con xuống ngay.

Thạch Đình vừa bước vào, Mỹ Chi láu lỉnh nhìn anh:

- Nhìn anh giống như người bại trận vậy.

Muốn thử lòng Mỹ Chi, nên Thạch Đình không ngại nói thẳng:

- Anh sắp phải xin giải thể công ty rồi. Em có thể suy nghĩ lại vẫn chưa muộn.

Mỹ Chi cười vang, giọng cô lạnh lạnh:

- Lan sẽ giúp anh thông báo giải thể, còn suy nghĩ lại thì không.

Thạch Đình trừng mắt nhìn cô:

- Cô còn lòng để chọc quê tôi sao?

Mỹ Chi nghiêm giọng:

- Không giỡn nữa. Bây giờ em nói chuyện nghiêm chỉnh nè.

Thạch Đình nhướng mắt:

- Chuyện gì?

Mỹ Chi nhìn sâu vào mắt anh, cười thật tươi:

- Số tiền của anh chuyển qua bên ông Vũ đã được ông nhập trở lại rồi. Ông Vũ nói chưa cần đến số tiền đó, nên để anh dùng đầu tư vào chuyện khác.

Thạch Đình nhìn cô với vẻ lạ lẫm:

- Cô định giở trò gì nữa đây? Cô chưa hòa nhập được cuộc sống của gia đình họ Hạ hay sao mà vẫn gọi ba mình bằng ông Vũ?

Một phút im lặng trôi qua, Mỹ Chi mới trả lời :

- Đúng là khó xưng hô thân mật được, nhưng tôi đã cố gắng, đã mạo hiểm lắm rồi.

Mỹ Chi nói xong, chợt giật mình vì cô đã nói hớ lời, nên vội khóa lắp ngay:

- Hôm nay, tinh thần của em làm sao ấy. Anh đừng để tâm đến những lời em vừa nói nha.

Vừa ngạc nhiên vừa tò mò, Thạch Đình hỏi lại:

- Sao lại gọi là mạo hiểm? Cô đang làm chuyện gì mờ ám phải không?

Mỹ Chi xuống nước:

- Anh làm ơn đừng hỏi tôi, được không?

Rồi cô lãng sang chuyện khác:

- Hôm nay anh hứa đưa tôi đi thử áo cưới mà. Anh có nhớ không Thạch Đình?

Thạch Đình nhún vai:

- Nhớ chứ sao không. Nhưng trước khi đi cô phải trả lời cho tôi câu hỏi này nha.

Mỹ Chi nhăn nhó:

- Lại hỏi. Anh trở thành thẩm phán từ khi nào vậy?

Thạch Đình nhìn Mỹ Chi vài giây về sâu sắc rồi cất tiếng hỏi:

- Cũng được. Bây giờ thẩm phán hỏi cô đang làm chuyện gì mờ ám phải không?

Câu hỏi của Thạch Đình làm Mỹ Chi tức giận. Cô gằn giọng:

- Mờ ám cái gì chứ? Chuyện tôi là Tử Lan cũng mờ ám sao? Chẳng lẽ bà Vĩnh Tử nhìn lầm rồi à? Miếng ngọc bội cũng là giả hay sao? Anh có cần đem tôi vào bệnh viện thử máu với ba tôi không?

Thạch Đình ngẩn người ra. Lần đầu tiên anh thấy Mỹ Chi giận dữ như vậy. Bà Vĩnh Tử đã không lầm lẫn khi nhận ra Mỹ Chi là Tử Lan qua miếng ngọc bội làm bằng chứng thì làm sao anh có thể nghi ngờ cho được. Nhưng Mỹ Chi không còn tự nhiên như trước, nói chuyện thì khó hiểu, tính khí bất thường, nói năng lung tung, thử hỏi làm sao anh không nghi ngờ chứ?

- Không có anh tôi vẫn đến đó được.

Dứt lời, Mỹ Chi toan bỏ đi, nhưng đã kịp bị giữ lại. Thạch Đình dụ giọng:

- Nếu người ta hỏi chú rể đâu thì cô phải trả lời họ thế nào đây?

Má Mỹ Chi đỏ bừng lên, cô giận dữ bước ra khỏi phòng, Thạch Đình hoảng hốt chạy theo.

Cuối cùng, Mỹ Chi cũng đến được tiệm áo cưới Nguyệt Vi Hoa Hồng. Thạch Đình để cô tự do lựa chọn theo ý thích của mình, nhưng cô vẫn muốn tự tay anh chọn cho cô Bốn kiểu áo cưới khác nhau, nhưng chỉ toàn màu trắng. Mỹ Chi tỏ vẻ không vui, cô lẩm bẩm:

- Mình không thích màu trắng chút nào. Anh ấy đang chọn cho ai khác thì đúng hơn.

Thạch Đình nghe loáng thoáng nên giật mình nhớ đến sở thích của Mỹ Chi, vội tìm ý nói cho êm chuyện.

- Màu trắng tượng trưng cho sự trinh nguyên trong trắng. Anh nghĩ màu trắng này rất thích hợp cho người chuẩn bị về nhà chồng, em thấy sao?

Mỹ Chi chặc lưỡi:

- Nếu anh thích thì em mặc nó vậy.

Thạch Đình nhỏ nhẹ:

- Vậy anh chọn áo cưới đủ bốn mùa cho em chịu không?

Rồi Thạch Đình nhẹ lắc đầu:

- Em vào trong thử áo đi.

Mỹ Chi đưa tay chỉ vào bốn kiểu áo, nói:

- Em chọn nó, không cần phải đổi lại.

Thạch Đình lại ngẩn người. Cũng lần đầu tiên Mỹ Chi chịu nghe anh nói, chiều theo ý của anh. Trái tim anh tự nhiên rung lên những nhịp điệu mới, khiến anh băng khuâng khi thấy Mỹ Chi lộng lẫy bước ra từ phòng thử áo.

Mỹ Chi chớp mắt nhìn anh. Cô nở nụ cười sung sướng khi bắt gặp ánh mắt tình tứ của Thạch Đình.

Chưa ra đến cổng, bà Vịnh Tử đã nghe tiếng Tử Lan gọi:

- Mẹ! Đợi con với.

Bà Vịnh Tử đứng khựng lại. Đợi Tử Lan đến, bà mắng yêu:

- Con không được chạy theo mẹ như vậy. Đây là nhà chồng của con mà. Không lẽ con không muốn ở đây à?

Mỹ Chi cố nũng nịu để che giấu một sự thật cho mình.

- Nhưng con chưa chăm sóc cho mẹ lấy một ngày thì đã theo chồng rồi.

Không biết Lan Nhi từ đâu bước đến bên cạnh chị, cô tỉnh bơ:

- Đợi đến ngày em bay rồi, cho chị tha hồ hầu hạ cho mẹ. Lúc đó, lo mà không tròn đạo vợ chồng chị sống không yên với em đâu.

Bà Vịnh Tử đưa tay chỉ vào trong:

- Thạch Đình và khách khứa đang chờ con kìa. Không nên đứng ở đây, con gái ạ. Vào trong đi Tử Lan. Tiễn mẹ và Lan Nhi đến đây được rồi.

Lan Nhi cười, nháy mắt với chị:

- Chị phải giữ sức để tối còn phải động phòng hoa chúc nữa đấy.

Mỹ Chi then thùng đầm nhẹ vào vai Nhi:

- Rồi cũng đến lượt mi thôi Lan Nhi ạ.

Lan Nhi ôm vai chị, cười giòn hơn:

- Chẳng phải chị bảo em yêu đó sao?

Mỹ Chi giậm chân, ngưng nguẩy như trẻ con. Bà Vịnh Tử rơm rớm nước mắt nhìn Mỹ Chi bà căn dặn:

- Con phải trọn đạo với gia đình bên chồng nha Tử Lan. Dù dì Hảo không là mẹ ruột của Thạch Đình, nhưng con cũng phải hết lòng chăm sóc cho bà ấy, xem như là con chăm sóc cho mẹ vậy. Con phải biết lấy lòng dì và nghe lời dì ấy nha Tử Lan.

Mỹ Chi xúc động, ôm vai bà:

- Mẹ yên tâm. Dì Hảo với con cũng thân thiết với nhau lắm.

Bà Vịnh Tử gật gù rồi kéo tay Lan Nhi nói:

- Theo mẹ về, đừng ở đây chọc ghẹo chị Hai nữa. Ba của con và cậu Nhân đang đợi mẹ con mình ngoài xe đó Lan Nhi.

Mỹ Chi đứng tại chỗ nhìn theo bà Vịnh Tử và Lan Nhi mà lòng không khỏi xúc động. Họ rất tốt với cô, vậy mà cô đã lừa dối tình cảm của họ san sẻ cho cô, một đứa con không phải máu mủ ruột rà. Bà Vịnh Tử rất mừng khi thấy cô đeo bên mình nửa miếng ngọc bội đó. Và không cần hỏi, bà đã nhìn nhận cô là Tử Lan. Đây cũng là do cô sắp đặt nên bây giờ cô phải theo lao. Cô sẽ giải thích với Nhược Lan sau khi đi hưởng tuần trăng mật ở Nha Trang về. Nhất định cô sẽ đi Canada. Nếu không, lương tâm cô cứ ray rứt mãi.

Hoàng hôn vừa buông xuống, cũng là lúc tất cả khách đều đã ra về hết. Thạch Đình mệt mỏi ngả lưng trên ghế salon. Anh nhìn Mỹ Chi mảnh mai trong chiếc áo ngủ màu trắng với bờ tóc uốn cao đang tươi cười tiến lại gần anh. Trông cô thánh thiện quá. Trong phòng chỉ có đôi vợ chồng son nên Thạch Đình tự nhiên nắm lấy tay cô, bấu mạnh:

- Bây giờ nhìn em, anh thấy em đẹp hơn thường ngày.

Mỹ Chi quàng tay ôm lấy vai anh, vừa cười vừa nói:

- Thường ngày, em xấu lắm sao?

td vờ nghiêm nét mặt:

- Lúc giận dữ còn xấu hơn nhiều. Nhưng đêm nay thì anh không đoán được.

Ngượng ngùng, Mỹ Chi nguyền yêu anh:

- Em biết anh lão luyện trong chuyện chăn gối lắm rồi.

Đặt một cái hôn lên môi Mỹ Chi, anh nói:

- Chỉ có một lần thôi. Lần đó dù anh say rượu, không biết gì nên làm vậy. Nhớ lại thấy xấu hổ quá, nhưng không có chơi bởi đâu.

Môi Mỹ Chi thoáng nụ cười:

- Chứ không phải anh cố tình làm vậy à? Với em, anh như thế nào, em không cần biết quá khứ của anh. Nhưng kể từ hôm nay, anh là chồng của em, phải biết lo lắng và có trách nhiệm với em. Không được ngoại tình tư tưởng. Có chuyện gì vợ chồng cùng nhau bàn bạc.

Thạch Đình choàng tay kéo vợ gục vào vai mình nói nhỏ:

- Anh cũng nghĩ như em. Vợ chồng phải tin tưởng nhau, không có gì phải giấu kín tâm tư trong lòng cả.

Vừa dứt lời, anh thấy Mỹ Chi ngẩng lên nhìn anh. Thạch Đình thấy vợ thoáng nét buồn xa xăm. Thì ra cô ấy có điều gì đó chưa nói với mình. Anh bối rối thật sự khi thấy đôi mắt Mỹ Chi long lanh ngấn nước. Anh đưa tay, Mỹ Chi khẽ lắc đầu:

- Không có Nhược Lan cũng không có Tuyết Vân, em buồn lắm. Tuyết Vân không thích em, Thạch Đình ạ.

Giọng Thạch Đình thật khẽ:

- Ngay từ đầu, Tuyết Vân và em không có thiện cảm rồi. Anh nghĩ Tuyết Vân sẽ suy nghĩ lại. Còn Nhược Lan thì do cô ấy bận công việc nên mình không liên lạc được, chứ nào phải tại em đâu.

Mỹ Chi khóc càng lớn hơn, nhưng cô không muốn nói ra sự thật ngay lúc này. Cô sợ mình phải đau lòng khi nghe tiếng chia tay.

Cả hai cùng im lặng, Thạch Đình vuốt nhẹ tóc cô Mỹ Chi cảm nhận hạnh phúc tràn ngập trong tay Thạch Đình. Cô không muốn tự tay mình phá vỡ nó trong lúc này.

Nhưng không có ai trong tất cả những người đến dự tiệc rượu chung vui với Thạch Đình và Mỹ Chi có thể ngờ rằng phía bên kia đường có bóng dáng một người con gái đang nhìn người thân của mình trong nỗi buồn khép kín

Đến sáng hôm sau, Thạch Đình cùng Mỹ Chi đã lên đường đi Nha Trang hưởng tuần trăng mật. Chỉ có bà Hảo ở nhà một mình đang lui cui tưới mấy chậu kiểng. Vừa vẩy nước vào bồn hoa mai cắm tú thì bà giật mình khi nghe tiếng ai đó gọi nghe quen quen.

Bà dừng tay vội ngẩng mặt lên:

- Nhược Lan! Để đi mở cổng cho con.

Bà Hảo mở cổng cho cô Bà vui mừng đỡ cái túi xách trên tay Nhược Lan.

- Để đi xách phụ con một tay.

Nhược Lan đặt chiếc cặp samsonai xuống chiếc ghế đá. Cô ôm chầm lấy bà Hảo. Cô cầm tay bà giọng run run:

- Nhận được điện của dì, con về ngay, nhưng mọi chuyện đã đâu vào đấy cả rồi.

Bà Hảo hiền từ nhìn vào mắt cô:

- Nếu con về kịp thì đám cưới sẽ vui lắm. Thạch Bằng định gọi điện cho con, nhưng Mỹ Chi bảo con bận tham gia vào chuyện gì đó không về được.

Nhược Lan chưa chát gật đầu. Cô đã biết tất cả và cô cũng đã hiểu vì sao Mỹ Chi lại làm như vậy. Chính vì Mỹ Chi yêu Thạch Đình. Vì tình cảm riêng tư mà Chi đánh vào trái tim mẫu tử tình thâm của cô Bây giờ, ai còn có thể tin cô là Tử Lan đây? Miếng ngọc bội đã tặng lại cho Mỹ Chi, còn tấm ảnh của cô chụp chung với bà Vĩnh Tử lúc cô lên hai tuổi đã cùng chung số phận với những giấy tờ để trong cái xác tay bị bọn cướp giật ngay khi cô vừa bước ra khỏi chợ An Đông. Nói bọn cướp giật cũng không đúng, chỉ có hai thằng bé con rất nhỏ. Cô đã không đề phòng thằng bé đến xin tiền. Cô động lòng trong khi hai chú nhóc dàn cảnh.

- Mỹ Chi và Thạch Đình đi hưởng tuần trăng mật rồi. Con cứ ở đây chơi với dì. Dì sẽ gọi điện cho Thạch Bằng.

Nhược Lan cúi đầu thờ dãi:

- Con ở với dì rồi về gặp chú Minh ngay, vì con có chuyện cần nói với chú. Giấy tờ của con đã bị hai thằng nhóc giật rồi.

Bà Hảo kêu lên:

- Sao con bất cẩn thế? Con đã báo công an chưa? Hay để dì gọi điện cho Thạch Bằng?

Nhược Lan đưa tay ngăn lại:

- Con chưa báo, nhưng không cần phải gọi Thạch Bằng đâu dì.

- Thì thôi vậy. Con ào nhà nằm nghỉ cho khỏe rồi hãy tắm. Dì đi chợ về làm cơm trưa hai dì cháu mình cùng ăn.

- Để con đưa dì đi.

Bà Hảo phẩy tay:

- Anh tài xế nghỉ đến khi nào vợ chồng Thạch Đình về mới làm lại nên dì nhờ anh ta đưa bác đi. Con cứ nghỉ ngơi.

- Anh tài xế ở luôn trong gia đình hả dì? Thế vợ con của anh thì sao?

Bà Hảo thở ra:

- Tội nghiệp bị vợ bỏ, giao lại đứa con nhưng anh ta đã gửi bên ông nội rồi. Quê ở tận Sóc Trăng nên Thạch Đình tội nghiệp, thương hoàn cảnh nên cho ở đây.

Nhược Lan chưa kịp nói gì thì anh tài xế đã bước đến gần hai người nói:

- Dì Hảo đi chợ chưa? Để cháu đưa dì đi.

Bà Hảo mỉm cười rồi giới thiệu Nhược Lan với anh tài xế:

- Đây là Nhược Lan, người yêu của Thạch Bằng cũng là con dâu tương lai của bác đây.

Rồi quay sang anh tài xế, bà nói:

- Còn đây là cậu Bảo, tài xế của Thạch Đình.

Nhược Lan và anh Bảo đều lịch sự bắt tay nhau. Nhược Lan lên tiếng bắt chuyện:

- Làm phiền anh đưa dì đi chợ, tôi thấy ngại quá.

Anh Bảo cười, hươ tay:

- Mọi người ở đây rất tốt với tôi nên cô đừng ngại. Đây cũng là nhiệm vụ của tôi mà cô Nhược Lan.

Nhược Lan nhìn dì Hảo với vẻ chán nản:

- Con vào phòng dì nhạ Khi nào dì về nhớ gọi con ra phụ với.

Bà Hảo nhìn dáng Nhược Lan bước đi trên lối sỏi vào nhà, rồi bà mới nói với Bảo:

- Hôm nay tôi đãi. Cậu thích ăn món gì cậu Bảo?

- Dạ, canh chua cá bông lau ạ.

Thạch Bằng đưa tay vuốt tóc, mắt nhìn Nhược Lan đang uống tách trà để nguội:

- Ngoài chuyện mất giấy tờ ra hẳn em còn chuyện gì đó muốn nói với anh phải không Nhược Lan?

Nhược Lan nhẹ lắc đầu, rồi thở dài:

- Có gì đâu. Em thấy mình bất cần quá lại làm phiền đến anh nữa.

Lay nhẹ tay Nhược Lan, Thạch Bằng ôn tồn nói:

- Anh chấp nhận mọi phiền toái do em mang đến mà. Có chuyện gì buồn cứ tâm sự với anh đi. Nói ra, em sẽ thấy dễ chịu hơn.

Mím chặt môi, mắt lặng nhìn Thạch Bằng, Nhược Lan gật:

- Đúng ra em có chuyện muốn nói với anh. Nhưng bây giờ nói ra cũng không lay chuyển được chuyện gì.

Thạch Bằng bật cười, anh bẹo má cô:

- Em không nói, đến ông trời cũng không biết đường giải quyết cho em nữa, huống hồ chỉ

anh là người phàm.

Bỗng nhiên nước mắt Nhược Lan chực đổ:

- Em không phải họ Trình, Nhược Lan chỉ là cái tên do cô Diệu Anh tự đặt cho em, để nhận em làm con nuôi. Tên thật của em là Tử Lan, họ Hạ. Em nói ra rồi, anh có tin không?

Thạch Bằng tròn mắt nhìn cô:

- Mỹ Chi có nửa miếng ngọc bội làm tin. Còn em có vật gì làm bằng chứng chính em là Tử Lan đây?

Nhược Lan chớp khê đôi mi, hai hàng lệ nóng lập tức vượt khỏi bờ mi lăn xuống đôi gò má không chút trang điểm của cô:

- Em biết anh không tin nhưng đó là sự thật.

Thạch Bằng cau mày:

- Không lẽ trên đời này có đến hai Hạ Tử Lan ư? Anh không tin. Chuyện này chắc có ẩn tình bên trong.

Nhược Lan tủi thân khóc mướt:

- Khi mở lá thư của cô Diệu Anh ra xem.. em mới biết bên trong có tấm ảnh đã cũ nhưng còn thấy rất rõ gương mặt người đàn bà đang bế đứa trẻ hai tuổi. Phía sau tấm ảnh còn ghi "Vĩnh Tử và con gái Hạ Tử Lan vừa tròn hai tuổi". Lúc đầu em còn trách mẹ đã nhẫn tâm bỏ em, nhưng đọc hết lá thư đó em mới thông cảm với nỗi đau của mẹ.

- Cô Diệu Anh đã chết mười sáu năm rồi, sao đến bây giờ em mới đọc lá thư đó?

Nhược Lan hít mũi:

- Năm đó, em mới mười hai tuổi. Viện trưởng của em bấy giờ là chú Minh người lúc ấy đem em về nhà nuôi và giữ hộ em lá thư đó. Bởi cô Diệu Anh có dặn phải tốt nghiệp đại học xong, em mới nên xem lá thư đó.

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ cô ấy không muốn em trở về với cội nguồn?

Nhược Lan lại hít mũi:

- Cô ấy sợ xem xong trước ngày em thành tài thì em sẽ bị sốc, mà với tuổi mười hai em chưa biết gì. Điều này thì chú Minh nói rõ với em.

- Chú Minh và cô Diệu Anh có quan hệ gì với nhau mà chú ấy lo lắng cho em vậy?

- Họ yêu nhau, nhưng cô Diệu Anh mắc phải bệnh ung thư, nên đành phải đi trước trong ngậm ngùi, thương tiếc.

Thạch Bằng siết nhẹ bàn tay người yêu, Nhược Lan nói tiếp:

- Tốt nghiệp đại học xong, chú Minh giao lá thư cho em. Nhưng lúc ấy, em đang buồn chuyện tình cảm của mình, nên không muốn đọc.

- Thế còn miếng ngọc bội?

- Khi cô Diệu Anh còn sống, lúc nào em cũng đeo miếng ngọc bội trên cổ. Nhưng khi cô chết đi, em không đeo nữa, mà bỏ nó vào trong cặp. Lúc em lên cấp ba, em chơi rất thân với Mỹ Chi Có lần em đưa cho Mỹ Chi xem và kể cho nó nghe miếng ngọc bội này do mẹ ruột của em cho, nó thích lắm, đòi em cho nó mượn đeo một ngày.

Thạch Bằng thắc mắc:

- Đó là cơ hội cho em gặp lại mẹ ruột, sao em không đeo mà cất nó đi?

Nhược Lan lau nhanh dòng nước mắt rồi nói nhỏ:

- Khi cho em đeo miếng ngọc đó, cô Diệu Anh cũng có nói miếng ngọc này sẽ giúp em tìm lại mẹ ruột của mình. Nhưng em đã đeo nó mười năm rồi. Lần nào có khách đến em cũng giơ miếng ngọc bội lên hỏi rồi nhận cái lắc đầu thật là buồn bã. Em chán nản muốn đập tan nó ra ngàn mảnh, nhưng cô Diệu Anh đã phân tích cho em hiểu là kỷ vật của mẹ, em phải biết trân trọng giữ gìn cho cẩn thận.

- Thế sao Mỹ Chi có được miếng ngọc đó?

Nhược Lan hớp một ngụm trà đã nguội rồi nói nhỏ:

- Lúc nghe Mỹ Chi nói nó chuẩn bị đi Pháp xuất cảnh mà em không có vật gì quý để tặng cho nó, em mới nhớ có lần nó đã cứu em bằng cách báo cho công an bắt bọn cướp giật dọc đường. Lần đó, không có nó thì miếng ngọc đã bị giật rồi, nên em tặng luôn cho nó với hy vọng sang bên Pháp, biết đâu có người nhận ra miếng ngọc ấy. Mỹ Chi sang Pháp bốn năm vẫn không chút hy vọng. Vào đại học y khoa năm thứ tư, em rất ngại khi đề chú Minh phải chắt vật nuôi thêm em. Năn nỉ mãi, chú mới giới thiệu em với gia đình anh vào làm điều dưỡng để kiếm thêm tiền phụ với chú Minh.

Nhược Lan không nói tiếp mà nhìn sâu vào mắt Thạch Bằng một hồi rồi cất tiếng:

- Phần sau câu chuyện, chắc anh đã hiểu như thế nào rồi. Bao nhiêu năm rồi không chút hy vọng, thì xem lá thư của cô Diệu Anh cũng không có kết quả gì. Nghĩ vậy, nên em không quan tâm tới chuyện đau lòng đó nữa. Tình cờ em gặp một người mà người ấy bảo em rất giống vợ của ông ta Lúc ấy, em không để tâm tới lời của ông ta nói. Rồi em gặp một đứa trẻ bị lạc mẹ, nó đã khóc vì đói cơm khát nước. Khi em cho nó ăn uống no nê

rồi, nó vẫn nhắc đến mẹ một cách tức tưởi. Và một cô gái đi hết thành phố này đến thành phố kia để tìm mẹ mặc dù mẹ cô ấy đã chết rồi. Cô ta thương nhớ mẹ đến muốn phát điên. Nhưng người biết mẹ cô ấy đã bỏ cô ấy từ nhỏ, đến khi nhờ người quen nói hai mẹ con mới đoàn tụ. Ba của cô đã chết, cô phải sống với người dượng. Nhà nghèo, bà mẹ bắt cô phải vào làm ở quán rượu kiếm tiền nuôi bà, vì bà đã quá ghiền ma túy. Bố dượng lén mẹ ruột đều bạc đãi, nhưng cô vẫn không giận bà. Phải chăng đứa bé ấy và cô gái kia rất cần có mẹ, dù người mẹ có phạm sai lầm gì đi nữa. Vì giọt máu chúng ta đang mang trên người cũng do mẹ cha tạo thành, không thể phủ nhận được.

Bóp nhẹ vai Nhược Lan anh ôn tồn:

- Đây là lý do em về đột xuất phải không? Còn chuyện tu nghiệp của em ở Canada thì sao?

- Em phải gặp viện trưởng trình bày thôi.

Giọng Thạch Bằng thật khẽ:

- Chuyện này phải đợi Mỹ Chi về. Anh sẽ cho em gặp Lan Nhi, cô em gái cùng cha khác mẹ với em đấy.

Đôi mày Nhược Lan nhíu lại:

- Em có nghe Mỹ Chi nhắc đến cái tên này. Hình như cô ấy cùng học lớp Nhật ngữ với Mỹ Chi thì phải.

- Đúng rồi. Họ là bạn cũng thân lắm. Bây giờ lại là chị em với nhau...

Nhược Lan vội ngắt lời anh:

- em không muốn phá vỡ tình cảm đó. Em trở về đây để được nhìn thấy mẹ cho thỏa lòng mong nhớ bao năm. Em hỏi bà về ba ruột của em, rồi em sẽ trở qua Canada trước khi Mỹ Chi về. Trong lòng em hiểu là có thêm anh tin em là đủ rồi.

Ánh mắt Thạch Bằng thoáng đăm chiêu:

- Em làm như vậy, Mỹ Chi sẽ ray rứt, mà em thì chẳng sung sướng gì. Bây giờ anh chỉ còn có mẹ. Có cầu trời, ba anh cũng không sống lại. Anh Hai còn tội hơn anh nữa. Trong khi đó, em còn đủ cha đủ mẹ, sao nỡ nhẫn tâm không để họ nhìn nhận em chứ?

- Em lên tiếng thì Mỹ Chi sẽ mất tất cả. Tình cảm bạn bè bao năm sẽ bị tổn thương nên em không muốn.

- Mỹ Chi làm như vậy chẳng qua vì Thạch Đình thôi. Bây giờ cô ấy đã là vợ của anh Hai rồi thì sớm muộn gì Mỹ Chi cũng giải bày với chồng. Cây kim giấu trong bọc lâu ngày

cũng lòi ra mà. Mỹ Chi là bạn tốt, chỉ vì yêu và sợ mất anh Đình thôi. Anh nghĩ cô ấy không nỡ im lặng đâu.

Nhược Lan im lặng vài giây rồi nói:

- Em biết vì sao Mỹ Chi làm như vậy. Vì giữa em và Thạch Đình có hôn ước với nhau, nên Mỹ Chi sợ...

Đến lượt anh ngắt lời cô:

- Mỹ Chi sợ cũng đúng thôi. Ngay cả anh cũng sợ khi biết sự thật đó. Nếu em không yêu anh thì chắc chắn em sẽ là vợ anh Hai, người đau khổ chính là Mỹ Chi thì bảo sao cô ấy không sợ chứ.

- Nhưng sao Mỹ Chi biết chuyện mà cố tình cho mẹ em thấy miếng ngọc bội đó?

Thạch Bằng cười, rít một hơi thuốc khá dài rồi anh ôn tồn nói:

- Chắc mẹ của em đã nói rất nhiều chuyện với cô Diệu Anh, nên cô ấy mới biết nhiều như vậy. Nhưng Mỹ Chi là bạn của Lan Nhi, mà Lan Nhi là người đầu tiên phát hiện ra tấm ảnh của mẹ chụp với Lan Nhị Anh cũng chưa từng thấy qua miếng ngọc bội. Riêng Mỹ Chi thì cô ấy rất sát cánh bên anh Hai, giống như hồng nhan tri kỷ vậy.

Giọng Nhược Lan lo lắng:

- Em sợ anh Đình giận Mỹ Chi rồi xảy ra nhiều chuyện không hay thì sao? Mỹ Chi khổ thì em cũng chẳng hạnh phúc bên anh được đâu.

- Em đi tu nghiệp, ở nhà xảy ra rất nhiều chuyện không hay bỗng nhiên bà Vịnh Tử nhận Mỹ Chi là con thì mọi chuyện trở nên êm thấm, đâu vào đấy. Ba của em bây giờ rất giàu có. Là chú Năm của Tuyết Vân. Ông sẽ rất vui khi biết em mới chính là con ruột của ông ấy.

Rồi Thạch Bằng kể cho cô nghe những gì mà anh biết một cách mạch lạc, lưu loát. Nghe xong, Nhược Lan nở nụ cười buồn lẫn chua chát:

- Giấy tờ của em đã mất hết rồi, lấy gì chứng minh đây? Xử sự sao cho vẹn toàn đây?

- Bởi vậy, anh mới bảo em đợi Mỹ Chi về rồi tính tiếp. Anh đã giúp em có mất giấy tờ rồi. Còn bây giờ, anh sẽ đưa em đến gặp một người mà bấy lâu em cần gặp.

Nhược Lan băn khoăn, nhưng không hiểu sao cô lại gạt đầu một cách dứt khoát.

- Ôi! Anh Bằng! Hôm nay quả là rỗng đến nhà tôm đó nha.

Lan Nhi thân mật kéo tay Thạch Bằng rồi vội buông tay anh ra khi thấy thêm người khách thứ hai bước vào. Lan Nhi nheo mắt nhìn anh:

- Có phải chị ấy là Nhược Lan không?

Thạch Bằng gật đầu:

- Cô đoán đúng, nhưng chưa đúng một trăm phần trăm.

Lan Nhi nhăn nhó. Nhược Lan thấy vậy nên tự giới thiệu:

- Tôi là Nhược Lan, họ Trình. Tôi có nghe Mỹ Chi kể về Lan Nhi rất nhiều, nay mới có dịp đến đây thăm gia đình.

Lan Nhi reo lên:

- Và chị cũng là người không nhận sự hậu tạ của ba em, phải không?

sực nhớ ra, Nhược Lan chợt hỏi:

- Lan Nhi là con gái của ông Đức à?

Lan Nhi khẽ dạ rồi nắm tay Nhược Lan, cô cười vô tư:

- Nghe chị Hai kể về chị, cùng với việc chị không nhận sự cảm tạ của bạLà em càng cảm phục chị hơn. Nếu ba có ở nhà, chắc chắn ba sẽ vui lắm. Mẹ của em cũng rất mừng cho mà xem.

Giọng Nhược Lan chợt nghèn nghẹn:

- Được biết mọi người trong gia đình của Lan Nhi, đó cũng là niềm vui của tôi.

Lan Nhi hất mặt hỏi, khi thấy Thạch Bằng nhìn mình chăm chú:

- Hôm nay, anh thấy tôi đẹp hơn ngày thường phải không?

Thạch Bằng le lưỡi trêu:

- Nói có lộn không, cho cô nói lại đó. Hãy nhìn xem người bên cạnh mình rồi tự nhận xét.

Lan Nhi ngược nhìn Nhược Lan vài giây cô cong môi:

- Cũng không thua gì chị ấy đâu nhạ Chín mười chứ bộ.

Thạch Bằng gật gù hạ giọng:

- Bởi vì giữa hai người có nhiều nét giống nhau.

Nhược Lan quay sang nhìn Thạch Bằng. Kín đáo, cô lườm anh rồi nghiêm giọng:

- Đều là con người, dĩ nhiên phải có nhiều điểm giống nhau rồi.

Thạch Bằng làm thinh, trong khi Lan Nhi mỉm cười hiền từ:

- Không bàn cãi vấn đề này nữa. Ba em đi làm đến chiều mới về, còn mẹ thì đi chợ cũng sắp về rồi. Hiếm có dịp anh chị đến chơi, nên em mời hai anh chị Ở lại đây dùng bữa cơm thân mật với gia đình em.

Thạch Bằng tròn xoe mắt:

- Bây giờ là mười ba giờ, đợi đến mười tám giờ mới dùng cơm chiều anh e rằng mình khó chống chọi với bao tử nổi.

Lan Nhi chun mũi:

- Là do tôi nể mặt chị Nhược Lan đó, chứ một mình anh thì đừng có hòng chống chọi với không chống chọi.

Nhược Lan lắc đầu, cô nở nụ cười tươi:

- Lan Nhi vui tính quá. Chuyện trò với cô, tôi thấy mình như trẻ lại.

Thạch Bằng đặt tay mình vào lòng bàn tay Nhược Lan, nhỏ nhẹ:

- Công việc đang chờ anh ở văn phòng, em cứ ở lại đây chơi với Lan Nhi. Bác gái sẽ về ngay bây giờ. Đừng nóng lòng.

Giọng Nhược Lan nhỏ hần:

- Tan sở, anh về đây ngay nhé.

Thạch Bằng gật đầu. Anh hôn nhẹ lên trán người yêu, trong khi Lan Nhi la lên:

- Khiếp quá! Hai người làm tôi nôn nao rồi đây nè.

Nhược Lan đỏ mặt cô lúng túng:

- Nghe anh Bằng nói, Lan Nhi cũng sắp lấy chồng rồi mà.

Tiếng cười của Lan Nhi vang lên trong trẻo:

- Muốn "ngập" luôn rồi chị Oi. Nếu em đồng ý thì cuối tháng này làm đám cưới trên máy bay đấy.

Đưa mắt sang Lan Nhi, Nhược Lan hỏi:

- Hai chị em lần lượt đi lấy chồng, bỏ cha mẹ già cho ai nuôi hử Nhi?

Lan Nhi tắt hần nụ cười. Cô nghiêng nghiêng đầu đáp nhỏ:

- Em không biết nữa. Em chuẩn bị bay rồi. Bỏ mẹ Ở nhà một mình, thật tình em cũng không an tâm.

Chợt có tiếng cười rất khẽ. Cả hai cô gái không cùng hẹn nhau mà quay ra phía cửa phòng khách.

Thấy mẹ, Lan Nhi giậm chân:

- Mẹ nghe lén rồi còn cười con nữa.

Rồi Lan Nhi thân mật khoác tay Nhược Lan đến bên mẹ và giới thiệu:

- Mẹ! Đây là chị Nhược Lan, bạn của chị Hai và cũng là người yêu của anh Bằng.

Bà Vĩnh Tử lộ vẻ mừng vui:

- Bác rất vui khi cháu ghé thăm gia đình. Bác trai cứ nhắc cháu mãi. Sáng nay, vợ chồng Tử Lan đã đi Nha Trang rồi. Biết cháu về, chắc Tử Lan mừng lắm đó.

Nhược Lan nhìn bà chăm chú hơn. Gương mặt phúc hậu của bà nhìn mãi, cô cũng không biết chán. Đôi mắt bà nhìn cô âu yếm, giọng nói lại dịu dàng, đáng đi thanh thoát mà có lần ở bên Canada, ông Đức đã nhận xét cô rất giống bà. Cô giống bà thật không? Ông Đức nhận xét thật tinh anh. Cô thấy mình cũng có nét giống bà, nhất là ở đôi mắt buồn. Ngay cả Thạch Bằng cũng nói với cô như vậy. Cô muốn ôm chầm lấy bà rồi gọi tiếng "mẹ" thân thương cho tình mẫu tử được lan tỏa trong tâm hồn, nhưng sao tiếng gọi thiêng liêng kia cứ nghèn ngào, không sao thốt nên lời. Nước mắt chảy ngược vào tim thành dòng sông buồn man mác. Tự đáy lòng Nhược Lan biết rằng, cô không thể làm cho bà hột hắt. Cố nén xúc động, Nhược Lan cười nhẹ:

- Cháu có món quà kính biểu bác. Hy vọng bác sẽ thích.

Bà Vĩnh Tử cười, một nụ cười rất đôn hậu:

- Cám ơn cháu. Đến thăm gia đình là quý rồi, còn bày đặt quà cáp. Lần sau đừng như thế nữa. Bác giận đấy.

Nhược Lan lúng túng lắc đầu:

- Chút lòng thành của cháu. Quà mọn thôi.

Lan Nhi nín tay mẹ:

- Chị ấy sống bên nước ngoài là phải như thế đấy. Mẹ mở ra xem đi. Đừng lo chị ấy chứ mẹ.

Bà Vĩnh Tử âu yếm nhìn cô:

- Cháu không ngại chứ Nhược Lan?

Nhược Lan xua tay:

- Nó là của bác mà. Bác cứ mở ra xem coi thích không?

Bà Vĩnh Tử mở gói quà. Bà sững sờ cầm sấp vài nhung màu huyết dụ lên xem. Màu sắc mà bà ưa thích đây mà. Đã bao năm nay rồi, bà đã không còn mặc loại quần áo có màu huyết dụ ấy nữa. Bà vẫn còn nhớ, ngày bà đem Tử Lan vào viện cô nhi là chính ngày đó bà đã mặc cái áo somi màu huyết dụ. Còn Tử Lan thì vận nguyên bộ đồ cũng với màu ấy. Hôm nay, Nhược Lan tặng cho bà loại vải nhung mà theo bà biết nó rất đắt tiền, đã gọi lại trong bà một kỷ niệm buồn khó phai.

Thấy mẹ sững người nhìn mãi sấp vải, Lan Nhi cũng ngơ ngác:

- Mẹ không sao chứ?

Bà Vĩnh Tử xua tay, tỉnh người:

- Mẹ xúc động quá, vì Nhược Lan đã chọn đúng mà sắc mà mẹ ưa thích.

Lan Nhi quay sang ôm vai mẹ:

- Là con ruột cũng chưa biết mẹ thích màu này mà chị Lan biết. Mẹ thấy chị ấy hay ghê chưa?

Nhược Lan bất chợt đứng lên để cổ giấu một giọt nước lăn dài trên má. Cô bước ra đứng phía sau Lan Nhi và cất tiếng nghèn nghẹn:

- Bác may áo dài để mặc trong ngày cưới của Lan Nhi, cháu thấy rất sang.

Bà Vĩnh Tử nói sau một thoáng ngập ngừng:

- Bác rất mong ngày cưới của Lan Nhi cũng có mặt cháu, Nhược Lan ạ.

Nhược Lan nói một cách chậm chạp:

- Nếu có thể, cháu sẽ về dự.

Bà Vĩnh Tử cũng đứng lên, nhìn cô chăm chú hơn. Rồi bà nâng cằm Nhược Lan, âu yếm nhìn vào mắt cô:

- Nghe Mỹ Chi nói.. à không, Tử Lan có nói về hoàn cảnh của cháu, bác rất cảm động.

Nên bác có ý xem cháu như Tử Lan và Lan Nhi vậy.

Nhược Lan chỉ chờ có thế, cô tủi thân khóc mướt. Cô muốn nói rằng chính cô mới là con ruột của bà, là Tử Lan lúc còn nhỏ mà bà đã đứt ruột bỏ vào cô nhi viện mà không hề quay trở lại tìm lấy một lần. Cuộc đời này sao chua chát với cô quá. Nhìn mẹ kế cận một bên mà không sao gọi được mẹ, lòng cô đau như ai cắt. Cô thêm được khóc trong vòng tay mẹ biết bao. Nhưng sao cô vẫn đứng ì tại chỗ thế này? Trong căn phòng khách sang trọng này không có rào chắn, nhưng Nhược Lan vẫn cảm thấy có ai đó chắn lối như không cho cô ào đến bên mẹ.

Lan Nhi tròn xoe đôi mắt nhìn Nhược Lan với vẻ lạ lẫm:

- Chị sao thế, Nhược Lan?

Nhược Lan cắn nhẹ bờ môi rồi vội lau nhanh dòng nước mắt:

- Thấy bác gái, chị nhớ đến người mẹ quá cố của mình.

Lan Nhi chớp mắt, nhìn Nhược Lan:

- Bộ mẹ của chị giống mẹ của em lắm hả?

Nhược Lan đành gật đầu:

- Bà Vịnh Tử vỗ nhẹ lên tay Nhược Lan mà trong lòng chợt thấy xúc cảm len nhẹ vào tim.

Giọng bà Vịnh Tử khẽ khàng:

- Ta vừa nhận lại đứa con gái sau hai mươi sáu năm dài xa cách và ta đã mãn nguyện.

Nếu không có Tử Lan thì ta đã nhận cháu làm con ngay phút đầu tiên rồi.

Nhược Lan cười gượng trong nỗi đau buồn mà chỉ mình cô biết. Cô ngoảnh mặt đi.

Lan Nhi lắc nhẹ tay mẹ:

- Bây giờ, mẹ nhận chị ấy làm con cũng đâu có gì ngại đâu?

Bà Vịnh Tử nhẹ giọng:

- Nhược Lan làm con nuôi của mẹ thì được rồi, nhưng mẹ ruột của cô ấy sẽ trách mẹ, nếu như mẹ không làm tròn trách nhiệm với cô ấy. Con có hiểu mẹ nói gì không Lan Nhi?

Lan Nhi chớp nhẹ đôi mi rồi khẽ dạ. Cô đưa mắt nhìn sang Nhược Lan mà trong lòng cảm thấy xốn xang và cô có cảm giác thân thiện với nhau từ lâu lắm.

Biển Nha Trang thật đẹp, Mỹ Chi rất thích biển xanh. Hai vợ chồng cô đã đến đây được bốn ngày. Vợ chồng cô ở một khách sạn sang trọng để tiện bề nhìn ra biển xanh.

Mỹ Chi cảm nhận được hạnh phúc trong tay Thạch Đình. Hai người rất vui vẻ với nhau, có nhiều điểm rất tâm đầu ý hợp. Đó là chuyện ban ngày, còn chuyện ban đêm thì sao?

Sau những giây phút mặn nồng với chồng, Mỹ Chi vẫn thao thức một mình bên cạnh Thạch Đình đã say giấc. Đêm nay là đêm thứ tư cô không sao ngủ được. Mỗi khi nghĩ đến Nhược Lan là lòng cô luôn ray rứt. Đã hai lần cô định gọi điện sang Canada, nhưng lại không tiện khi chuyện quá dài. Cô thầm mong cho đến ngày thứ bảy để về lại Sài Gòn và bay nhanh sang Canada. Đôi lúc cô muốn nói sự thật cho chồng nghe, nhưng lại sợ mất đi hạnh phúc mà cô hiện có. Vì yêu nên cô đã trở thành người ích kỷ, phản bội lại tình cảm của bạn mình. Có cha mẹ ruột bắt tất lại chối bỏ và nhận người lạ làm cha mẹ.

Không có em gái, bây giờ lại làm chị Hai. Vị trí mà cô đang có đúng ra là của Nhược Lan chứ không phải của cô. Cô đã bịa ra rất nhiều chuyện dối người, dối mình. Mỹ Chi vẫn còn nhớ như in cuộc nói chuyện với bà Vịnh Tử và Lan Nhi trước một ngày cô về nhà Thạch Đình.

Bà Vịnh Tử ngồi bên cạnh Mỹ Chi, cười vỗ về:

- Tử Lan! Cô bạn Nhược Lan gì đó cũng mồ côi và ở chung viện với con à?

Mỹ Chi trả lời lấp lửng:

- Cô Diệu Anh chăm sóc con, còn Nhược Lan có nữ tu khác chăm sóc.

- Ba mẹ nuôi nhận con từ khi nào?

Mỹ Chi cố nhớ rồi ấp úng đáp:

- Lúc con mười hai tuổi.

Lan Nhi lấy làm thắc mắc, xen vào:

- Nhưng chị kể với em là chị và chị Nhược Lan mới thân hồi học cấp ba mà.

Mỹ Chi tỉnh bơ:

- Đúng vậy. Biết nhau từ nhỏ, nhưng không thân. Đến khi về ở với ba mẹ nuôi, được cho học lên lớp đến cấp ba mới gặp lại Nhược Lan. Đồng hội đồng thuyền, đồng cảnh ngộ nên mới hiểu nhau, thân nhau từ đó. Cô Diệu Anh cũng có thời gian lo lắng cho Nhược Lan lúc mới vào cô nhi rồi mới đến nữ tu khác.

- Mẹ chị ấy chết, chẳng lẽ không còn ba sao?

- Ba Nhược Lan đã bỏ cô ấy từ nhỏ.

- Hai người bạn có cùng một tên Lan, hoàn cảnh cũng tương tự thật là hiếm.

- Họ Trình tên Nhược Lan đã gọi cho mẹ nhớ lại lúc bà nội Lan Nhi chết, mẹ có đến tìm cô Diệu Anh thì không gặp. Bà viện trưởng nói cô ấy đã dọn ra ngoài ở cùng với con gái nuôi cũng họ Trình. Mẹ có nhờ người tìm giúp nhưng cũng không hề có tin tức. Bây giờ gặp lại con thì cô ấy đã chết. - Bà Vĩnh Tử lên tiếng.

Mỹ Chi muốn kết thúc sớm câu chuyện nên nói thêm:

- Con cũng họ Trình, còn tên là Mỹ Chi Sau này, cô Anh mất, ba mẹ nuôi mới đổi họ Trình thành họ Huỳnh và con xuất cảnh theo họ sang Pháp. Rồi biết bao cơ duyên khiến con quen với Lan Nhi rồi gặp lại ba mẹ. Con không ngờ có ngày trở về với cội nguồn của mình. Cô Diệu Anh chỉ trao lại cho con nửa miếng ngọc bội thôi.

- Mẹ vẫn thấy cái tên Trình Nhược Lan nghe thân thiện với mẹ lắm. Nhưng mẹ không nhớ nổi là đã nghe cái tên này ở đâu thôi.

Lan Nhi chắc lưỡi:

- Bây giờ chị Hai đã trở về bên mẹ rồi thì hơi sức đâu mẹ bận tâm chuyện ấy. Trên đời có bao nhiêu người giống người, tên lại trùng tên. Nhiều khi đi trên phố, con cũng nghe người ta gọi con họ là Lan Nhị Hối ra cũng là họ Nguyễn Lê, nhưng Lan Nhi kia là đứa bé trạc bốn tuổi cơ.

Nghe Lan Nhi nói như vậy, nên bà Vĩnh Tử mới chịu cho êm xuôi. Thế là Lan Nhi đã vô

tình giúp cô giải quyết tình huống khó khăn đó. Bây giờ còn một mình, cô mới thấy mình quá liều lĩnh trong chuyện này.

Thạch Đình chợt cự mình. Anh lim dim mắt, giọng anh nhẹ như gió thoảng:

- Mỹ Chi! Anh cũng yêu em lắm, nhưng bây giờ em là Tử Lan làm anh bất ngờ quá. Hình như em có tâm sự gì phải không?

Mỹ Chi vội đưa tay chặn ngực. Thạch Đình nghiêng người qua một bên, nên Mỹ Chi mới biết anh còn mê ngủ. Chắc trong mơ anh đã thấy gì rồi nên mới nói ra những câu ấy. Mỹ Chi xúc động lẫn lo sợ. Nhất định sáng mai cô sẽ nói sự thật cho Thạch Đình nghe. Mỹ Chi yên tâm với suy nghĩ của mình. Cô nhắm mắt đúng lúc đồng hồ báo một giờ sáng. Ngoài kia biển xanh cũng đang ngủ yên.

Trong khi ấy, ở nhà riêng của Thạch Bằng, Nhược Lan đã uống hết ly thứ ba của chai rượu. Tâm tư cô bị xáo trộn giữa hai ý nghĩ giằng cộ Được tình thâm cũng đừng mất tình bạn. Bởi vì người ta thường nói thêm bạn bớt thù, mất bạn là mất niềm tin. Mẹ là biển cả, nên cô mơ ước làm con thuyền lên dênh trong lòng biển để được biển ôm ấp, vỗ về, như mẹ Ôm con vào lòng nâng niu, chiều chuộng.

Bất giác, Nhược Lan cất cao giọng:

- "Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào..."

Rồi cô khựng lại nhìn anh. Cô thấy anh cũng đang nhìn cô chăm chú. Bỗng chốc, không dần được lòng, cô òa khóc nức nở:

- Nếu khóc để vui được buồn thì em cứ khóc đi Nhược Lan.

Nhược Lan định rót thêm rượu, nhưng Thạch Bằng đã giằng lấy chai rượu trên tay cô Anh nhỏ giọng:

- Em khóc thì được, nhưng không được uống rượu. Đàn bà uống rượu thì không hay lắm đâu.

Nhược Lan ngược lên nhìn anh, nước mắt cô chảy dài:

- Còn cách nào hay hơn cách uống rượu cho quên không anh Bằng? Trước mặt mẹ ruột của mình mà em đã nhận rằng mẹ em đã chết. Em làm như vậy vì cái gì chứ? Vì em nhu nhược hay vì Mỹ Chi đây? em muốn say, muốn quên đi tất cả. Giá mà em không xem lá thư đó thì hay hơn. Suốt đời làm đứa con không cội không nguồn, còn hơn có cội có nguồn mà không dám nhìn mẹ nhìn cha Ông trời ơi! Sao ông nỡ đối xử với con như vậy chứ?

Thạch Bằng nhìn người yêu mà lòng xót xa Mới có mấy ngày mà Nhược Lan xuống sắc thấy rõ. Khuôn mặt cô xanh xao, đôi mắt quầng thâm vì bao đêm rồi cô đều thức trắng đêm như thế này. Chưa bao giờ anh thấy cô khóc nhiều như hôm nay Anh định nói cho mọi người hiểu, nhưng cô không cho Cô nói cô tin vào thần giao cách cảm. Nhưng anh thì rất đau lòng mỗi khi nhìn thấy cô nửa tỉnh nửa say như thế này.

Nhìn đôi mắt Nhược Lan đọng những giọt lệ sầu lóng lánh trông thật đáng thương, khiến anh không thể ngồi lì tại chỗ được nữa, nên anh đứng lên, đi vòng qua bên cô rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Nhược Lan. Thạch Bằng xoay cô quay về phía mình rồi ôn tồn nói:

- Anh không chịu nổi, mỗi khi nhìn thấy em như vậy. Nghe anh nói nè, Nhược Lan. Nếu suy nghĩ mãi chuyện này sẽ làm em suy nhược thần kinh lẫn cơ thể mất. Anh không tin ông trời chơi trò éo le mãi đâu. Rồi cũng có một ngày bác gái nhìn ra sự thật này. Còn bây giờ, anh đưa em về phòng ngủ một giấc đến sáng. Ngày mai, anh sẽ đưa em đến gặp ba của em.

Nghĩ đến sáng mai đi gặp ba mà chẳng được gọi là ba, nước mắt Nhược Lan lại lăn dài. Cô ngã vào vòng tay Thạch Bằng, khóc ngất. Đồng hồ điểm hai giờ sáng.. Nhược Lan thức dậy thì mặt trời đã lên cao. Cô cảm thấy đau đầu kinh khủng và định ngẩng lên nhìn xem mấy giờ, nhưng cô không nhìn thấy gì. Mọi vật trong phòng trở nên mờ ảo. Cô chóng mặt nên vội nằm lại xuống giường, nhưng miệng thì lại đắng ngắt, môi khô vì khát nước. Suốt ngày hôm qua, ôc không ăn gì, tối lại uống rượu, nên bây giờ mới ra nông nỗi như vậy.

Nhược Lan mệt mỏi với tay lấy điện thoại giọng cô yếu ớt:

- Thạch Bằng! Em mệt quá, làm ơn...

Ổng nghe trên tay Nhược Lan rơi xuống. Đầu dây bên kia cũng vội vàng gác máy. Lan Nhi chạy nhanh ra phòng giám đốc. Cô cho xe chạy rất nhanh, hướng về nhà riêng của Thạch Bằng. Sáng nay Thạch Bằng đã gọi điện nhờ cô đến chăm sóc cho Nhược Lan giùm anh. Cô đành đến công ty hỏi lý do, đợi mãi mà không thấy anh đến rồi chợt nghe điện thoại thì mới biết chị Nhược Lan xảy ra chuyện. Vừa lái xe, Lan Nhi vừa suy nghĩ miên man. Thạch Bằng đã đi đâu để chị ấy ở nhà một mình như vậy? Trong lòng Lan Nhi thấp thỏm lo âu. Cô thầm khẩn vái cho Nhược Lan tai qua nạn khỏi.

Cổng rào khép hờ. Lan Nhi mở cổng, đẩy xe vào trong sân. Dừng chống xe xuống đất rồi

cô chạy nhanh vào phòng khách. Không có ai, cô luống cuống chạy lên lầu. thấy một phòng không đóng cửa, nên cô chạy nhanh vào mà quên cả đôi giày cao gót cô đang mang có thể làm cô té bất cứ lúc nào.

Trên giường, Nhược Lan nằm im không cử động, đôi mắt khép hờ, gương mặt xanh xao làm Lan Nhi sợ hãi. Cô vội đỡ Nhược Lan ngồi dậy, quỳnh quáng hỏi:

- Chị thấy trong người thế nào? Em đưa chị đi bệnh viện nha.

- Nhi phải không? Làm ơn rót giùm chị ly nước đi. - Giọng Nhược Lan mệt mỏi.

Lan Nhi vội đi rót nước đem đến cho Nhược Lan. Cô lo lắng hỏi vặn lại:

- Chị Lan thấy trong người thế nào?

Nhược Lan đành nói thật:

- Hôm qua chị không ăn uống gì nên là người, chóng mặt chứ không có gì.

Lan Nhi nhăn mặt:

- Chị còn nói là không có gì nữa à? Sáng nay, anh Bằng có gọi điện thoại nhờ em đến đây mà không có nói lý do. Nên em đến công ty, không thấy anh ấy ở trong phòng rồi em nghe điện thoại reo. Thì ra anh Bằng cũng không biết chị ngã bệnh. Để em lấy thuốc cho chị uống rồi em đi mua thức ăn sáng cho chị.

Lan Nhi chưa kịp đi thì Thạch Bằng đã bước vào. Trên tay anh bung tô phở nghi ngút khói đặt xuống bàn. Anh hốt hoảng nhìn gương mặt tái xanh của Nhược Lan.

- Em sao thế, Nhược Lan?

Lan Nhi thẳng thừng:

- Bị anh bỏ đói chứ còn sao nữa. Anh yêu chị ấy đến nỗi suốt ngày hôm qua chị ấy không ăn uống mà cũng không biết.

Thạch Bằng ngẩn ngơ nhìn Nhược Lan, ra điều thất vọng:

- Em có còn làm em không, Nhược Lan? Sự vững vàng của em đâu mất rồi? Ngay cả chuyện ăn uống cũng bỏ mặc. Xem thường sức khỏe như vậy mà cũng là bác sĩ sao? Nhìn em giống như con mèo ướt nước vậy. Nếu em cứ mãi như vậy thì anh hết cách rồi. Nhược Lan cúi nhìn xuống đất. Lan Nhi thấy gương mặt Nhược Lan đỏ đần, nhòe nước mắt. Cô không hiểu giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô có linh cảm anh Bằng đã biết chuyện gì đó liên quan đến Nhược Lan. Nhưng khi thấy anh không vỗ về an ủi Nhược Lan, thì Lan Nhi âm ỉ trong lòng nên buột miệng trách:

- Anh không thấy chị ấy đang bệnh sao? Có người yêu như anh thật là khổ. Thấy hoa ỉu rồi

héo sầu, anh không thấy thương để tưới thêm nước mà còn nói hết cách này, hết cách nọ nữa.

Thạch Bằng vụt ngoảnh mặt đi:

- Hoa không muốn sống thì tưới thêm nước để làm gì.

Lan Nhi bất chấp, cao giọng nói:

- Nếu biết chuyện gì mà không nói ra thì người ân hận chính là anh.

Nhược Lan hét lớn:

- Ra ngoài hết đi. Tôi muốn yên tĩnh, một mình, Ra ngoài.

Thạch Bằng bước nhanh ra ngoài, trong khi Lan Nhi thẳng thốt:

- Anh Bằng! Chị Nhược Lan ngắt xiù rồi. Mau đưa chị ấy vào bệnh viện.

Theo lời con gái, bà Vịnh Từ đến nhà của Thạch Bằng đợi dì Hảo để cả hai cùng vào bệnh viện thăm Nhược Lan. Cả gian nhà im lặng, Lan Nhi cũng theo Thạch Bằng đưa Nhược Lan vào bệnh viện. Ngồi không cũng buồn, bà đành đứng đây quan sát khắp gian phòng khách. Bức ảnh chụp bán thân của Nhược Lan đập vào mắt bà. Sao giống tấm ảnh của bà chụp thời còn con gái quá. Bỗng đôi chân bà cất bước chầm chậm tiến về phía cầu thang. Bà nghĩ trong phòng Nhược Lan chắc bề bộn lắm. Cô ấy đã vào bệnh viện thì Thạch Bằng sẽ không còn tâm trí để dọn dẹp đâu. Và không hiểu sao vừa bước vào phòng Nhược Lan, gương mặt bà trở nên trắng bệch giống như màu áo bà đang mặc. Trên giường là cái cặp somsonai mở bung ra. Một lần nữa, màu huyết dụ trong cái cặp kia làm bà sững người. Bà run run khi thấy trong cặp là bộ đồ trẻ con được xếp rất cẩn thận. Và không còn nghi ngờ gì nữa, bà lục tung như cố tìm vật gì đó. Bà nhìn quanh quẩn và ánh mắt bà chợt dừng lại nơi đầu giường của Nhược Lan. Không có làm bà thất vọng.

Cầm bộ quần áo trên tay, bà Vịnh Từ cảm thấy sống mũi cay xè. Thế là bà bật khóc. Bộ đồ của Từ Lan ngày còn bé đây mà. Bộ quần áo này do chính tay bà may đây mà. Bà vẫn còn nhớ như in từng đường kim mũi chỉ. Tuy không sắc sảo như những thợ may thực thụ nhưng bà may tay với cả tấm lòng của mẹ dành cho con. Cho đến tận bây giờ, bà vẫn còn giữ số quần áo lúc còn sơ sinh của Từ Lan. Đêm nào bà cũng nhìn rưng rưng đồ đó rồi mới đi ngủ thì làm sao hình hài bé nhỏ đó có thể phai mờ trong ký ức của bà. Nhưng bà vẫn lấy làm thắc mắc. Vì sao Nhược Lan có được bộ quần áo trẻ con này, trong khi miếng ngọc bội thì lại ở trên người Mỹ Chi Bà từ từ nhớ lại câu chuyện giữa bà và Mỹ Chi lúc bà đưa

Mỹ Chi đi mua sắm đồ cưới...

- Tử Lan nè! Mẹ muốn xem lại tấm ảnh mà mẹ chụp chung với con. Con có đem theo bên mình không?

Mỹ Chi cố giấu vẻ bối rối:

- Con để lại bên Pháp rồi.

Bà Vịnh Tử hỏi tiếp:

- Lúc đem con đến viện cô nhi, mẹ có mặc bộ đồ màu huyết dụ cho con. Chắc bây giờ con vẫn còn giữ nó chứ?

Đôi mày Mỹ Chi chau lại. Cố gắng lắm, Mỹ Chi mới đáp nhỏ:

- Con cho đứa bé hàng xóm rồi.

Ấy vậy mà hôm nay bà đã gặp lại bộ quần áo này. Chẳng những màu sắc làm bà nhận ra, mà trên ngực áo còn có cả tên Tử Lan do chính tay bà thêu vì sợ lộn với những đứa trẻ khác trong viện. Những gì Mỹ Chi nói với bà thật không khớp với những gì mà bà thấy hôm nay Trình Diệu Anh và Trình Nhược Lan, hai cái tên này khiến bà phải suy nghĩ.

- Mẹ! Bác Vũ...

Thình lình, bà Vịnh Tử bỗng nghe có tiếng kêu lớn của Lan Nhi từ phía sau lưng.

Bà giật mình quay lại, thấy Lan Nhi với gương mặt hốt hoảng. Bà vội kéo tay con gái hỏi nhanh:

- Con nói bác Vũ làm sao?

Lan Nhi vừa thở hổn hển vừa nói:

- Bác Vũ đang truyền máu cho Nhược Lan. Con không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà chị Nhược Lan lại bị một vết thương chảy máu khá nhiều. Có lẽ chị ấy đã bị té.

Bà Vịnh Tử lo lắng:

- Tại sao Nhược Lan lại bị như vậy chứ? Mất máu có nhiều không Lan Nhi?

Lan Nhi nhìn mẹ với vẻ như quan sát:

- Thật ra mẹ lo lắng cho ai đây? Ba của chị Tử Lan hay Nhược Lan?

Bà Vịnh Tử không trả lời mà đặt bộ quần áo đang cầm trên tay sang tay con gái. Lan Nhi tròn xoe đôi mắt, lạ lẫm nhìn mẹ:

- Bộ đồ trẻ con này của ai vậy mẹ? Mẹ đưa nó cho con với ý gì đây?

Bà Vịnh Tử hỏi con:

- Của chị Hai con.

Lan Nhi càng ngạc nhiên hơn:

- Sao nó lại ở đây? Con chưa thấy qua bộ đồ này trong rương đồ của chị Hai.

Bà Vịnh Tử thần thờ:

- Chính tay mẹ may và thêu cho chị Hai của con. Mẹ thấy nó trong cặp samsonai của Nhược Lan. Mẹ không hiểu. Mẹ phải gặp Nhược Lan mới được. Cô ấy tình chưa con?

Lan Nhi thở hắt ra:

- Vẫn chưa tỉnh, mẹ ạ.

Giọng bà hơi run và lạc hẳn đi:

- Con phải đi Nha Trang tìm Mỹ Chi về gấp cho mẹ.

Lan Nhi vùng vằng:

- Biết vợ chồng chị ấy ở khách sạn nào mà mẹ bắt con đi tìm. Còn hai ngày nữa thì chị ấy về chứ gì.

Không hiểu sao bà Vịnh Tử lớn tiếng hơn:

- Con dám cãi lời mẹ hả Lan Nhi Nhược Lan có tỉnh lại hay không là do ở con đó.

Nói xong, bà đứng lên, nhưng không quên lấy bộ quần áo bỏ vào xách tay rồi vội vã bước nhanh ra khỏi phòng.

Lan Nhi nhìn thái độ của mẹ mà lấy làm hoài nghi Không lẽ chuyện Mỹ Chi là Tử Lan không rõ ràng ư? Đặt câu hỏi ra, nhưng không có câu trả lời, làm cô bức mình. Thêm ám ức vì bị mẹ rầy, cô lẩm nhẩm:

- Đi hưởng tuần trăng mật mà điện thoại máy nhắn tin cũng không mang theo. Sợ người ta làm phiền, bây giờ cũng không tránh khỏi sự phiền toái.

Bệnh viện Nguyễn Tri Phương.

Nhược Lan đã được chuyển sang nằm bên phòng đặc biệt do Thạch Bằng chọn. Anh ngồi bên cạnh người yêu đã hàng giờ đồng hồ rồi mà Nhược Lan vẫn chưa tỉnh.

Nhìn gương mặt xanh xao của người yêu, tim anh đau nhói. Đưa tay nhẹ vuốt tóc cô, anh thì thầm vào tai cô:

- Nhược Lan! Hãy tỉnh dậy đi em. Anh xin quỳ dưới chân em mà xin lời tha thứ. Lẽ ra anh không nên nói những lời đó với em. Chỉ vì anh không chịu nổi khi thấy em buồn khổ như vậy. Đêm đã qua rồi, em hãy già từ âu lo để sống trong tình yêu thương của cha mẹ và bạn bè xung quanh em nữa. Em hứa là sẽ trở về chăm sóc những đứa trẻ khuyết tật và mồ côi mà. Các em nhỏ trong viện đang đợi em về đây.

Và anh nâng nhẹ bàn tay của cô áp vào má mình. Bất giác, mắt anh nhòa lệ.

Bên ngoài, có tiếng động nhỏ. Hình như có ai gõ cửa. Có lẽ ông Vũ. Thạch Bằng nghĩ ngay đến người đàn ông mà Nhược Lan sẽ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy ông. Anh bước nhanh ra mở cửa.

Ông Vũ bước vào, ngồi xuống cạnh giường. Thạch Bằng lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của ông.

- Bác vừa truyền máu cho Nhược Lan xong, nên nằm nghỉ cho khỏe. Khi nào cô ấy tỉnh cháu sẽ cho bác hay.

Nghĩ ngợi ông Vũ trách:

- Đợi cậu cho tôi hay chắc con gái tôi đã chết rồi. Đúng ra, cậu phải nói cho tôi biết sớm hơn thì chuyện không phải nói trong bệnh viện thế này. Cậu thừa biết tôi đối xử với anh trai của cậu như thế nào mà.

Anh nhìn ông Vũ với vẻ thiểu não:

- Không có gì làm bằng chứng, cô ấy không cho cháu nói. Chuyện này phải đợi Mỹ Chi về nói cho ra lẽ.

Ông Vũ thoáng đỏ mặt vì tức giận:

- Không có gì, sao cậu dám quả quyết tôi và Nhược Lan có cùng nhóm máu? Trong chuyện này, cậu là người biết rất nhiều mà không chịu nói. Như vậy mà bảo rằng yêu Nhược Lan, bỏ mặc tình cảm của Tuyết Vân. Nếu Nhược Lan mà có chuyện gì thì cậu là người đầu tiên thấy việc làm của tôi. Còn bây giờ, cậu hãy ra ngoài đi.

Thạch Bằng im lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược Lan trên giường bệnh hồi lâu rồi vụt ngoảnh mặt đi.

Thạch Bằng vừa bước ra, cùng là lúc bà Vịnh Tử bước vào. Thấy bà, ông Vũ đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng.

Bước đến gần ông Vũ, bà nói nhỏ:

- Tôi đã tìm thấy bộ quần áo màu huyết dụ của trẻ con trong cặp samsonai của Nhược Lan. Đây mới là mấu chốt quan trọng.

Ông Vũ trầm tư giây lát rồi nói:

- Thảm cảnh cũng do tôi tạo ra. Tôi cảm thấy mình có lỗi với Nhược Lan. Nếu không có chuyện này...

Bà Vịnh Tử vội xen vào:

- Là lỗi ở tôi. Tôi đã không tìm hiểu kỹ mà chỉ dựa vào nửa miếng ngọc bội đã nhận Mỹ Chi làm con.

Vẫn trầm tư, ông Vũ cười buồn:

- Bà có trách thì cứ trách một mình tôi là đủ rồi. Mỹ Chi cũng vì quá yêu Thạch Đình nên mới làm như vậy thôi. Nếu tôi chịu ngồi nói lý lẽ, chịu tha thứ cho mẹ của Thạch Đình thì Mỹ Chi không lợi dụng nửa miếng ngọc bội đó đâu. Dù sao tôi cũng cảm ơn cô bé đó đã cho tôi một bài học. Máu chảy ruột mềm. Với tình yêu cũng vậy. Vì người yêu mà người ta cũng có thể bất chấp tất cả.

Đôi mắt bà chợt nhìn xa xăm:

- Bây giờ không phải là lúc nhận lỗi. Tôi đã cầu xin bình an cho Nhược Lan. Chắc nó không sao đâu.

Chương 12

Buổi tối, Thạch Bằng không ngủ được. Suốt buổi chiều nằm say như chết, rồi thêm ly cà phê đậm sau bữa cơm, thêm những lời nói của ông Vũ nói lúc sáng, khiến anh không sao chợp mắt được.

Buổi chiều, Lan Nhi gọi điện về cho hay là chưa gặp vợ chồng anh Hai. Nhược Lan vẫn ở trong bệnh viện. Anh muốn vào với cô, nhưng lại ngại chạm mặt với ông Hoàng Vũ. Anh không muốn làm ông thêm tức giận. Bởi vì nếu anh nói ra sớm hơn thì Nhược Lan không phải nằm viện lâu như vậy. Anh đem chuyện này tâm sự với chú Minh - viện trưởng của Nhược Lan, nhưng ông chỉ cười mà không nói gì. Có nghĩa là ông đã ủng hộ anh, nên anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng hơn.

Giờ đây, nằm trên giường, tay gối đầu, nhìn bầu trời đầy sao ngoài song cửa, lòng Thạch

Bằng thật bình thản. Trong không khí chìm lắng này, con người thường hay suy nghĩ vu vơ. Dù sao anh cũng sống thật với chính mình.

Nghĩ đến Nhược Lan là anh lại nén lòng thương nhớ. Đêm nay, ông Hoàng Vũ sẽ ở lại trong bệnh viện nên anh không định vào trong ấy với Nhược Lan mà yên lặng thụ hưởng cảnh đẹp của đêm.

Thạch Bằng nằm băng khuâng trong bóng tối không biết bao lâu, nhưng anh mong mỗi sẽ trông thấy Nhược Lan tươi tỉnh xuất viện và sáng mai.

Nhưng đến sáng hôm sau, anh thức dậy và đã thất vọng. Vừa chuẩn bị quần áo để vào bệnh viện thì Tuyết Vân đã gọi điện đến. Nhược Lan đã tự mình xuất viện, trong lúc ông Vũ đi mua thức ăn sáng. Mọi người đã quỳnh quáng lên đi tìm, cuối cùng vẫn không thấy cô ở đâu. Những nơi cần tìm đã tìm hết rồi. Cũng may hôm nay là chủ nhật, anh chỉ gọn gàng trong cái quần jean và áo somi rồi vội vàng dắt xe ra khỏi nhà.

Tuyết Vân chặn Thạch Bằng lại, ngay khi anh vừa dắt xe ra đến cổng.

Lòng anh đang nóng như lửa đốt nên khi thấy Tuyết Vân cản đường, Thạch Bằng nổi cáu:

- Anh có việc phải đi ngay. Em đừng đứng đây, giống như chủ nợ vậy.

Tuyết Vân vênh mặt:

- Em đến để đòi nợ, nhưng là nợ tình. Anh có trả cho em không?

Thạch Bằng tức quá, nhưng ráng kềm nén:

- Bây giờ không phải là lúc nói đùa đâu Tuyết Vân. Nếu Nhược Lan bỏ đi là dịp tốt cho em hả hê trong lòng, thì em cứ đứng đây tự đắc thắng một mình đi.

Nói xong, Thạch Bằng cho xe nổ máy. Chiếc xe lướt đi nhẹ nhàng, để lại làn khói mỏng phía sau lưng cùng với dòng lệ sâu của Tuyết Vân.

Tuyết Vân đứng trơ ra như thế không biết đã bao lâu. Mãi đến khi có một bàn tay của ai đó đặt nhẹ lên vai, cô mới giật mình nhìn lại. Cô nhìn người ấy như chưa từng thấy bao giờ. Mái tóc lòa xòa trước trán không buồn vén qua, gương mặt xanh xao nhưng không mất đi vẻ đẹp mà cô đã từng thấy chị trong ảnh lẫn ngoài đời. Phải. Người ấy chính là Nhược Lan mà cô từng xem chị là tình địch. Bây giờ gặp chị trong hoàn cảnh này, thật lòng cô cũng còn ác cảm với chị. Bởi vì Thạch Bằng đã yêu chị. Dù nghe chú Năm nói chị là em của cô theo vai vế, nhưng Tuyết Vân không biết phải xưng hô như thế nào. Từ Lan hay Nhược Lan? Một cô em gái bà con chú bác, hay một tình địch?

Cuối cùng, môi Tuyết Vân mấpmáy:

- Chúng ta sang quán nước bên kia đường nói chuyện đi.

Nhược Lan đưa mắt nhìn ngôi nhà im vắng dưới ánh nắng cao. Thạch Bằng đi rồi. Nỗi buồn chợt ủa đến làm Nhược Lan thay đổi hoàn toàn. Giọng cô trở lạnh lùng:

- (?) Tuyết Vân cho tôi năm phút thôi. Rất nhanh.

Hai người con gái ngồi đối diện với nhau. Họ im lặng rất lâu. Cuối cùng, Nhược Lan đành lên tiếng phá tan không gian buồn bã:

- Tuyết Vân! Cô muốn xem tôi là Nhược Lan hay Tử Lan cũng được. Nhưng tôi muốn nói cho cô biết một điều. Tình cảm của chúng tôi đã hết. Xảy ra quá nhiều chuyện, tôi không biết nói sao với cô, nhưng tôi không còn gì để tranh giành Thạch Bằng với cô Tuyết Vân! Cô đã yêu anh ấy trước tôi, cũng gần gũi và hiểu anh ấy hơn tôi...

Tuyết Vân vội cướp lời Nhược Lan:

- Nhưng người anh ấy yêu không phải là tôi. Nhược Lan thừa hiểu điều đó mà. Biết nhau thì sao chứ? Chị em họ hàng thân thuộc thì sao chứ? Tình yêu đâu thể miễn cưỡng, yêu trước hay sau không quan trọng. Vấn đề cốt yếu là anh Bằng không yêu tôi. Sáng nay, tôi vội điện đến cho anh Bằng hay Nhược Lan đã bỏ viện. Nhược Lan chưa thấy anh ấy đã quỳnh quáng đi tìm như thế nào đâu. Cái gì cũng có thể nhường được còn tình yêu thì không.

Nhược Lan nhìn Tuyết Vân, cô im lặng. Tuyết Vân đã thay đổi, cô đã yêu và đã hận.

Nhưng giờ đây, nghe những lời Tuyết Vân nói Nhược Lan cảm thấy cô ta chẳng chặc hơn trước rất nhiều.

Nhược Lan nhìn sâu vào mắt Tuyết Vân, giọng cô chùng xuống:

- Cuộc đời có thay đổi thế nào đi chăng nữa thì tôi vẫn là tôi. Tử Lan hay Nhược Lan đã không còn quan trọng nữa rồi. Vẫn có Mỹ Chi chăm sóc cho ông ấy, tôi cũng an tâm hơn. Còn bà Vĩnh Tử đã có Lan Nhị Tôi không thể ở lại đây thêm giây phút nào nữa cả. Sáng mai, tôi sẽ lên đường đi Canada, tiếp tục công việc đang dở dang. Cô đừng nói lại với anh Bằng. Và tôi có lá thư này gửi đến ông Vũ, mong cô chuyển giúp. Cảm ơn.

Yên lặng vài giây, Tuyết Vân mới nói:

- Ông Vũ, bà Vĩnh Tử ư? Những tiếng xưng hô này sao nghe xa lạ quá. Nhược Lan vẫn không nhìn nhận họ ư? Cảm giác không có mẹ Nhược Lan cũng biết mà. Bây giờ lá rụng về cội, sao Lan nỡ nhả tâm bỏ cả thâm tình của mình? Làm thế nào để Nhược Lan chịu

tha thứ cho chú Năm đây? Chú ấy cũng đã đau khổ nhiều rồi. Vì thím nhận lầm con nên chú mới yêu thương Mỹ Giờ biết được em mới chính là con ruột thì chú vui mừng biết bao. Thím cũng đã cầu xin bình an cho em. Khi em bị ngất, mất máu quá nhiều nên anh Bằng đã gọi chú đến, nói tất cả. Bệnh viện hết nhóm máu O, nên chú đã truyền máu cho em.

Hôm qua ở bệnh viện Nhược Lan đã tỉnh lúc cô nghe ông Vũ đuổi anh Bằng ra ngoài và cô cố tình không mở mắt ra và đã nghe tất cả, nhưng chuyện ông Vũ truyền máu cho cô là sự thật ư? Nếu Tuyết Vân không nói ra thì cô sẽ trở thành con người vô tâm rồi. Ông Vũ đã biết cô có cuộc sống mất cha từ nhỏ. Hai tuổi lại mất đi tình thương yêu của mẹ. Dù ở hoàn cảnh nào cô cũng hận ông. Dù ông có là cha cô, dù đã truyền máu cứu mạng sống cho cô, nhưng trong lòng cô đã không còn cảm giác. Cô đã quá mệt mỏi khi phải sống nhờ vào tình thương của người khác. Người yêu thương cô nhất cũng bỏ cô Đến cô Diệu Anh thương yêu cô cũng bỏ cô mà đi một mình. Còn người tạo cho cô mầm sống lại chẳng chăm sóc cô lấy một ngày. Bây giờ họ truyền máu, cho cô lời cầu nguyện bình an là mong mọi chuyện thay đổi ư? Bận bè rồi tình yêu đã khiến cô quá chán nản với trò chơi ở hồng trần lắm rồi.

- Em phải về gặp ba của mình. Hãy cho chú Năm thêm một cơ hội nữa đi.

Tiếng "em" được lặp lại từ miệng Tuyết Vân thêm lần nữa làm Nhược Lan phải chau mày suy nghĩ. Có thật Tuyết Vân đã xem cô là người trong nhà họ Hạ không? Tình yêu với Thạch Bằng không thành không làm cô hận Nhược Lan ư Những lời nói của Tuyết Vân hôm chạm mặt với cô ở nhà Thạch Bằng hoàn toàn trái ngược với hôm nay Hay vì biết cô là em chú bác với nhau nên thay đổi cách cư xử?

Nhược Lan nhìn sâu vào mắt Tuyết Vân thật lâu như tìm kiếm chút gì đó của sự giả dối. Nhưng không, đôi mắt Tuyết Vân như long lanh hơn, trong sáng hơn. Hình như đôi mắt ấy ngân ngấn nước. Tuyết Vân đã khóc vì lẽ gì?

Buổi nói chuyện trầm lặng. Không cần biết vì lẽ gì, Nhược Lan cũng phải đưa khăn giấy cho Tuyết Vân. Năm phút đã trôi qua, Nhược Lan đứng lên trong lặng lẽ. Cô đến quầy thanh toán tiền rồi bước nhanh ra khỏi quán.

Tuyết Vân gần như bất động. Nước mắt cô chảy dài. Cô thương chú Năm lắm, nên tự mình đã rút lui. Biết yêu là sẽ đau. Biết yêu Thạch Bằng là sẽ có ngày hôm nay, nhưng cô vẫn cứ yêu. Bất chấp anh đã đính hôn với Nhược Lan. Cô đeo mãi lấy anh dù biết rằng tình

yêu của cô dành cho anh là ảo ảnh. Cô quyết tranh giành với Nhược Lan, dù đã biết cô và Nhược Lan cùng chung máu mủ nhà họ Hạ. Sáng nay gặp Thạch Bằng, cô vẫn còn ý định đó. Mỗi đến khi gặp Nhược Lan, nghe Nhược Lan nói không tranh giành với cô nữa thì cô mới cảm thấy mình đã quá mệt mỏi khi theo đuổi tình yêu của Thạch Bằng.

Tuyết Vân chợt giật mình khi nhớ ra Nhược Lan nói với cô là sẽ bay sang Canada vào sáng mai. Cô vội vàng mở xác tay, lấy điện thoại di động gọi về cho chú Năm rồi rời khỏi quán.

Trong khi ấy, trên tuyến đường từ Nha Trang về Sài Gòn, Mỹ Chi vẫn ngồi im lặng. Bên cạnh là Thạch Đình với vẻ lạnh lùng mỗi khi thấy cô nhìn anh. Không khí trên xe rất căng thẳng. Lan Nhi cũng không biết nói gì. Cô nói ra chỉ sợ Mỹ Chi khó xử. Chiếc xe vẫn lướt nhẹ trên đường. Lan Nhi vừa lái xe vừa cầm điện thoại để gọi về nhà.

- Alô Ba đó hả ba?

-...

- Mẹ đi tìm chị Hai hả bà Chị ấy bỏ đi rồi à? Anh Bằng đâu? Không ai biết chị ấy đi đâu à?

-...

- Dạ, khoảng hai tiếng nữa. Hẹn gặp lại ba nhé. Con đang lái xe mà ba.

-...

- Anh Đình.. không.. à không anh ấy đang im lặng và rất giận.

Câu cuối cùng, Lan Nhi nói rất nhỏ, nhưng vẫn lọt vào tai Thạch Đình. Anh cất tiếng:

- Lan Nhi! Cô nghỉ ngơi chút đi. Tôi lái xe cho, được không?

Lan Nhi thông thả đáp:

- Được chứ sao không, nhưng còn đến hai giờ đồng hồ nữa mới đến nhà. Tôi muốn an toàn cho cả ba người.

Thạch Đình nén lòng ngồi im. Nhược Lan mới chính là Tử Lan. Anh đã linh cảm đúng. Mỹ Chi có chuyện muốn giấu anh. Thì ra là chuyện này. Anh đã giận thật sự, mặc cho Mỹ Chi giải thích hết lời.

Ngay lúc này, anh lại nhận được tin Nhược Lan trốn viện bỏ đi và lòng anh càng thêm tức giận. Anh đưa mắt nhìn Mỹ Chi, cô vẫn ngồi im như thóc, đôi mắt sưng húp vì đã khóc quá nhiều. Thấy cô, lòng anh không tránh khỏi xốn xang. Cô đã vì anh quá nhiều thì làm sao anh có thể giận cô chứ. Anh chỉ giận chính bản thân mình và giận Mỹ Chi đã

không thành thật với anh. Và anh thấy mình bị xúc phạm ghê gớm.

Thạch Đình rất nóng lòng được lái xe thật nhanh về Sài Gòn để đi tìm Nhược Lan. Nhưng chiếc Nissan này là sở hữu của Lan Nhi, nên anh đành phải ngồi im.

- Mỹ Chi! Chị nói gì đi chứ.

Lan Nhi lại lên tiếng. Mỹ Chi khẽ thở dài khi nghe Lan Nhi nhắc đến tên cô Mỹ Chi vẫn im lặng không nói gì. Thình thoảng, cô đưa mắt nhìn sang Thạch Đình bằng ánh mắt đau buồn và chan chứa lệ sầu.

Ánh mắt thương đau của vợ làm tâm hồn anh như tan nát. Nước mắt của phụ nữ đúng là vũ khí lợi hại. Thạch Đình đã nguôi giận trong lòng. Không biết Mỹ Chi suy nghĩ gì mà nước mắt cô cứ trào ra. Dường như không chịu nổi, anh lấy khăn chìa ra trước mặt vợ, cố giữ giọng lạnh lùng:

- Lau nước mắt đi.

Mỹ Chi lắc đầu, đôi mắt cô vẫn chan chứa u sầu.

Thạch Đình vội ngoảnh mặt sang hướng khác.

Tiếng của Mỹ Chi thỗn thức chọt vang lên bên tai anh:

- Nếu chết để được anh tha thứ thì em cũng cam tâm. Cảm ơn anh đã cho em những ngày hạnh phúc nhất trong đời. Vĩnh biệt. Hãy chuyển lời xin lỗi của em đến Nhược Lan.

Rồi cô định mở cửa xe, nhưng Thạch Đình đã kịp giữ tay cô lại. Anh ôm chầm lấy Mỹ Chi giọng thẳng thốt:

- Mỹ Chi! Em suy nghĩ đại thế?

- Nếu sống mà không được anh tha thứ lỗi em sống cũng như chết vậy.

Mỹ Chi nức nở qua màn lệ:

- Thạch Đình! Em không muốn... điều này sẽ không ai tha thứ. Ôi! Bác Vũ bác Vĩnh Tử và nhất là Nhược Lan sẽ đánh giá em như thế nào?

- Em phải sống để nhìn thấy Nhược Lan sum họp với gia đình chứ. Sống để biết mọi người có tha thứ cho em không.

Giọng anh cứng rắn. Thấy vậy, Lan Nhi vội lên tiếng:

- em mghĩ, mọi người sẽ không giận chị đâu. Con người, ai cũng có lỗi cả. Có mấy ai toàn vẹn đâu. Chị Nhược Lan không hẹp hòi trong suy nghĩ đâu. Đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Nghe Thạch Đình và Lan Nhi trấn an, nên Mỹ Chi cảm thấy trong lòng yên tâm phần

nào. Cả ba người đều im lặng cho đến khi Lan Nhi reo lên:

- Tới Sài Gòn rồi.

Lan Nhi cho xe chạy vào sân. Cô bước nhanh xuống xe, nhẹ thở phào rồi nói với Mỹ Chi:

- Anh chị vào sau nha.

Mỹ Chi cảm thấy hồi hộp khi căn phòng khách có đầy đủ những gương mặt thân quen.

Từ trái sang phải đều nhìn cô bằng ánh mắt đầm ấm nhất là đôi mắt bao dung của bà Vịnh Tử. Tia nhìn rộng lượng của ông Vũ đã giúp Mỹ Chi lấy lại bình tĩnh. Cô cúi đầu chào mọi người rồi lặng lẽ đến ngồi bên cạnh Thạch Đình.

Hộp từng hộp cà phê, mọi người ngồi yên lặng giữa gian phòng khách. Chỉ vắng có một người, người ấy chính là Nhược Lan. Mỹ Chi có cảm giác mọi người đang chờ cô quỳ xuống nói lời thú tội như một con chiên đã làm điều lỗi cầu xin chúa ban lời tha thứ. Nghĩ đến điều đó, Mỹ Chi liền quỳ xuống, nước mắt chực đổ.

Không khí yên lặng của gian phòng biến mất khi Tuyết Vân lên tiếng:

- Chuyến bay đi Canada tám giờ sáng mai sẽ cất cánh. Hy vọng chúng ta sẽ thấy Nhược Lan.

Mỹ Chi ngẩng lên nhìn ông Vũ và bà Vịnh Tử, giọng cô nức nhen:

- Con xin lỗi hai bác. Mong hai bác rộng lượng tha thứ cho con. Con sẽ đi tìm Nhược Lan về cho hai bác.

Ông Vũ đưa tay ngăn lại:

- Ta cũng như tất cả mọi người ở đây đều không trách cháu. Nhờ cháu mà người họ Hạ hết oán hận người họ Trần. Chuyện xảy ra hôm nay cũng do bác là người có lỗi. Hai mươi tám năm qua, bác đã thương nhớ con mình trong mòn mỏi. Dù không biết nó còn sống hay đã chết, nhưng trong lòng bác vẫn nghĩ đến nó. Công sanh nhưng không dưỡng đó chẳng phải là tội lỗi của bác hay sao? Nhược Lan đã viết thư với bao lời trách cứ bác, nhưng bác không hề giận nó. Bác không có quyền giận cũng như trách ai cả. Bác tự trách mình đã bỏ rơi Nhược Lan thì bây giờ bác không có quyền bắt Nhược Lan nhận hay không nhận cha.

Giọng ông Vũ trầm hẳn. Mỹ Chi cúi đầu im lặng. Bà Vịnh Tử khẽ thở dài:

- Nếu ra đi để rũ bỏ tất cả những người thân của mình thì Nhược Lan là một con người ích kỷ sao? Bác tin rằng Nhược Lan không có biểu hiện gì là con người ấy cả.

Bất chợt, Thạch Bằng đứng lên:

- Cháu biết cô ấy ở đâu rồi.

Ông Minh phẩy tay:

- Nhược Lan không đến tìm chú. Ở viện cô nhi cũng không.

Bà Hảo cũng tiếp lời ông Minh:

- Mẹ và chú Minh đã đến những nơi cần đến rồi nhưng vẫn không thấy.

Tuyết Vân nhún vai trong khi Lan Nhi chặc lưỡi rồi đưa ra ý kiến:

- Để anh Bằng đi thì mới hy vọng gặp chị Nhược Lan. Cứ ngồi đây buồn bã mãi chẳng biết chị ấy có làm chuyện gì đại dột không.

Mọi người đều tán thành ý kiến của Lan Nhị Thế là mọi người lên xe. Thạch Bằng lái xe. Trên xe của anh còn có bà Vịnh Tử, ông Đức và Lan Nhị Sau xe của anh, chiếc Toyota của Thạch Đình có Mỹ Chi, ông Vũ, Tuyết Vân, bà hảo, ông Minh. Hai chiếc xe bon bon chạy trên đường phố hướng về nghĩa trang.

Bó hoa cúc trắng đã được ai đó cắm vào lọ ngay trước tấm bia của Yến Phi làm tăng thêm vẻ tinh khiết trên gương mặt người đã khuất. Với khói hương nghi ngút làm mọi người vừa đến đều xúc động. Mộ của cô Diệu Anh cũng như thế, khiến mọi người thất vọng. Toàn cảnh chỉ thấy hoa với khói nhang đã tàn đến nửa cây. Nhược Lan đã đến đây và đã đi khỏi.

Trên đường về trung tâm Sài Gòn, Thạch Đình cho xe rẽ vào một quán cóc bên đường trước sự ngạc nhiên của mọi người.

Nhắc thấy bóng Nhược Lan ngồi trong quán gỏi cuốn là ông Vũ đã mở cửa nhảy xuống, khi td chưa kịp dừng xe.

Ngồi trong quán, Nhược Lan thẳng thốt chạy ra. Bao nhiêu trách hờn, buồn tủi trong lòng đều tan biến. Cô chạy đến bên ông Vũ đang nằm bất động trên tay Thạch Bằng. Tình phụ tử trong cô sống dậy. Cô bật thốt lên tiếng gọi thiêng liêng nhất.

- Ba!

Ông Hoàng Vũ được đưa vào bệnh viện Chợ Rẫy. Nhược Lan cầm lấy tay ông, nước mắt cô chảy dài đến khi cửa phòng cấp cứu bật mở. Vị bác sĩ trẻ nhìn ông Minh nói chậm rãi:

- Anh Minh! Ông Hoàng Vũ đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng bị chấn thương cột sống, có thể không đi đứng như trước.

Nghe đến đây Nhược Lan đã ngất xỉu trên tay Thạch Bằng.

- Nhược Lan! Con của ba.

Đôi mắt nhợt nhạt của ông Vũ chớp mấy gọi tên Nhược Lan làm cô đau xót. Cô quệt nước mắt hít mũi:

- Ba! Con sẽ không bỏ ba đi nữa đâu. Ba đừng buồn con nha ba.

Đôi mắt mệt mỏi của ông Vũ chợt bừng sáng:

- Nói vậy là con đã tha thứ cho ba rồi, phải không Nhược Lan?

Dần xúc động Nhược Lan dịu dàng:

- Con người đến lúc nào đó cũng phải thay đổi. Ba phải ráng vượt qua cuộc phẫu thuật này mới được.

Ông Vũ hiền từ nhìn vào mắt con:

- Con định đưa ba đi phẫu thuật?

Nhược Lan vỗ nhẹ lên tay ông:

- Gia đình Mỹ Chi có quen với vị bác sĩ người Pháp phẫu thuật rất nổi tiếng, rất thành công. Con sẽ sang bên ấy với bà Hai cha con sẽ ở nhà của Mỹ Chi.

Ánh mắt ông Vũ đã tinh anh hơn:

- Bây giờ ba đã có con rồi, dẫu có chết ba cũng mãn nguyện.

Nhược Lan giận dỗi đứng lên:

- Ba chết một mình thì mãn nguyện rồi. Nếu con bơ vơ một mình cũng làm ba mãn nguyện thì...

Ông Vũ vội xoa tay:

- Ba không nhắc đến tiếng ấy nữa. Ba sẽ cùng con sang Pháp. Đừng giận dỗi như thế trông con xấu lắm.

Vừa lúc ấy, mọi người bước vào. Nhược Lan đưa tay che miệng, cô nói nhỏ:

- Tuyết Vân! Ba của em đã đồng ý đi Pháp chữa bệnh rồi.

Tuyết Vân cất giọng êm ái:

- Chị muốn nói chuyện với em một lát, có được không Nhược Lan?

Nhược Lan gật đầu:

- Chúng ta xuống khuôn viên bệnh viện đi.

Mọi người vào thăm ông Vũ, chỉ thiếu vắng Thạch Bằng. Nhược Lan thoáng buồn rồi bình thường ngay trở lại. Vừa đi, cô vừa nói:

- Ba hôm nữa, em và ba sẽ sang Pháp. Nếu có thể, em sẽ...

Tuyết Vân khựng người nghiêm giọng:

- Khi yêu một người mà không được đáp lại thì chị vẫn còn cơ hội tìm người yêu khác. Còn Thạch Bằng yêu em không gì lay chuyển được, điều đó được chứng minh trong những ngày ở Đà Lạt, chị đã tạo mọi cơ hội, mọi điều kiện để anh ấy gần gũi chị hơn, nhưng vô vọng. Lúc nào anh ấy cũng giữ khoảng cách tuy thân mật mà đứng đắn và thường trầm ngâm nhớ về em. Anh ấy và em rất xứng đôi với nhau. Tình yêu phải nguyên vẹn chứ đừng có sẽ.. sẽ... gì đó. Thạch Bằng rất yêu em. Hãy nói chuyện với anh ấy đi. Chị trở lên thăm chú Năm. Chúc vui vẻ.

Nhược Lan toan bỏ đi, nhưng Thạch Bằng đã đến bên cô, giọng anh nhẹ như gió thoảng:

- Chúng ta đi uống nước nha Nhược Lan.

Thạch Bằng nhẹ nắm lấy tay Nhược Lan. Anh cảm nhận được mùi hương trinh nữ phảng phất quanh anh.

Bầu trời đầy sao.

Trước khi mở cửa xe, Thạch Bằng bắt chập sự hiện diện của mọi người xung quanh, anh cúi xuống, đắm thắm hôn cô bằng một nụ hôn say mê.

Phía trên lầu, nơi hành lang của bệnh viện, những người thân của hai người đã ủng hộ hai người hôn nhau bằng nụ cười rạng rỡ trên môi.

Hết